

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NINA LEVINE

COMMAND

— BOOK 7 IN THE **STORM MC** SERIES —

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KOMUT

NINA LEVINE

İÇİNDEKİLER

[İsimsiz](#)

[Adanma](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Komut](#)

[Çalma Listesi Nina](#)

[Levine'in Diğer Eserleri](#)

[Yazar Hakkında Telif](#)

-

[Yeni Çıkanlar Bildirimlerini Almak İçin Bültenime Katılın](#)

ADANMA

Bu kitap okuyucularıma ithaf edilmiştir.
İki yıl önce sözlerime kalbinizi açtınız ve bunun benim için ne anlama geldiğini
asla bilemeyeceksiniz.
İlk kitabımı yayınlamadan önce, kendi fırtınamı yaşıyordum. Fırtınalar şiddeti
bakımından farklılık gösterebilir ve bazıları sizi mahvedecek güce sahiptir.
Ancak
bazen yıkımdan kurtulursunuz ve yolculuğun güzelliğini keşfedersiniz.
Bazen fırtınada bir lütuf vardır.

Scott

KARARLAR.

Onları özgürce alabiliriz, ama sonuçlarıyla yaşamaktan asla özgür olamayız.

Evimin önünde bisikletimin üzerinde oturmuş, geleceği düşünüyordum. Önümdeki yol bana net görünüyordu, ama yine de şüpheler kafamda dolanıyor ve içim endişeyle kıpır kıpırdı. Tek bir yanlış adım, Storm'un yıllardır uğruna çalıştığı her şeyin yıkılmasına neden olabilirdi. Bugün yedi adamımızı kaybetmek büyük bir darbe olmuştu, ama onlar olmadan kulüp daha güçlü olacaktı. Yapacak çok işimiz vardı, ama kulübümüzün dikkatli adımlar attığı sürece istediği her şeyi başarabileceğine inanıyordum.

"Scott."

Dönüp, ön merdivenlerden inip bana doğru yürüyen Harlow'a baktım.

Tanrım, daha da güzelleşebilir mi?

Bakışlarım onun kıvrımlarını takip etti. Kısa kot şortunu ve poposunu zar zor örten yıpranmış kenarlarını, göğsünü saran küçük beyaz tişörtünü gördüm ve dünyadaki en sevdiğim manzaralardan birini gözlerimle doyasıya seyrettim. Bronzlaşmış teni sanki bütün günü güneşte geçirmiş gibi parlıyordu, ama annesinin kafesi hafta içi çok yoğundu, onun hafta içi izin alabileceğini sanmıyordum.

"Hey, sen," diye gülümseyerek selam verdi, kollarını boynuma doladı ve beni öptü.

Kahretsin, kollarının beni sarmalaması ve dudaklarının dudaklarıma değmesi asla eskimezdi. Son birkaç ay, onun benden uzaklaştığı için zor geçmişti. Ama Noel'de ona ulaşmayı başardığımdan beri, bana geri dönmenin yolunu arıyordu.

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Öpücüğü bitirince başımı yana eğdim ve "Saçını mı değiştirdin?" dedim.

Elini saçlarına attı. "Evet, beğendin mi? Kahverengiye alışamadım da."

Ben sarışın halini tercih etsem de, saçını mor boyasa bile yine de çok sevecektim. "Güzel olmuş, bebeğim."

Gözleri benimkileri aradı ve kaşlarını çatı. "Bu öğleden sonra kendinde değilsin. Ne oldu?"

Motordan indim ve saçlarımı elime aldım. Harlow'u kulüp işleriyle yüklemek istediğim son şeydi; şu anda uğraşması gereken yeterince sorun vardı. "Kulüp işleri, seni ilgilendirmez."

Gözleri bana dikildi. "Saçmalama, Scott. Gerçeği söyle." Kahretsin, çok uzun zamandır benimle bu şekilde konuşmamıştı. Bundan ne kadar hoşlandığımı neredeyse unutmuştum.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu tarafını uzun zamandır görmemiştım, tatlım. Böyle devam edersen, pis ağızlılara ne yaptığımı gösteririm." Onun için sikim çok sertleşmişti. Uyandığım andan gece uykuya daldığım ana kadar onu sikmek istiyordum. Noel'den beri seks hayatımız tam olarak düzelmemişti – hala benden bir şeyler saklıyordu ve bunu düzeltmek için ne kadar uğraşsam da bir sonuç alamamıştım.

Nefesi durdu ve dudaklarını ısırđı, sonra seksi bir gülümseme yayıldı. Vücudunu bana bastırđı ve ellerini göğsüme koydu, bu hareket benim sikime yepyeni bir arzuyu ateşledi. "Bana göstermelisin." Sesi nefes nefeseydi ve gözleri arzuyla parlıyordu. "Ama önce bana neler olduğunu söylemelisin."

Tanrım.

Kadınım karşımda durmuş, uzun zamandır ilgilenmediğı şeyleri öğrenmek istiyordu ve ben de içimi döküp onu tekrar hayatıma dahil etmek istesem de, onu sikmem *gerekiyordu*. Harlow uzun zamandır görmediğim kadar azmıştı, bu fırsatı kaçıramazdım.

Karar verme zamanı.

Her şey önceliklere bağılıydı.

Kolumu onun beline doladım, böylece kalçalarını tutabilecektim. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve "Sen o seksi kalçalarını yukarı çıkar da, sana pis ağızlı olmanın başını ne kadar belaya sokabileceğini göstereyim. Sonra, eğer tamamen bitkin düşmezsen, konuşuruz." dedim.

Gözleri benimkilerden ayrılmadı ve kabul ederek başını salladı. Hiçbir şey söylemedi, ama sözlere gerek yoktu.

Onu bıraktım ve çenemi merdivenlere doğru salladım. "Duşta seni istiyorum, bebeğim. Çıplak."

Tereddüt etmedi ve bir an sonra, merdivenlerden yukarı çıkarken kıcını takip ettim. Lanet olsun, bir erkek o kıcı saatlerce izleyebilir.

Onu içeriye kadar takip ettim ama duşa gitmeden önce mutfığa uğrayıp eve getirdiğim biraları buzdolabına koydum. Mutfakta karşılaştığım manzara adımlarımı sendeltti. "Harlow!" diye seslendim. "Mutfığa, hemen."

Siktir et duşu, onu mutfak tezgahında istiyordum. Bir dakika sonra mutfakta belirdi.

Çıplak.

Bana kaşlarını çatarak sordu, "Ne oldu?"

Gözlerim göğsüne düştü, sonra tekrar onun bakışlarına dönmek için yukarı çıktı. "Bir şey yok. Aslında, bence her şey yolunda." Fırın tezgahına, henüz temizlememiş olduğu pişirme kalıntılarını işaret ettim. Krem peynir ambalajını, beyaz çikolata paketini ve kırmızı gıda boyasını gördüğüm anda, ne yaptığını anladım. "Kırmızı kadife kek yapmayalı uzun zaman oldu, bebeğim."

Gülümsedi ve bana bir adım yaklaştı. "Gözlerinin böyle kırıştığını uzun zamandır görmemiştım," diye mırıldandı.

Kahretsin, bu sözler o gün duyduğum en güzel sözlerdi.

Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Kırmızı kadife kek, sadece bir pasta değil."

"Ne demek istiyorsun?" Düşünürken alını kırıştı. Bilmediğine şaşırdım.

"Kırmızı kadife kek yapmanın iki nedeni vardır: ya güzel bir gün geçirmişsindir ya da seni mutlu edecek bir şey yapmışımdır. Benim hiçbir şey yapmadığım anlaşıyor, sanırım güzel bir gün geçirmişsin ve bu beni çok mutlu ediyor çünkü, dediğim gibi, kırmızı kadife kek yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Ellerinden birini göğsüme koydu. "Beni sandığından daha mutlu ediyorsun Scott. Bunu sana yeterince gösteremediğim için üzgünüm."

Elimi boynuna doladım ve yüzünü kendime yaklaştırdım. "Sen, üzerinde hiçbir kontrolün olmayan şeyler için asla özür dileme. Bu durumu atlatmak için deli gibi çalıştığını görüyorum ve bu benim için yeterli." Serbest elimi çıplak kalçasına kaydırdım, vücudunu kendime sıkıca çekip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve bütün gün özlediğim öpücüğü aldım. Dudaklarından ayrıldığımda, yüzümü onunkinden yeterince uzaklaştırdım ki kıvrımlarını tekrar hayranlıkla seyredebilirim. "Siktir, Harlow,

gününün nasıl geçtiğini duymak istiyorum ama içine girmek için bir dakika daha bekleyemem."

Bana seksi gülümsemesinden bir tane attı ve ellerini kot pantolonumu açmak için hareket ettirdi. "Ben de bekleyemiyorum."

Bu dört kelime, son kalan irademi kaybetmem için yeterliydi. O benim kot pantolonumu ve boxerımı çıkarırken, ben de ceketimi ve tişörtümü çıkardım. İkimiz de çıplak kaldığımızda, onu kalçalarından kaldırıp mutfak tezgahına oturttum. O kollarını ve bacaklarını bana doladı ve ben bu hissin ne kadar iyi olduğunu fark edince nefesimi tuttum.

"Uçmaya hazır mısın?" diye sordum, ellerimi onun cildinde gezdirirken.

"Seninle uçmaya her zaman hazırım." Sesi boğuk ve seksi bir hal almıştı ve söylediği sözler beni daha da tahrik etmeye devam ediyordu. Bugün onda kesinlikle bir değişiklik vardı ve onu orgazma ulaştırdıktan sonra bunun ne olduğunu öğrenecektim. Bu durumun böyle kalmasını sağlamalıyım; onu mutlu görmek benim için en önemli şeydi. Ve tabii ki, sikim de bu durumun böyle kalmasını istiyordu.

Onu tutup, sikimi ıslaklığına sürüp, "Bugün sert istiyorum. Sorun olur mu?" diye homurdandım.

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve zihnimdeki tüm düşünceleri boğan, talepkar bir öpücükle beni şaşkına çevirdi; bir erkeği, sadece bir kadının verebileceği zevki ararken uçuruma sürükleyen türden bir öpücük.

Beni tüketti. Bedenimi
ve ruhumu.

Daha önce hiç kimse yapmamıştı.

Bacakları beni sıktı; parmakları derime gömüldü; ağzı beni ele geçirdi ve o anda istediği her şeyi ona verirdim. Lanet olsun, kimi kandırıyordum? Ondan istediği *her* şeyi verirdim.

Dudaklarımız ve dillerimiz birbirini çılgınca okşarken, içime girdim ve onun ne kadar iyi hissettirdiğine inleyerek inledim.

Orada sonsuza kadar yaşamak istedim.

Onu bir daha asla bırakmak istemiyordum.

Siktir.

Çekildim ve tekrar girdim.

Bunu defalarca tekrarlardım ve o benim verebileceğim her şeyi aldı ve hepsini bana geri verdi. Hızımız arttı ve aylarca yapmamış gibi seviştik.

Ten ten.

Dudaklar

dudaklara.

Kollar, bacaklar, parmaklar, sarılmak, tırmalamak, talep etmek...

"Siktir!" Ağzımı onunkinden ayırdım. "Daha fazla dayanamayacağım..."

Sen de geliyor musun?"

Beni daha sıkı kavradı. "Evet..." Sesinden nefes nefese olduğu anlaşılıyordu, benimle birlikte hareket etmeye devam ediyor, çaresizce boşalmayı bekliyordu. Ve sonra... "Oh, Tanrım, Scott... ohhh... boşalacağım..."

Sözler dudaklarından dökülürken, amcığı sikimi sıktı, gözleri kapandı ve ben onun orgazmda kendini kaybetmesini izledim.

Çok güzeldi.

İki kez daha ittim ve sonra kendimi bıraktım. Yoğun zevk içimi kapladı ve o anlarda dünyadan kopmuştum.

Damarlara doğrudan enjekte edilmiş bir uyuşturucu gibi.

Ona bağımlıyım.

Sonunda kendime geldiğimde, onun cam gibi gözlerle bana baktığını gördüm. Yüzümü ona yaklaştırdım ve onu siktiğim kadar sert öptüm. "Bana ne yaptığının farkında mısın?" diye sordum, dudaklarını bırakırken. Vücudum bu kadına olan arzuyla ve sevgiyle titriyordu. Hayatımda başka hiçbir kadında böyle bir şey yaşamamıştım ve Harlow gibi bir başkası da asla olmayacaktı.

Dudakları yavaşça gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Biliyordu; bilmek zorundaydı, çünkü son bir yıldır, kalbimi ve ruhumu ona hiç kimseye vermediğim şekilde vermiştim.

Kolumu ona daha sıkı sardım ve onu kendime daha fazla çektim. "Sen benimsin, Harlow. Kalbin, vücudun, sen... hepsi benim. Ve bu bazı günler beni delirtiyor."

Gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüştü. "Neden seni deli ediyor?"

Bu soruyu düşünürken kalbim daha hızlı atmaya başladı; ona kalbimin bir parçasını daha açıyordum. "Sen uyuşturucu gibisin, bebeğim. Yüksekler muhteşem ve o yüksekleri yaşamak için her türlü düşüşü göze alırım. Seni her zaman yanımda tutmak için her şeyi yaparım, lanet ruhumu satmak zorunda kalsam bile."

Parmaklarını başımın arkasındaki saçlarımın arasına geçirdi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu; bu sefer daha az talepkar, daha nazikti. "Seninle bir kez bile o yüksekleri yaşayabilirsem, tüm düşükleri de göze alırım. Seni seviyorum, Scott."

Siktir, onun benim olduğunu sanmıştım, ama ben onun olduğumdan çok daha fazla ona aittim; o benim sahibimdi.

Ondan uzaklaştım ve bir adım geri çekildim ki tezgahtan inebilsin. Karşımda durduğunda onu kendime doğru çektim. "Şimdi duşa girmeni istiyorum. Sana kirli ağızlarla ne yapmaktan hoşlandığımı gösterme zamanı." Çenemi banyoya doğru ittim. "Git. Bir dakika sonra orada buluşuruz."

Gözlerinden şehvet parlıyordu ve beni terk etmeden önce başını salladı.

Onun gidişini izlerken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim ve ilk kez değil, onu geri kazanacağımı, bebeğimizi kaybettiğinde parçalanmış olan parçalarını geri alacağımı düşündüm. Henüz bulamadığı ve bir araya getiremediği parçaları.

O parçaları özliyorum.

Onun gittiği yöne doğru ilerlerken, o lanet parçaları bulmasına yardım edeceğime bir kez daha yemin ettim.

BEŞ SAAT SONRA, kulüp işlerini düşünürken verandada bira içiyordum ki Harlow arkamdan geldi, kollarıyla beni sardı ve kulağıma fısıldadı, "Beni yorduğun." Onu duşta ve sonra yatakta becermişim ve lanet olsun, ben de kendimi yormuştum. O biraz uyuyakalmıştı ama ben beynimi kapatamıyordum.

Gelip kucağıma kıvrıldı. Bir kolumu ona doladım ve birayı tutan elimi çıplak bacağına koydum. Üzerinde sadece benim tişörtüm vardı ve onu üzerinden yırtma isteğiyle mücadele ettim. Önce konuşmamız gerekiyordu. Başını omzuma yaslarken, "Bugün kızlarla vakit geçirdin mi?" diye sordum.

Cevabında sesinden gülümsediğini duyabiliyordum. "Evet, kafede çok sakindi ve annem Jane ile randevumdan sonra biraz dinlenmemi önerdi. Roxie'nin boş vakti vardı, ben de saçımı yaptırmaya karar verdim."

Jane, psikologu, daha önce bu tür şeylere hiç inanmamış olmama rağmen benim saygımı kazanmıştı. Harlow, yaklaşık iki ay önce ona gitmeye başladıktan sonra yeniden hayata dönmüştü. "Jane ile randevun iyi geçti mi?" Randevusu hakkında bir şeyler duymak için beklerken biramdan bir yudum aldım. Bugün gününde iyi giden bir şey vardı ve ne olduğunu bilmek istedim.

Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki değişiklik bile açıkça görülüyordu. Çoğu gün sanki içimi okur gibi bakıyordu, ama bu gece beni içine çekiyordu. Bugün, onun sevdiği adam olduğumu bilmek için sözlerine ihtiyacım yoktu; bugün gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Mutluluk onu sarmıştı. "Bugün Jane ile harika bir randevum vardı, ama nedenini sana anlatamıyorum. Sanki ikimizden biri söylediği bir şey içimde bir değişimi tetikledi. Bazen birinin söylediği veya yaptığı bir şeyin, olaylara farklı bir şekilde bakmanı sağladığını bilirsin... İşte, aynen öyle oldu."

"Ne dedi?"

"Yine başa çıkma mekanizmalarından bahsetti ve biliyorsun, daha önce bu konuyu açtığında pek dinlemiyordum. Bugün her şey yerine oturdu ve bunu yapabileceğimi hissediyorum." Sözlerini coşkuyla söylemesi, bunun gerçekten bir dönüm noktası olabileceğine dair umut verdi. Harlow'un uzun zamandır böyle konuştuğunu duymamıştım.

"Yoga yapmak, sağlıklı beslenmek ve bir şeyler yazmak gibi şeyler mi?"

Kaşları havaya kalktı. "Araştırdın mı?"

Birayı yere koydum ve elimi bacağına koyup kalçasına doğru kaydırdım ve orada bıraktım. "Ondan eve getirdiğin tüm kağıtları okudum tatlım." Cevap bulmak için o kağıtları yutarcasına okudum.

Birkaç saniye bakışlarımızı birbirinden ayırmadan durduktan sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Kısa bir öpücüktü ama içindeki sevgiyi hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim," dedi sanki bana dünyayı vermişim gibi.

Kaşlarımı çattım. "Onları okuduğum için mi?"

Kafasını sallayarak beni düzeltti. "Hayır, bana yardım etmek için beni yeterince sevdiğin için, ihtiyacım olduğunda randevulara geldiğin için, tüm o kağıtları okuduğun için... kendimi toparlamam için bana zaman ve alan verdiğin için. İnsanlar senin sert biri olduğuna düşünebilir, ama senin gerçek seni bilmiyorlar." Durdu ve elini boynuma doladıktan sonra ekledi, "Senin gerçek seni tanıyan dünyanın en şanslı kadını benim." Dudakları tekrar dudaklarıma değdi ve öpücüğü uzun ve derin oldu.

O beni öperken ben inledim ve kalçalarını sıktım. Sonunda dudaklarımı bıraktığında, "Harlow, herhangi bir erkek senin için bunu yapardı. Herhangi bir erkek senin tekrar mutlu olmanı isterdi. Ben sadece onların yapacağı şeyi yapıyorum" dedim.

"Hayır, yapmazlardı. Daha önce çıktığım pislikleri biliyorsun, hiçbiri senin gibi yanımda durmazdı."

O adamları düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyordu. "Haklısın," dedim. "O pislikler dışında her erkek benim yaptığımı yapardı."

Gülümsedi, sonra başını yana eğdi ve gülümsemesi ciddiyete dönüştü. "Bana günün nasıl geçtiğini anlatacak mısın?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Bugün birkaç adam kaybettik. Kulübün kararını kabul etmediler ve ben onlara kulüpten ayrılma seçeneği sundum, onlar da bunu seçtiler. Üstelik kasabada sorun çıkaran yeni bir uyuşturucu satıcısı var, onunla da uğraşmam gerek."

"Kaç üye kaldı?" "Yedi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım..." diye başladı ama onu keserek sözünü bitirdim.

"Bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Griff ve ben hallederiz. Sen Jane'in sana söylediği şeylere odaklan, iyileşmen için."

Gözlerinde kızgınlık belirdi. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?" Onun ne demek istediğini anlayamadığım için cevap vermesini bekleyerek ona baktım.

"Erkeklerin bazen yaptıkları şey, kadınlara yaşadıkları şeyleri dert etmemelerini söyleyerek onlara yardım ettiklerini sanmaları. Tabii ki seni ve kulübü merak edeceğim, bu yüzden merak etme demeyin ki. Beni daha az endişelendirecek olan şey, bana durumunla ilgili bilgi vermen." Kucağımdan kalktı ve bana baktı. Normalde gözlerimi vücudunda gezdirirdim, ama konuşurkenki tutku, dikkatimi yüzünde tuttu. "Jane'in bana söylediği şeylere odaklanmaya devam edeceğim, ama aynı zamanda seni de düşüneceğim, o yüzden beni bilgilendirsen iyi olur. Aksi takdirde hayal gücüm devreye girer ve muhtemelen en kötüsünü düşünürüm." Gözleri tutkuyla parladı ve sesi kararlıydı.

O, bazı parçalarını bulmuştu.

Sandalyeden kalktım, kolumu beline doladım ve onu kendime çekerek vücudunu vücuduma bastırdım. "Beni haberdar etmemi istiyorsan, ben de senden bir şey istiyorum," diye homurdandım.

Nefesi hızlandı ve ateşli gözlerle bana baktı. *İşte* ihtiyacım olan Harlow buydu – tek bir konuşmada sinirli, tutkulu ve azgın hale gelebilen kadın. "Ne?" diye sordu.

Gözlerim bir anlığına onun gözlerini aradı, onlardan yayılan duyguyu takdir ederek. Onu gördüğüm her şeyi tadını çıkardım çünkü ondan çok uzun zamandır bunu yaşamamıştım ve bundan sonra her gün bunu görmek için deli gibi umut ediyordum. "Bana durumun hakkında konuşmaya devam etmeni istiyorum." Cevabını beklerken onu sıkıca sarıldım.

O da başını salladı. "Konuşacağım." Sözü dudaklarından kolayca döküldü ve ben de onun sözünü tutmasını ummaktan başka bir şey yapamadım, çünkü karşımda duran kadın, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi kararlaştırdığım kadındı ve ona yeniden tamamen ihtiyacım vardı.

Zamanı boşa harcamayı ve onun bana geri dönmesini beklemeyi bırakmıştım. Hayatımdaki birçok şeyi bitirmiştim.

Artık kontrolü ele alıp işleri yoluna koymanın zamanı gelmişti.

Ertesi sabah, kilisede masanın başına oturdum ve odayı gözden geçirdim. Kardeşlerim, gerçek duygularını ele veren gözlerle beni izliyorlardı. Yedi adamın kaybının, başa çıkamayacağımız şeyler olabileceği anlamına geldiğini benim kadar iyi biliyorlardı. Ancak Storm'un özelliği, bizim olanı korumak için son nefesimize kadar savaşağımızdı.

"Rogue ve Colt'u eve çağırdım, Gunnar'ı da ekibe alıyoruz," diye duyurdum. Rogue ve Colt göçebeydi ve ikisi de dün gece en geç iki gün içinde burada olacaklarına dair bana söz vermişlerdi. Eğer ona ihtiyacımız olursa Havoc'u da arardım ama King'in şu anda Sydney'de işi olduğunu biliyordum.

Herkes kabul etti ve sonra Griff konuştu. "Julio'yu araştırırken Nash ve J onun her hareketini takip ediyor. Adelaide'den geldiğini ve orada bir kız kardeşi olduğunu söyleyebilirim. Onun dışında başka aile üyesi bulamadım. Güney Avustralya'da bir ağı var ve anladığım kadarıyla eyaletin çoğunda uyuşturucu ticaretini o kontrol ediyor."

"O zaman muhtemelen Bourne ile bağlantılıdır," diye düşündüm. *Adelaide Storm şubesinin başkanı.* Mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştığım pislik.

"Siktir," diye mırıldandı J, benim kadar sinirli görünüyordu. "O pislikle işimizin bittiğini ummuştum."

Ona baktım. "Orada iki bağlantın var, değil mi?" "Evet. Ne bildiklerini öğrenmemi ister misin?"

Başımı sallayarak, "Ne bildiklerini öğren ve umalım da ihtiyacımız olanı onlardan alabilelim. Bourne ile mümkün olduğunca az işim olsun," dedim.

"Tamam," diye kabul etti.

Wilder'a dönerek, "Trilogy'de durum ne?" diye sordum. Vurulmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu, bu yüzden ona hafif işler vermiştim. Restoranın yeniden açılışını yönetmek bu işe uygun bir görevdi.

"Haftaya yeniden açılmak üzere. Personel neredeyse tamam ve hazır, ama birkaç garson daha alana kadar diğer restoranlardan ödünç almamız gerekebilir." Wilder'da takdir ettiğim şey, bir sorunu çözdükten sonra hemen önünüze bakmasıydı. Dün Julio ile ilgili yeni bilgileri masaya koyduktan ve ben onunla konuştuktan sonra, onun için konu kapanmıştı. Ben de bu şekilde çalışmayı tercih ediyordum.

"Aferin kardeşim. Şimdilik restoranları ve Indigo'yu denetleme görevini üstlenmeni istiyorum. Sorun olur mu?"

Başını salladı. "Bitti say." Onun yeteneğinden şüphem yoktu; Trilogy'yi yeniden ayağa kaldırarak kendini kanıtlamıştı.

Dikkatimi tekrar masaya çevirdim. "Bugünlük bu kadar. Hepinizin görevi belli. Ne kadar önemsiz görürseniz görün, öğrendiğiniz her şeyi bana bildirin. Anlaşıldı mı?"

Hepsi kabul etti ve işlerine koyulmak için ayrıldılar.

Griff geride kaldı ve yalnız kaldığımızda, "Bourne hakkında biraz araştırma yapacağım. Julio ve onun bugün aynı konuşmada geçmesi tesadüf değil bence. Marcus, Bourne ile yakındı ve Brisbane için planları vardı, bu yüzden aralarında bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorum."

Boynumu ovuşturdum; bu beni de tedirgin etmişti. "Aynı düşünce benim de aklıma gelmişti."

"Bir şey öğrenirsem sana haber veririm."

Kapıya doğru birkaç adım attığımda sordum, "Bu hafta sonu boş musun? Çitleri tamir etmek için yardıma ihtiyacım var."

"Seninki mi?"

"Michelle'in evinin çiti." Benim evimin yanındaki evdi; benim evimdi ve Michelle'e kiralamıştım.

"O nasıl? Hâlâ temiz mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle. Aksini gösteren bir işaret görmedim ve Harlow da göz kulak oluyor. Kim bilir, Michelle'in buna ihtiyacı var – ona bakacak kimsesi yok ve arkadaşlarının çoğu, uzaklaşmaya çalıştığı uyuşturucu bağımlıları. Onun hakkını vermeliyim – kendini temizlemek için büyük çaba sarf etti."

"İyi duydum. Bu hafta sonu şehirde olmayabilirim. Cuma günü yardımcı olabileceğimi sana haber vereceğim."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Nereye gidiyorsun?" Griff şehirden pek çıkmazdı, çıkarsa bile.

"Hafta sonu Byron'a gidebilirim." Kaşlarımı çattım.

"Ne zaman Byron'a gidersin ki?"

Yüzünde bir öfke belirdi. "Bu hafta sonu, o zaman gidiyorum," diye tersledi ve ses tonundan ve omuzlarının sertliğinden bu konuşmanın bittiğini anladım.

Bir dakika sonra odadan çıktı ve ona ne olduğunu merak ettim. Ancak, birkaç dakika sonra bara girdiğimde J ve Wilder'ın binanın dışına yerleştirdiğimiz kameradan güvenlik kamerası görüntülerini izlediklerini görünce bu düşünceler aklımdan uçtu.

J bana sırtarak baktı. "Şuna bak, kardeşim."

Ekrana yaklaşıp ne izlediklerini görmek için yaklaştım. Koyu saçlı bir kadın otoparkta durmuş Nash ile bir şey hakkında tartışıyor gibi görünüyordu. Ve tartışmayı kazanıyor gibi görünüyordu.

"Görünüşe göre Nash'e haddini bildiriyor," dedi J alaycı bir gülümsemeyle.

Nash'in ne kadar sinirlendiğini fark edene kadar onları birkaç dakika daha izledik. Nash ondan bir adım uzaklaştığında ve kadın da onu takip ettiğinde, müdahale etme zamanının geldiğini anladım.

J benimle birlikte geldi ve onlara ulaştığımızda Nash şöyle diyordu: "Bebeğim, kardeşinin aldığı uyuşturucuyla hiçbir ilgimiz yok, o yüzden lütfen tartışmanı onu yapan kişiyle yap."

Kadını iyice görebildiğimde, onun çok genç olduğunu fark ettim, en fazla yirmili yaşların başındaydı. Şort ve tişört giymişti, uylukları ve kolları dövmelemlerle kaplıydı. Uzun siyah saçları, içindeki öfkeye benzer bir şekilde etrafında dağınık bir şekilde sarkıyordu.

Gözlerini kapatan koyu renk gözlüklerinin arkasından kaşları kalktı. "Bana Storm'dan aldığını ve sana borcu olduğunu söyledi. Bugün buraya lanet olası parayı ödemek ve senden... hayır, *yalvarmak* için geldim

ona uyuşturucu satmayı bırakman için yalvaracağım, böylece tekrar temizlenmeye çalışabilir." Öfke onu kaplarken, sözleri arasında çaresizlik parıldıyordu - borcunu ödemek için duyduğu endişe yüksek sesle ve net bir şekilde duyuluyordu.

Nash cevap vermek için ağzını açtı ama ben ondan önce konuştum. "Onun düşündüğü borcu silinmiş say."

Ağzı bir an açık kaldı, sonra kapattı ve güneş gözlüklerini yüzünden çıkardı. Güvenmeyen kahverengi gözleri bana dik dik baktı. "Saçmalık. Motorcular borçlarını öylece silmez."

"Bu adam öder." Kolayca pes edecek türden bir kadın olmadığını anladığım için, tartışmaya devam etmesini bekledim.

Bana başını sallayarak, dalgalı saçlarını parmaklarıyla taradı. "Siktir," diye mırıldandı. "Bak, yapacak işlerim var, Tanrı aşkına, parayı ödememe izin verin." Gözlerini bana dikerek ekledi, "Dürüst ol, hangi uyuşturucu satıcısı parayı geri çevirir ki?"

Beni sinirlendirmeye başlamıştı. Ona yaklaşıp onun alanına girdim. Yüzümü ona yaklaştırarak, "Ben..." dedim.

Sözlerimi bitiremeden, hayalarına diz attı ve ellerini göğsüme dayadıktan sonra beni sertçe itti, ben de geriye doğru sendeledim.

Siktir.

Bunu beklemiyordum ve ona haddini bildirmeden bırakmayacaktım.

Vahşi gözler bana bakıyordu ve göğsü hızla inip kalkarken, "Bir daha bana yaklaşma lan!" diye bağırdı.

Öfke ve acı ile vücudum gerilirken, içimden bir sıcaklık yayıldı. "Hemen benim mülkümden defol ve bir daha geri gelme. Burada uyuşturucu satmıyoruz. İnsanları yapmadıkları şeylerle suçlamadan önce gerçekleri öğren. Bir daha benim taşaklarıma dokunursan, sonuçlarına hazır ol." Ona öfkeyle bakarak, gitmesini bekledim.

O da benim bakışlarıma karşılık verdi ve bakışlarını benden ayırmadı. Söylediklerimi yapmak yerine, çantasından bir zarf çıkardı ve elime attı. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum; insanların geçimini sağlamak için ne yaptıkları umurunda değil. Tek istediğim borcun ödenmesi ve kardeşimin rahat bırakılması. Bunu halledebilir misin?"

J ısıklık çaldı. "Siktir, bu kız cesurmuş."

Gözlerimi ondan ayırmadım. Ya J haklıydı ya da kız aptalın tekiydi; ben J'nin haklı olduğuna inanmaya meyilliyordum. Birbirimizi izlerken, bir araba otoparka girdi ve dikkatimi bir anlığına dağıttı.

Harlow.

Arabasını park etti ve dördümüzün durduğu yere doğru yürüdü. Kaşlarını çatarak sordu, "Neler oluyor?"

"Ben gidiyordum," diye mırıldandı kız, Harlow'a bize baktığı kadar güvensiz bir şekilde bakarak bir adım geri attı.

"Benim yüzümden gitmenize gerek yok," dedi Harlow. "Sadece selam vermek için uğradım, önemli bir şey yok, içeride sizi bekleyebilirim."

Bizi terk etmek için harekete geçtiğinde, onu belinden yakaladım ve kendime doğru çektim. "Uzun sürmez tatlım," dedim, gözlerimi onunkilere dikerek. Lanet olsun, bugün kullandığı parfümün kokusu muhteşemdi.

Yüzünde tembel bir gülümseme yayıldı. Parmak uçlarına basarak dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz," diye mırıldandıktan sonra beni bırakıp içeri girdi.

Onu göremeyene kadar bakışlarım onu takip etti. Kızın yanına dönüp, "Gitmelisin," dedim.

Gözleri hoşnutsuzlukla parladı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye mırıldandıktan sonra hepimize son bir kez sert bir bakış attı ve yolun kenarında park etmiş arabasına doğru yürümeye başladı.

Üçümüz onun arkasından baktık, sonra Nash bana dönüp, "Tanrım, umarım onu bir daha görmeyiz," dedi.

"Evet, sen ve Scott'ın hayaları da onu bir daha görmemek için dua ediyor," diye J sırtarak araya girdi.

Gerginlik vücudumu sararken parmaklarımı saçlarımin arasına geçirdim. O geldiğinde zaten gergindim ve o gerginliğimi daha da artırmıştı. Bana verdiği zarfı kaldırarak, "Bahse girerim onu kardeşine satan Keg'dir," dedim.

"Ben de öyle düşündüm," dedi J.

"Geri gelip ararsa diye bunu bende saklayayım." Uyuşturucuyu Keg'in sattığını düşünmeme rağmen, başka biri satmışsa bu parayı arayacaklardı ve o zaman Harlow'un buna ihtiyacı olacaktı.

İçeriye geri döndük ve Harlow'un beni barda beklediğini gördüm. Wilder ve Griffin dikkatini çekmişti ve ben de kulüp üyeleriyle ne kadar kolay anlaşabildiğini takdir etmek için bir an durdum. Son birkaç aydır

kulüp evinden uzak durmuş, kendini eve veya kafeye kapatmıştı. Onu bugün burada, böyle gülerek görmek beni mutlu etti.

Yaklaştığımda bana gülümsedi ve karşımda durduğumda vücudunu bana doğru çevirdi. "Bu sabah seni özledim." Sesi yumuşaktı; sanki beni sikmeyi düşünmüş gibi nefes nefeseydi.

Başımı eğip ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Lanet olsun kadın, o seksi sesinin beni tahrik ettiğini biliyorsun." Sadece onun duyabileceği şekilde konuştum, ama başkalarının duyması umurumda değildi. Harlow'a olan hislerimi hiç saklamaya çalışmamıştım.

Vücudu sallandı ve sırtı bana değdiğinde sırtı kavis yaptı. "Bunu hemen halledebilirim." Gözleri benimkilerle flört etti ve sözleri aramızdaki havada cızırdadı.

Siktir

Evet.

Elini tuttum ve odadaki kimseye bakmadan, onu da yanıma çekerek ofise doğru yürüdüm. Hiçbir erkek böyle bir teklifi reddedemezdi.

Ofise vardığımızda, onu içeriye soktum ve kapıyı arkamızdan kapattım. Sonra onu masaya itip kot pantolonunun düğmesine uzandım. "Siktir, tatlım, neden kot pantolon giydin? Bu tür şeyler için etek daha iyi olurdu." Kot pantolonunu açmak için olabildiğince hızlı hareket ettim çünkü, lanet olsun, sikim bir erkeğin rahatlamazsa deliye dönebilecek kadar sertleşmişti.

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Karşımda durmuş sana *bunu* sunarken şikayet mi ediyorsun?" "Bunu" derken elimi amına yönlendirdi.

Islak, damlayan amcığ.

Siktir.

Parmağımı dudaklarında gezdirdim ve inledim. "Şikayet etmiyorum Harlow, sadece gerçeği söylüyorum." Kot pantolonunu ve ardından külotunu aşağı çektim. "Benim için ıslak mı uyandın bebeğim?"

O benim kot pantolonumu açmış ve sikimi dışarı çıkarmıştı. Elini sikimin etrafına dolayarak okşamaya başladı. "Evet, sen yoktun, ben de BOB ile kendimi tatmin ettim, ama o asla yetmiyor. Özellikle de seni düşünerek boşaldığımda; o zaman sana daha çok ihtiyacım oluyor."

Yine inledim; onun vibratör kullandığı düşüncesi beni tahrik etti, ama müstehcen sözleri beni bambaşka bir tahrik düzeyine taşıdı. Kendimi ona sürterek, "Bundan sonra, işe gitmeden önce seni uyandırıp sikip atacağım" diye homurdandım. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onu kaldırıp masanın üzerine oturttum, sikimi içine soktum ve amcığı beni karşılariken gözlerimi sıkıca kapattım.

Tanrım, kadını çok iyi geliyordu.

İnleyerek parmaklarını sırtıma geçirdi. "Sik beni sert, Scott. Hızlı ve sert," diye yalvardı. Arzusu sözlerine karışmıştı ve beni net bir niyetle hareket ettirdi. Harlow hızlı ve sert istiyorsa, ben kimdim ki itiraz edebilirdim?

Bacakları bacaklarımın etrafına dolandı ve kendimizi kaybettiğimizde, bedenlerimizi arzuladığımız zevke teslim ettik. Bu sekste öpüşme ya da nezaket yoktu; bu saf ve basit bir ihtiyaçtı.

Sik ve am ve sperm.

Bu hızlı sikiş, gece onu bayılana kadar sikene kadar günü geçirmemizi sağlayacaktı.

Orgazm onu sarsarken bana daha sıkı sarıldı, parmaklarını derime daha sertçe batırdı. Ağzından tek kelime çıkmadı, ama nefesi hızlanmıştı ve gözlerinin kapanıp alt dudaklarını ısırıldığını izledim. Sonra orgazm vücudumu sardı ve boşalmadan önce son bir kez daha ittim.

Siktir.

Onu daha sıkı tuttum ve başımı omzuna bıraktım. Birkaç dakika hareketsiz kaldık, ama sonunda içinden çıktım ve onu bıraktım. Kot pantolonumu yukarı çektim ve onun ellerinin pantolonumu iliklemesini çok sevdim. Gözleri benimkilerden ayrılmadı ve bana her türlü seksi şeyi vaat ediyorlardı.

"Tanrım, sanki kaybedilen zamanı telafi ediyormuşsun gibi," dedim, o da külotunu ve kot pantolonunu çekip giyerken.

"Şikayet mi ediyorsun?" Sesindeki şakacı ton, bu konuşmayı sevdiğini gösteriyordu.

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve onu öptüm. Uzun, derin bir öpücüktü ve sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, "Siktir, hayır. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istediğinde, beni ara, hemen gelirim," dedim.

Gülümsedi ve masamın üzerine attığı çantasını aldı. Alüminyum folyoya sarılmış bir şeyi çıkardı ve elime verdi.

. "Bunu yemelisin çünkü bu akşam diğer en sevdiğin yemeği pişireceğim."

Kaşlarımı çattım. "Diğer en sevdiğim ne?"

Kafasını sallayarak söylemeyi reddetti. "Ne olduğunu bilmiyorsan akşama kadar beklemelisin. Sürpriz olacak, eminim çok seveceksin." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra çantasını omzuna attı ve benden bir adım uzaklaştı.

Pastayı masanın üzerine koydum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Kapıya doğru birkaç adım atmasını izlerken, "Uyarıyorum tatlım, sikim senin için yine sertleşti. O tatlı amcığın bu gece benim ve bütün gece seni sikmeyi planlıyorum, o yüzden bugün kendine dikkat et." dedim.

Adımları sendeledi ve bana döndüğünde, sözlerimin onu ne kadar etkilediğini açıkça görebiliyordum.

Onu düşünmenin beni etkilediği kadar.

"Senin pis ağzını seviyorum, Scott Cole," dedi ve öylece gitti.

Masadan kalktım ve pencereden dışarı baktım, birkaç dakika sonra kulüp binasından ayrıldığını izledim. Aklımda binlerce düşünce vardı, ama gelip giderken tek bir düşünce kaldı. *Kadınım kavuşmak güzel.*

Harlow

BUGÜN güzel bir gün olacak.

Kulüp binasından uzaklaşırken bunu zihnimde defalarca tekrarladım. Dün dünyayı fethedebileceğimi hissetmişim, ama bugün dünya beni fethedebilecekmiş gibi hissediyordum. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu, çünkü dün harika bir gün ve Scott'la muhteşem bir gece geçirdikten sonra, bugün uyanıp her şeye göğüs gereceğime emindim. Ama son birkaç ayda öğrendiğim şey, kafamdaki hiçbir şeyin bana mantıklı gelmediğiydi.

Her zamanki gibi, midemde boşluk hissiyle uyanmışım. Boşluk ve ben eski dosttık. Ancak şimdi farkı, bu dostluğu sona erdirmeye kararlı olmamdı. Bu yüzden yüzüme bir gülümseme yapıştırıp erkek arkadaşımın yanına gittim, çünkü son birkaç ayda öğrendiğim bir diğer şey, Scott'ın ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacağıydı. Hiç bu kadar sadık bir erkek tanımamışım, ama o bana ona tamamen güvenebileceğimi göstermişti. Ayrıca bana ona güvenmemi ve ona karşı açık olmamı istediğini de açıkça belirtmişti. Bu sabah bunu yapmaya niyetliydim – dün yaşadığım coşkuyu ona anlatacaktım – ama yanımda olmakla bile tahrik olduğu için kendimi çok iyi hissettim ve geri kalanını aklımdan çıkardım.

Bugün güzel bir gün olacak.

Yarım saat sonra, yakın zamanda keşfettiğim küçük bir kafenin köşesindeki bir masaya oturdum. Annem bana izin vermişti ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Son zamanlarda, şu anda çok yoğun olan kafede çalışmak ve Indigo'da gece vardiyası yapmak arasında hayatım çok yoğun. İki işin arasında ve her günü en iyi şekilde geçirmek için çabalarken, kendime ayıracak pek vaktim olmuyordu. Bugün annemin bana verdiği bir hediye idi ve bunu boşa harcamak istemiyordum, ama zamanımı nasıl geçireceğime karar veremiyordum ve seçim yapmakta zorlanıyordum.

Sonunda, kafede sessiz bir köşe bulup kahve içip günlük yazmaya karar verdim. Düşüncelerimi kafamdan çıkarıp kağıda dökmek her zaman zihnimi berraklaştırmaya yardımcı oluyordu.

Düşüncelerime dalmışken en yakın arkadaşım Cassie aradı. "Az önce annenle konuştum, bugün izinli olduğunu söyledi. Ne yapıyorsun?"

"Bir kafede oturmuş günlüğüme yazıyorum. Onun dışında ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok." Diye iç geçirdim. Bu kadar zor olmamalıydı.

Bir an sessiz kaldı. "Git sanatla uğraşabilirsin." Haftalardır bana bunu sessizce öneriyordu ve ben bu konuyu onunla konuşmaktan kaçınıyordum. Fırça almak, yapmak istediğim en son şeydi.

"Cassie," diye başladım ama telefonun diğer ucunda garip bir ses çıkınca durdum. Bu, benimle tartışmak üzereyken çıkardığı sestti. Dirseklerimi masaya dayadım ve başımı elime yasladım. "Devam et, söylemek istediğini söyle." Onun düşüncelerini dinlemeye hazırlandım; bu konuda çok uzun süredir çok sessizdi ve söyleyecek bir şeyi olduğuna emindim.

"Kızım, seni sevdiğimi ve senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, bu yüzden bunu sana şimdi söylemek zorundayım. Sanatının, şu anda mücadele ettiğin her şeyle başa çıkmaya yardımcı olacağına yürekten inanıyorum. Bazı resimlerini satmak için çalışıyorduk ama sonra hamile kaldın ve bebek için planlar yaparken her şeyi bir kenara bıraktın. Seni anlıyorum ama sanat senin için, Harlow, benim için hava gibidir. Günlerini geçirmek için kullandığın şeydi ve bence bunu unuttun."

Düz bir şekilde oturdum ve sözlerinin içimde yankılanmasına izin verdim. "Sanatımı satmaya hazır değilim, Cassie." Sanatımı satmak için çalışan oydu - bu düşünce beni gerçekten korkuttu. *Ya insanlar beğenmezse?*

"Satman gerektiğini söylemiyorum; sadece bunu yapman gerektiğini söylüyorum

. Kendin için. Ruhun için."

Psikoloğum da aynı şeyi söylemişti, ama o beni Cassie kadar iyi tanıımıyordu, bu yüzden beni zorlamamıştı. Öte yandan, en iyi arkadaşım beni zorlardı. Şu anda yapabileceğim en iyi şey, ona düşüneneceğimi söylemekti. "Düşüneceğim, Cass."

"Söz ver. Hatta, eve gidip sanat odanda oturup bunu düşüneneğine söz ver."

"Tamam, tamam! Odama gidip oturacağım. Tanrım, sen çok ısrarcı bir kaltağın tekisin." Diye gülerek cevap verdi. "Eğer bunu yapmazsan, son çare olarak Scott'a ne düşündüğümü söyleyeceğim. Ve ikimiz de onun seni o odaya sokup eline bir fırça verecek kadar otoriter olduğunu biliyoruz."

odaya sokup eline bir fırça verecek kadar otoriter olduğunu biliyoruz. Aslında bunu daha önce yapmamasına şaşıyorum."

"Kulüpte çok işi var. Hala da var, lütfen onu bununla rahatsız etme; daha fazla baş ağrısına ihtiyacı yok."

"Senin erkeğini tanıdığım kadarıyla, seninle ilgili her şey için rahatsız edilmeyi isteyeceğinden eminim. Akşam seni arayıp ne durumda olduğunu öğreneceğim."

Telefonu kapattım ve uzun bir nefes aldım. En iyi arkadaşımı seviyordum, ama bazen istemediğimde beni zorluyordu. Birinin senin için en iyisini bildiğini düşünmesi, onun haklı olduğu anlamına gelmez. Bazen, eğer bilselerdi, neden onların istediğini yapamadığımızı anlayacakları düşünce ve duyguları herkesten sakladığımız olur.

Sanat benim için hava gibi olabilir, ama en büyük korkum, tekrar nefes almanın beni felç edebileceğiydi. Sanat, kendimden bile sakladığım ruhumun parçalarını açığa çıkarma yeteneğine sahipti. Bu tür gömülü gerçeklerle yüzleşmek için güçlü bir kadın olmak gerekiyordu ve o anda yeterince güçlü olduğumdan emin değildim.

Sanatın benim terapim olduğunu fark ettiğim ilk günü hatırlıyorum. O zamanlar on altı yaşındaydım ve babamı kaybetmenin acısını yaşıyordum. Okuldan sonra her öğleden sonra kendimi odama kapatıp resim yapıyordum. Arkadaşlarımı dışlamıştım ama onları özlememiştim. Aslında iyileşmek için kendime zaman ayırmam gerektiğini keşfetmiştim. Bazı insanlar hayatlarının zor dönemlerini atlatmak için kendilerini başkalarıyla çevrelemeleri gerekir, ama ben tam tersiydim – içime dönmem gerekiyordu.

Renkleri karıştırmak, farklı tekniklerle oynamak ve ruhumun tuvalin üzerine akmasına izin vermek benim kurtarıcım olmuştu.

Cassie ile konuşmamın ardından kafeden çıkıp eve gittim. Boyalarımı çıkaracağımı bilmiyordum ama sanat odamda oturup düşünecektim. Belki günlük yazardım. En azından oraya girecektim, sırf onun istediğini yaptığımı söyleyebilmek için bile olsa. Scott'ı bu konuyla rahatsız etmesini istemiyordum. Storm'a tamamen odaklanması gereken bir zamanda bunu yapmamalıydı.

Sanat odam mükemmel bir şekilde düzenli ve temizdi, hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Scott, ben taşındığımda yedek odasını boşaltmıştı, böylece ben burayı kendime ayarlayabilirdim, ama odayı neredeyse hiç kullanmamıştım. Boyalarımın bulunduğu kitaplığa baktım. Tek bir yerde bu kadar güzel renkler. Kitaplığa doğru yürüyerek turkuaz renkli bir tüp boya aldım ve kapağını açtım. Tüpü sıktım ve

parmağıma biraz boya damlattım. Sonra sanat günlüğümden birini aldım ve boyayı rastgele bir sayfaya sürdüm.

Önümdeki sayfaya bakarken vücudum hareketsiz kaldı. İlham, bir duygu, bir düşünce ya da herhangi bir şey bekliyordum. *Herhangi bir şey.* Bunun yerine, boşluk beni alay ediyordu.

Durdur şunu!

Artık böyle hissetmek istemiyorum.

Boya ile kitaplıktan uzaklaşarak masaya gittim ve sanat günlüğünü masanın üzerine bıraktım. Sandalyeyi çekip üzerine çöktüm. Hayal kırıklığı içinde bir kalem aldım ve turkuaz boyayı sayfaya sürerek rastgele kelimeler ve cümleler yazmaya başladım.

Neden kendimi bu

kadar kaybolmuş

hissediyorum?

Boşlukta.

Acı çekiyorum.

Bu ne zaman sona

erecek? Bana ne oluyor?

Umut.

İyileşeceğim.

Kendimi kaybetmiş gibi hissediyorum.

Bir damla gözyaşı sayfaya düştü, bir diğeri kirpiklerime takıldı. Silmedim. Düşmeleri gerekiyordu. *Benim düşmem gerekiyor.*

Kalemi bıraktım ve günlüğün ilk sayfasına geçtim. Koltuğa geri yaslanıp, çizimlerimi inceleyip yazdıklarımı okumaya başladım. Bu, düşük yapmadan önce yazdığım son günlüğümdü, yani en son düşüncelerim buradaydı.

Sonraki bir saat boyunca sadece bu günlüğü değil, diğer birkaç günlüğümü de yalayıp yuttum. Bitirdiğimde, bacaklarımı sandalyeye koyup kollarımı bacaklarımın etrafına doladım. Ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

O günlüklerde ruhunu ortaya koyan kadın, bugünkü ben değildim.

Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar değişebilirdim?

O kadın kendine güveniyordu, inancı ve imanı vardı.

Benim ise hiçbiri yoktu.

Düşük yaptığımdan beri hayatı mekanik bir şekilde yaşıyordum ve günlük hayatın koşturmacası içinde o kadar çok tüketilmişim ki yaşamayı unutmuşum.

Kendimi yeniden bulmak için nereden başlamalıydım?

Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. Tanrım, duygularımın iniş çıkışları beni gerçekten sinir ediyordu. Bu kimse için sağlıklı olamazdı. *Olabilir miydi?* Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip, uzun ve sinirli bir nefes verdim.

Çılgılık atmak istedim.

Bir şeye tekme atmak istedim.

Kafamdaki çılgınlığın durmasını istiyordum!

Boya kutularının bulunduğu kitaplığa geri dönerek, tutabildiğim kadar çok tüp aldım ve masaya geri götürdüm. Sonra sanat günlüğümü tekrar açtım, bir fırça aldım ve resim yapmaya başladım.

Ne çizeceğimi bilmiyordum – sadece sanatın beni ele geçirmesine izin verdim ve ruhumun sayfaya dökülmesine izin verdim.

Saatler geçti.

Yemek için

durmadım.

Resim yapmaya

devam ettim.

Sayfalarım canlı renklerle doldu ve bir noktada tuvaline geçtim. Saatler geçti.

Sanat odamın zeminine geçtim.

Bir ses dikkatimi dağıttığında nihayet başımı kaldırdığımda, dışarıdaki gökyüzü kararıştı ve boya sadece günlüğümü ve üç tuvalimi değil, cildimi de kaplamıştı.

Scott, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayaklarını genişçe açmış bir şekilde sanat odamın kapısında duruyordu. "Bütün gün burada mıydın?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Kaşlarımı çatarak, "Saat kaç?" diye sordum.

"Yedi biraz geçti." Bakışları odayı, yarattığım dağınıklığı kavramak için odanın içine kaydı. Sanat malzemelerim yere ve masamın üzerine dağılmıştı.

Bu dağınıklığı yaptığımı bile hatırlamıyordum.

Ayağa kalkıp malzemelerimin üzerinden geçerek onun yanına gittim. Elimi göğsüne koyup özür diledim, "Üzgünüm, akşam yemeğini hiç düşünmedim bile."

Elimi göğsünden çekince, o da elimi tuttu. Gözlerini benden ayırmadan, "Tatlım, akşam yemeği umurumda bile değil" dedi.

Suçluluk duygusu içimi kapladı. O umursamasa da ben umursuyordum. Onun ihtiyaç duyduğu kadın olmak ve onun bana baktığı gibi ona bakmak istiyordum.

Ben bir şey söyleyemeden, parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü kendine doğru çevirdi. "Ne düşünüyorsun?" Sesi kararlı ama nazikti, beni istediği şeye yönlendiriyordu.

Tekrar gözlerimi kırptım. "Akşam yemeğini umursamadığını biliyorum, ama ben umursuyorum. Bize bir şeyler pişirmeliydim."

Yüzünde bir ifade belirdi. Tahmin etmek gerekirse, hayal kırıklığı olduğunu söyleyebilirdim. Çenesi seğirdi ve hayal kırıklığını dışa vurmasını bekledim, ama yapmadı. Bunun yerine, "Sen temizlenirken ben akşam yemeğini hazırlayayım," dedi.

Ses tonunda tartışmaya yer yoktu, ben de başımı salladım. "Tamam."

Beni bırakıp kenara çekildi ve geçmeme izin verdi. Odadan çıkarken, "Harlow?" diye ekledi. Ne demek istediğini anlamak için geri döndüm. "Temizliği bitirince, ben yemek pişirirken mutfakta benimle olmanı istiyorum. Bu gece kafanda ne haltlar dönüyor bilmiyorum, ama bildiğim tek şey bunun sona ermesi gerektiği. Son birkaç aydır sana karşı yumuşak davrandım, ama artık yumuşak davranmayacağım." İşte tanıdığım Scott Cole.

Emirli adamım.

ON BEŞ DAKİKA SONRA, Scott'ın yanına mutfğa gittim. Cildimde ve saçımda o kadar çok boya vardı ki duş almaya karar verdim. Sebzeleri dilimlerken başını kaldırıp bana dikkatini verdi.

Karşısındaki tabureye oturdum ve dirseklerimi mutfak tezgahına dayadım. "Ne pişiriyorsun?"

"Biftek ve sebze." Bakışları üzerimde dolaştı ve karnımda kelebekler uçu. Sonunda gözlerini bana çevirdi ve "Konuşmaya başla, bebeğim" dedi.

İç geçirdim. "Bunu sonra konuşabilir miyiz? Senin günün nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorum."

Kafasını salladı ve sert bir tartışmaya girmeye niyetlendiğinde yaptığı gibi omuzlarını dikleştirdi. "Hayır."

Birbirimizi dikkatle izledik ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Sevdiğin adama kendini kaybolmuş ve başarısız hissettiğini itiraf etmek kolay bir şey değildi. Scott'ın bana her zamanki gibi bakmasını istiyordum ve eğer benim sandığı gibi biri olmadığını öğrenirse, bana farklı bakacağından endişeleniyordum.

"Harlow, konuş." Sözleri neredeyse bir hırıltı gibi çıktı ve zamanımın dolduğunu anladım. Ona bir şey vermeliydim.

Kahretsin.

Başım baş döndürücü bir hafiflikle uğulduyordu, ama devam ettim ve konuşmaya başladım. "Şu anda olmak istediğim yerde değilim..." Sözlerim kesildi ve gerginliğimi bastırmak için yutkundum. Kaşlarını çatınca devam ettim. "Yani, hayatım düşündüğüm gibi gitmedi."

Kaşlarını kaldırdı ve elindeki bıçağı yere bıraktı. Ellerini mutfak tezgahına dayayarak, "Devam et" dedi.

Tanrım, her şeyi mahvediyordum. "Yanlış çıktı Scott. *Seni* kastetmedim, sen hayatımdaki en değerli şeysin. Seni asla kaybetmek istemiyorum ve ilişkimizin değişmesini de istemiyorum. Aramızı bozmamak benim için çok önemli." Sözlerim hızlıca dökülüyordu ve nefes almak için durdum.

O da nefes almak için göğsünü kaldırdı – uzun, derin bir nefes, içinde tuttuğu hayal kırıklığını gösteriyordu. "Şu anda nerede olacağını düşünüyordun?"

Tabureden kalkıp ada tezgahının etrafından dolaşarak onun durduğu yere gittim. Gözleri her hareketimi takip ediyordu ve beni izleyen yoğun bakışlarından, hissettiklerimi ifade etmek için doğru kelimeleri bulmam gerektiğini anladım.

Elimi göğsüne koydum ve tişörtünün üzerinden aşağıya doğru kaydırıktan sonra tişörtünü elimle kavradım; ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. "Ben iyi bir köy kızı olarak yetiştirildim, Scott, ve köyde genç yaşta evlenir ve çocuk sahibi oluruz. Aile her şeydir ve benim her zaman istediğim şeydi. Ama erkekler konusunda o kadar çok yanlış seçim yaptım ki..." Burnunun deliklerinin genişlediğini ve boynundaki damarın attığını görmezden geldim. "İyi bir erkek bulabilir miyim diye merak etmeye başlamıştım. Bunun yerine sanatım üzerine yoğunlaşmaya ve ondan geçimimi sağlamaya çalışmaya karar verdim. Ama sonra seni buldum, hamile kaldım ve yine hayatımın yönünü değiştirdim. Seninle planlamadığımız bir şey olmasına rağmen hamile olduğum için çok heyecanlıydım. Sonra bebeğimizi kaybettik ve sonuçta ne olduğunu hepimiz biliyoruz." Derin bir nefes aldım. "Her şeyde başarısız oldum gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

Söylediklerimi sindirirken kaşları çatıldı. "Başarısız olmadın. Yani, lanet olsun, kendi hatan olmadan bir bebeği kaybetmek başarısızlık sayılmaz ki..."

Gömleğini çekip sözünü kestim. "Hislerimin *doğru* olduğunu söylemiyorum. Sadece sana şu anki durumumu açıklamaya çalışıyorum. Düşüncelerim ve kendim üzerinde çalışmam gerektiğini biliyorum, ama sen bugün ne düşündüğümü sordun, hepsi bu." Günümü günlüklerimi okuyup resim yaparak geçirmek, bir dizi duyguyu ortaya çıkardı ve içimdeki kıpırdanmanın kaynağını biraz aydınlattı. Düşündüğümün aksine, mutsuzluğum sadece bebeğimi kaybetmekten kaynaklanmıyordu.

"Tabii ki doğru değil," dedi sert bir sesle ve o anda onu daha da çok sevdim. Bana olan inancı bazı günler gerçekten şaşırtıcıydı. Hayatın darbeleriyle köşeye sıkışmış hissettiğin günlerde, benim gibi bir erkeğin yanında olması her şey demekti.

Gülümsedim. "Ayrıca sana söylemeliyim ki, bu sabah seni görmeye geldim çünkü moralim bozuktu. Dün bir dönüm noktasına geldiğimi düşünmüştüm ve dün gece seninle geçirdiğim zaman harikaydı, bu yüzden bugün de harika bir gün olacak diye düşünerek yatmışım. Ama uyandığım da moralim bozuktu, bu çok kötüydü."

"Siktir, sanki lanet bir rollercoaster gibi, değil mi?"

"Evet, ama bunun beni yenmesine izin vermeyeceğim." Ve vermeyecektim; unutmuş olduğum parçalarımı hatırladığım için, onları tekrar bulmak için mücadele edecektim. Yolculuk ne kadar zor olursa olsun.

Gömleğini tutan elimi tuttu. "Sanatın bugün yardımcı oldu mu?"

Başımı salladım. "Evet, her zaman yardımcı olur."

Başını yana eğerek sordu, "Neden daha önce yapmadın?" "Sanırım hazır değildim," itiraf ettim. "Bilinçli bir karar değildi, ama sanırım içten içe sanatımın, başa çıkmam gereken tüm zorlukları su yüzüne çıkaracağını biliyordum. Ve sanırım önce bebeğimizle ilgili duygularımı

"Akşam yemeği pişirmelisin diye hissetmenle ilgili bu saçmalık. Buna bir son vermel

"Akşam yemeğini pişirmeliydin diye hissetmen ne saçmalığı? Buna bir son ver, bebeğim. Bana akşam yemeği pişirmektense, sanatınla kafanı toparlamaya zaman ayırmanı tercih ederim." Scott, ihtiyacım olduğunda bana her zaman doğru şeyi söyleme yeteneğine sahipti. Bazen bu, onun tipik otoriter tavrıyla ortaya çıksa bile.

Vücudumuz birbirine degecek şekilde ona yaklaştım – en sevdiğim yer. Elimi uzattım, boynuna doladım ve yüzünü kendime doğru çekerek onu öptüm. Ağzı tereddütle açıldı ve birbirimizi asla bulamadığımız tek yerde bulduk. Onun kollarında olmak bana neyin önemli olduğunu hatırlattı.

Öpücüğü bitirdiğinde yüzümü tuttu ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Sert biri olduğumu biliyorum ve muhtemelen çok iyi konuşamıyorum, ama bilmeni istiyorum ki tek istediğim senin eski haline dönmen. Benim için endişelenmeni ya da yemek pişirip bana bakmanı istemiyorum; şu anda bunlar önemli değil. Şu anda tüm endişeleri ben üstleneceğim; bu durumu atlatmana yardım etmeme izin ver."

Başımı salladım. "Tamam. Başkasına yükümü yüklemeyi seven biri değilim, ama bunu paylaşmaya çalışıyorum."

Gözleri bana dikildi. "Daha önce aile kurmaktan bahsettiğinde, tekrar bebek sahibi olmak istediğin anlamına mı geliyor?"

"Bunu çok düşündüm, ama henüz tekrar denemek konusunda ne hissettiğimden emin değilim." Aklım bu konuda hala çok karışık, bu yüzden aceleci davranmadan önce duygularımı anlamaya çalışmanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Tamam. Aceleye gerek yok; hazır olduğunda daha fazla konuşuruz."

"Sen ne hissediyorsun?" Depresyonum ve ondan uzaklaşmam nedeniyle, onun hislerini neredeyse hiç konuşmamıştık ve onun hislerini daha fazla dikkate almadığım için kendime kızgındım.

"Harlow, yarın benden üçüz çocuk istesen, bunu gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Seninle bir aile istiyorum bebeğim ve bu yıl olsun, beş yıl sonra olsun, umurumda değil, yeter ki sen yanımda ol. Ve sen mutlu ol." Gözlerini kırpmadan bana baktığı ciddi bakışları ve vücudunun tekrar bana yaslanması, sözlerinin doğruluğunu ortaya koyuyordu.

Mutluluk içimden fişkırdı ve karnım kıpır kıpır oldu. "Şu anda duygusal bir rollercoaster'da olduğumu biliyorum, ama seni mutlu ettiğini bilmeni istiyorum. Ve her şeyden çok, ailemize yeni bir üye katacağımız günü iple çekiyorum."

Eğer onun sözleri beni mutlu etmişti, o zaman yaptığı şey bu mutluluğu daha da artırdı. Gülümsedi. Scott Cole'un tipik gülümsemesi gibi küçük bir gülümsemeydi, ama aynı zamanda gözleri de kırıştı. Uzun zamandır onun gözlerinin kırışmasını görmemiştim ve özlemişim. Sonra dudaklarını benim dudaklarıma yaklaştırdı ve beni tekrar öptü.

Öpücüğümüz derinleşirken, elleri vücudumda aşağı doğru kaydı, kıvrımlarımı okşadı, belimi sardı ve sonra kalçama kondu. Bir an sonra telefonu çaldı ve o inledi. Ona telefonu cevaplamamasını söylemek istedim, ama

kulüp ile ilgili önemli bir şey olabileceğini bildiğim için onu bırakıp onun kollarından kurtulmaya çalıştım. Ancak, bunu yapmaya çalıştığımda bana kaşlarını çattı ve elini sıkıca tutarak vücudumu kendine yakın tuttu.

Cevap vermeden önce arayan numarayı kontrol etti ve sonra "Lisa, ne haber tatlım?" dedi.

Lisa konuşurken, endişeli gözleri benimkilere takıldı ve sonunda beni bıraktı. "Hemen geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

"Ne oldu?" Telefonunu kot pantolonunun cebine sokarken onu izledim.

"Michelle hasta ve Lisa onun için endişeleniyor. Michelle'in okuldan eve geldiğinden beri uyanmadı ve ateşi çok yüksek. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben bu işi hallederken sen yemeği bitirir misin? Lisa'ya yetecek kadar yemek var; sanırım henüz akşam yemeği yememiştir."

"İyi fikir."

Onun çıkmasını izledikten sonra dikkatimi akşam yemeğine verdim. On dakika sonra, tüm sebzeleri doğramış ve eti pişirmeye hazır hale getirmiştım ki arka terasta bir gürültü duydum. Hareketsiz kalarak, sesin kaynağını bulmak için dikkatle dinledim.

Gürültü!

Ne olduğunu bilmiyordum ve içgüdüsel olarak araştırma yapma isteği uyandı. Mutfak çekmecelerinden birine uzanıp oklava çıkardım; dışarıda biri varsa, onu kullanmaktan çekinmeyecektim.

Sessizce arka kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Artık ses gelmiyordu, bu yüzden kimse beni şaşırtmayacağını umuyordum, ama ışığı açtığımda, uzun boylu, iri yapılı bir adam karşımda belirdi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım ve oklava ile ona saldırdım.

Silahımın ona çarpmaması için kolunu kaldırdı ve kolayca elimden aldı. "Siktir, kadın, sakın ol." Derin sesi sinirli geliyordu, bu da beni çok kızdırdı.

"Dostum, burası *benim* evim, senin değil," dedim ve kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "Sen de kimsin? Neden benim arka terasında duruyorsun?" Cevap beklerken ona dik dik baktım ve giydiği Storm kesim saçını inceledim.

"Son bildiğim kadarıyla burası Scott Cole'un eviydi." Kaşlarını çattı. "Ve son bildiğim kadarıyla Scott Cole kimseyle çıkmıyordu, yani burası senin evin ve sen Scott'la yatmıyorsan, o lanet olası nerede?"

"Rogue." Scott'ın sesi arkamdan geldi ve kolu belime dolandı.

Adam Scott'a baktı ve çenesini bana doğru sallayarak, "Kendine ateşli bir kadın bulmuşsun dostum," dedi.

"Neden oğlak çubuğu tutuyorsun?" diye sordu

Scott. "Buradaki kadınla beni bununla bayıltmaya çalıştı."

"Eğer karanlıkta burada gürültü yapmasaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdım," diye mırıldandım, bu Rogue denen adama sinirlenmişim ama nedenini bile bilmiyordum.

"Bebeğim, Lisa içeride akşam yemeğini bekliyor. Gidip ona bakmak ister misin?" Scott'ın konuşurken boynumu gıdıklayan sıcak nefesi normalde karnımı kıpır kıpır ederdi, ama bu sefer içimi kaplayan sinirlilik buna engel oldu.

Onun kollarından dönüp başımı salladım. "Tamam, sizi baş başa bırakayım. Michelle iyi mi?"

"Ateşi var, ilaç verdim. Sonra gidip bakacağım." Bana hızlıca bir öpücük verdi. "Benim için Lisa'nın akşam yemeğini hallettiğin için teşekkürler."

Ona gülümsedim. "Önemli değil."

Onları bırakalı çok az bir süre olmuştu ki, Scott'ın Rogue'a daha önce bana küfrettiği için azarladığını duydum. Benim için kavga etmesine gerek yoktu, ama yine de onu bunun için seviyordum.

Scott

"Bugün seni işe götürmemi mi istiyorsun?" Omzumu banyo kapısının pervazına dayadım ve Harlow'un makyajını yapmasını izledim. Bakışlarım vücudunda dolaştı, bugün giydiği elbiseyi hayranlıkla seyrettim. Elbisenin uyluklarını zar zor örtmesi sikimi sertleştirdi ve işe gitmeden önce onu tekrar sikmek için vaktim olup olmadığını kafamda hesapladım.

"Yine seks yapmayı düşünüyorsun, değil mi?"

Gözlerim aynada onun gözleriyle buluştu. "Tatlım, senden bu kadar uzakta dururken aklımda seksten *başka* bir şey yok. Seni nasıl boşaltabileceğimi sayıyorum."

Vücudu hareketsiz kaldı ve nefesini içine çekti. "Belki de onları listelemelisin."

Ona doğru birkaç adım attım ve sırtına yapıştım, sikimi kıkına sürüp elbisesinin altına elimi soktum. Ayaklarını bir ayağımla ayırıp, parmağımı külotunun kenarına sürttüm. Kulağına, "Belki de konuşmayı bırakıp, seni benim adımı haykırttığım kısma geçmeliyiz," diye fısıldadım. Bunu söylerken, elimi külotunun içine soktum ve parmağımı ıslak amına daldırdım. "Seni çığlık attırmak uzun sürmeyecek, değil mi?" Parmağımı hassas noktasına bastırdım ve bakışlarımı aynaya dikerek dairesel hareketlerle gezdirdim. Harlow'un kendini kaybetmesini izlemek en iyi ön sevişmeydi.

Başı omzuma düştü ve boş elimi boynuna doladım. Bunu yaptığımda dudaklarından çıkan inilti, onun biraz sert oyunları ne kadar sevdiğini hatırlattı, bu yüzden onu daha sıkı tuttum.

Ben parmağımla onu sikmeye devam ederken, elini külotunun içine sokup klitorisini okşamaya başladığında beni çok şaşırttı. İkimiz de onu orgazma doğru götürürken, elinin benimkinin altında hareket etmesi çok seksi bir şeydi. Harlow ile seks yapmak benim için her zaman olağanüstü bir deneyim olmuştu ve onun neredeyse masumiyetini her zaman sevmiştim. O ne namuscu ne de acemiymi, ama anladığım kadarıyla

daha önce hiç kirli bir şekilde sikilmemişti. Onu yeni deneyimlere açan ilk erkek olmak çok hoşuma gidiyordu. Elini benimkinin altına koyması daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ve bu beni çok tahrik etti.

Parmağı klitorisini daireler çizerek okşarken, ileri geri sallanıyor ve her seferinde tatlı kıcıyla sikimi vuruyordu. Gözlerini sıkıca kapatmış ve dudaklarını ısırıyordu.

Siktir, o mükemmel.

Boynunu bıraktım ve elimi vücudunda gezdirerek elbisesinin üzerinden göğüslerini avuçladım. Elbisesinin üzerinden meme ucunu okşarken, bu elbisenin vücudundan çıkmasını ne kadar istediğimi düşündüm. Ağzımı kulağına yaklaştırarak, "Daha fazla dayanamayacağım, bebeğim. İçine girmem lazım" dedim.

Gözleri kapalıyken düşük bir inilti çıkardı ve kalçalarını tekrar çevirdi. *Siktir beni... çok seksi.* "Ben de seni içimde istiyorum Scott. Beni makyaj masasında sikmeni istiyorum."

Bir inilti daha çıkardı.

Dudaklarını daha sert ısırıldı.

Ve kalçalarını tekrar çevirdi.

Tanrım. Siktir.

Hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim ve bir an sonra, elbisesini yukarı çekip külotunu çıkarmış halde beni karşımda makyaj masasının üzerinde buldum. Pantolonum ayak bileklerime kadar inmiş ve sikim onun içindeydi.

Ve onu aylardır siktiğimden daha sert siktim.

Vücutlarımız birbirine çarparken, ikimiz de boşalmak için birbirimizi itiyorduk.

Ve içimi kaplayan duygular ve zevk dalgasıyla neredeyse aklımı kaçıırıyordum. Sanki aylardır kendimi tutuyormuşum, aramızda olan her şeyi tam olarak hissetmeye izin vermiyormuşum gibi. Endişeden çok gergindim, ama şimdi o bana geri dönmüştü, tüm bunları bırakabilirdim. Kendimi seks, aşk ve umuda kaptırabilirdim.

Her şey yoluna girecek. Bunu atlatacağız. Birlikte.

"Scott!" Sonunda geldi, vücudu kollarımda sarsılırken adımı haykırarak. "Oh Tanrım... bebeğim... sik..."

"Siktir!" Orgazmım geldiğinde boğuk bir sesle bağırdım. Ona sıkıca sarılırken son bir kez sertçe ittim ve sonra gözlerimi kapatıp zevkin beni ele geçirmesine izin verirken iki elimle makyaj masasının kenarını sıktım.

Bitirdiğimde gözlerimi açtım ve onun kollarının beni sardığını, gözlerinin benimkilere bakışını gördüm. Bana seksi bir gülümsemeyle bakarak "Bu harikaydı. Her sabah bunu istiyorum" dedi. Sözleri göğsüme çarptı. Duymak için canımı verebileceğim sözlerdi.

Başımı eğdim ve kendimi toparlamak için bir anlığına gözlerimi kapattım.

"Scott?"

Yüzüme baktığımda, hafifçe kaşlarını çatmış beni izliyordu. "Ben de her sabah bunu istiyorum." Ondan uzaklaştım ve bir adım geri attım. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek, "Siktir, bunu senden duymak ne kadar güzel biliyor musun?" dedim.

Gözlerini kırpı ve bir an ağlayacak sandım, ama sonra bana yine gülümsedi. "Eminim senin sikiinin içimde olması kadar iyi değildir."

"Tanrım, Harlow, bu ağız bozukluğu da nereden çıktı?"

Kaşları kalktı. "Ne? Hoşuna gitmedi mi?" Makyaj masasından atladı ve yerden külotunu aldı.

Pantolonumu giyip düğmelerini ilikledim. "Çok sevdim."

"Güzel. Ve, şey, sanırım hayatımda duyduğum en küfürbaz adamla yaşıyorum, muhtemelen benim küfürbazlığım da ondan geliyor," dedi göz kırparak.

Giymeyi bitirdim ve hazır olmasını bekledim. On dakika sonra mutfakta beni buldu ve araba anahtarlarını alırken, "Seni bırakmamı istemez misin?" dedim.

"Hayır, bu akşam annemle kafede fazla mesai yapmam lazım, mutfağı iyice temizlememiz gerekiyor, sonra da Indigo'da vardiyam var, annemle işim bittikten sonra direkt kulübe gideceğim. Seni uğraştırmamak için kendim giderim."

Kaşlarımı çatıttım. "Indigo'daki vardiyalarını azaltıyorsun sanıyordum."

Meyve kasesinden bir elma alıp ısırıktan sonra, "Öyle yapacaktım, ama Wilder dün aradı ve Trilogy'ye personel ödünç aldığı için bir süreliğine vardiyalarına bakabilir miyim diye sordu."

"Wilder'la konuşup başka bir şey ayarlarım. Bu kadar çok çalışmanı istemiyorum."

Bana surat asarak ve elini kalçasına koyarak, "Hayır, bırak ben yapayım Scott. Wilder, vardiyaları ayarlamak için saçını yoluyor."

Dedi ki, bu hafta sonu için bir dizi görüşme ayarlamış, eminim yakında yeni personel bulacaktır, o zaman ben de saatlerimi azaltabilirim."

Onunla tartışmak istedim. Kuralları koymak ve o kadar saat çalışmasına izin vermeyeceğimi söylemek istedim, ama bir şey beni engelledi. Ne olduğunu bilmiyorum, çünkü böyle bir şeyi görmezden gelmek benim doğamda yoktu, ama yaptım. Bunun yerine, başka bir yol izledim. "Seni ben götürürüm, tartışmaya gerek yok." Anahtarlarımı aldım, omzumdaki yarayı omuzlarımın arasına sıkıştırdım ve onu dışarıya, motosikletimin yanına götürdüm.

"Bekle, bu sabah Lisa'yı okula götüreceğini söylememiş miydin?"

Kahretsin.

"Evet, söyledim." Saatile baktım. "Seni bırakıp sonra onu almaya gelebilirim."

Kafasını salladı ve çantasından anahtarlarını çıkardı. "Bu senin çok zamanını alır ve ayrıca bence bunu yapmamalısın. Kendim giderim, bebeğim." Parmak uçlarına basarak beni öptü ve garaja doğru yöneldi.

Onun arabayı garajdan çıkmasını izledikten sonra komşunun evine doğru yürüdüm. Haklıydı, onu işe bırakacak vaktim yoktu, ama bugün iki vardiya çalıştıktan sonra onu eve kendi başına bırakamazdım. Bunu sonra hallederdim.

Birkaç dakika sonra Lisa kapıyı açtı ve bana o hüzünlü gülümsemesinden bir tane attı. "Merhaba Scott," diye selamladı ve beni içeri aldı.

"Neden üzgün gülümsüyorsun, tatlım?" Son günlerde onda bu ifadeyi görmeye alışkın değildim; Michelle hayatını düzene sokmaya başladığından beri Lisa çok daha mutluydu.

"Annem hala iyi değil." Beni mutfığa götürdü, çantası mutfak tezgahının üzerinde yarısı toplanmış halde duruyordu.

"Uyanık mı?"

"Evet."

"Gidip bakayım. Ona Advil verdin mi?" Başını sallayınca, Michelle'i kontrol etmek için yanından ayrıldım.

Onu yatakta uyurken buldum, ama sadece uyukluyor olmalıydı çünkü içeri girdiğimi duyunca gözleri açıldı. "Scott..." Alnında ter damlaları vardı ve tişörtü vücuduna yapışmıştı.

Temiz bir tişört bulmak için gardırobuna doğru giderken, "Berbat görünüyorsun. Dün daha mı kötüydün?" dedim.

"Aynı sayılır. Çok yorgunum, gözlerimi açık tutamıyorum."

Bir tişört bulup ona döndüm. Biraz serinlemesi iyi olur diye düşünerek, ıslak bir bez almaya gittim. Döndüğümde, kendini top gibi kıvrılmış halde buldum. Yatağının kenarına oturdum ve onu sırt üstü çevirmeye çalıştım. Michelle'e bakmak benim için yeni bir şey değildi; Harlow ve ben onun uyuşturucudan kurtulmasına yardım etmiştik ve bu hepimiz için cehennem gibi olmuştu. Onu en kötü halinde görmüştüm – bitkin, çıplak, kusarken – bu yüzden bu benim için çocuk oyuncağı gibiydi. Ancak ateşini düşürmemiz gerektiğini biliyordum.

Onu sırt üstü çevirdikten sonra, ıslak mendili alnına bastırdım, tişörtü yatağın yanına koydum ve "İşte temiz bir tişört. Aç mısın?" dedim.

Kafasını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Scott." Lisa'nın sesi arkamdan geldi.

Başımı çevirip ona baktım. "Ne oldu?"

Bir an tereddüt etti. "Okula bugün spor yapamayacağımı yazan bir not lazım. Yazabilir misin?" Sesi onu ele veriyordu; bir terslik vardı.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Tabii, ama neden spor yapmıyorsun?" Umarım bunun geçen yıl ona zorbalık yapan kızlarla bir ilgisi yoktur. Liseye yeni başlamıştı ve bildiğim kadarıyla o kızlar onu rahat bırakıyordu.

Gözleri yere indi ve konuşurken sesindeki utanç beni öldürdü. "Annem henüz spor kıyafeti alamadı ve o dersin öğretmenini bu konuda bana çok kötü davranıyor." Yüzünü kaldırıp bana baktı. "Not alırsam, onun dersine girip onu görmek zorunda kalmadan kütüphaneye gidebilirim."

Cüzdanımı çıkardım. "Üniforma ne kadar, canım?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, bana üniforma almanı istemiyorum. Annem haftaya parayı bulacak. Sadece bir not lazım."

Başımı salladım. "Evet, o zaman annene geri ödersin, ama üniformaya şimdi ihtiyacın var, ne kadar?" Elli dolar çıkardım. "Bu yeter mi?"

Yüzü utançla doldu, bu beni şaşırttı. Yıllar boyunca birlikte çok şey yaşamıştık; bana karşı böyle hissetmemesi gerekirdi. Sonunda başını salladı. "Evet, bu yeter."

O parayı benden alırken, "Daha fazlasına ihtiyacın olursa, söyle yeter, tamam mı?" dedim. O başını sallayınca, "Lisa, seni yıllardır tanıyorum ve kızlar ve gençler arasında yaşanan sorunları yaşadığını biliyorum, ama canım, aramızda

. Neye ihtiyacın olursa bana söyle, ben sana sağlarım. Kız meseleleri hakkında konuşmak istiyorsan, benim anlamayacağımı düşünüyorsan, Harlow her zaman senin yanındadır. Tamam mı?"

Bana bir an baktıktan sonra "Teşekkür ederim" dedi. Sonra "Harlow iyi mi? Geçen gün onu ağlarken gördüm. Muhtemelen bebekle ilgili bir şey olduğunu düşündüm ama emin olamadım" diye sordu.

Lisa, Harlow'un düşük yaptığını biliyordu, ama hiçbiri bu konuyu gerçekten konuşmamıştı. Bunun nedeni, Harlow'un kaybını kimseyle paylaşmak istememesi ve Lisa'nın kendi sorunlarıyla uğraşmak için yeterince derdi olduğunu düşünmemizdi.

"O iyi. Sadece kafasında her şeyi çözmesi biraz zaman alacak."

"Anlıyorum." Muhtemelen anlıyordur diye düşündüm. Hiç şüphe yok ki Lisa kısa hayatında çok şey yaşamıştı ve eminim saatlerce kafasında bunları çözmeye çalışmıştı.

"Tamam, annen için su alalım, sonra seni okula bırakayım."

Dediğimi yaptı ve Michelle'in ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olduktan sonra Lisa'yı okula götürdüm. Konuşmamızdan sonra daha rahat görünüyordu, ama bunu Harlow'a söylemeyi aklımın bir köşesine yazdım. Lisa, bir kadının ona göz kulak olması gerektiğini düşündüğüm yaştaydı ve annesi iyileşmiş olsa da, Harlow'un ona göz kulak olması zarar vermezdi. Lisa benim için çok önemliydi, ergenlik çağının getireceği özgüvensizlik ve endişenin onu yutmasına izin veremezdim.

BİR KAÇ SAAT SONRA, nihayet Sydney Storm şubesinin başkanı King'e ulaşabildim.

"Cole, siz çılgın herifler orada nasıl gidiyorsunuz?"

Koltuğuma yaslanıp ayaklarımı masanın üzerine koydum. Sabah saat onda kulüp binasının ofisi sessizdi, çoğu arkadaşımız gece çeşitli işyerlerimizde güvenlik görevinde çalıştıktan sonra hala uyuyordu. "Burada yeni bir sorun var. Julio Rivera; onu tanıyor musun?"

"Hiç duymadım. Ne yapmış?" King'in, onu ilgilendiren veya heyecanlandıran bir şey olduğunda yaptığı gibi sandalyesinde öne eğildiğini hayal ettim.

King'i heyecanlandıran şeydi; bir işin içine karışıp ortalığı karıştırabileceğini hissettiğinde, bundan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

"Birkaç ay önce Adelaide'den buraya geldi ve uyuşturucu bağlantılarını kurarken dikkat çekmeden yaşadı. Büyük adamları ortadan kaldırıp bu eyaleti yönetmek istiyor ve bu süreçte Storm'u kullanarak bazı rakiplerini ortadan kaldırdı."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Bizim restoran yangını var ya? Onu o organize etti ve Ricky'yi suçu üstüne attı. Ricky'den kurtulduk ve onun sorununu çözdük." Bu pislği düşünmek bile beni öfkeyle doldurdu. Onun planlarını bozma ihtiyacı beni tüketti.

"Çocukların ne bildiğini öğrenip sana geri döneceğim." "Teşekkürler kardeşim."

"Bazı adamlarını kaybettiğini duydum. Griff'in sandığımız kişi olmadığını da duydum." Ses tonunu anlayamadım, ama bu King'in tipik hareketiydi; kartlarını göğsüne yakın tutar ve çoğu zaman insanların gerçekte ne düşündüğünü merak etmelerine neden olurdu.

"Kulüp oylama yaptı ve çoğunluk Griff'in lehine karar verdi. Ayrılmayı seçen adamlar olmadan daha iyiyiz. Onları bırakma kararının arkasındayım."

King bir an sessiz kaldı. "İçlerinden birkaçı buraya gelip katılmak istedi."

"Ve?" Bunun olacağını tahmin etmişim.

"Siktir et onları, kardeşim. Çoğunluğun kararını destekleyemeyen adamları kulübümde istemiyorum. Hyde'a onları kapıdan kovmasını söyledim." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Sana tamamen dürüst olacağım Cole, Griff'i her zaman sevmişimdir ve onda daha fazlası olduğunu hep şüphelenmişimdir. Ancak onun gerçek yüzünü hiç görmemişim, ama umurumda da değildi. Sadakati her şeyi anlatıyor. Doğru kararı verdin."

King beni çok şaşırtma yeteneği vardı. "Evet." Desteği için minnettardım, ama vermeseydi de umurumda olmazdı. King ve ben geçmişte anlaşmazlıklar yaşamıştık ve onun anlaşmazlıkların aranızda girmesine asla izin vermediğini öğrenmişim. Onun gözünde iyi bir izlenim bıraktığım sürece sorun yoktu; ancak kendini haksız hissettiğinde işlerini yoluna koymaya başlaman gerekiyordu.

"Senle görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

"King'e ulaşabildin mi?"

Başımı kaldırıp kapıda Griff'i gördüm. Ayağa kalkarak, "Evet, Julio'yu tanımıyor ama araştırıyor" dedim.

Griff başını salladı ve sonra barın yönüne doğru başını salladı. "Rogue burada."

"İyi. Colt da bugün geç saatlerde gelir umarım."

"Rogue'a neler olduğunu anlatmamı ister misin?"

"Hayır, dün gece benim evime geldi ve onunla konuştum.

Rogue'un içmeye başladığı bara gittik.

Siktir.

"Bazı insanlar hiç değişmez," diye mırıldandı Griff.

"Aynen öyle," dedim ona katılarak. Rogue, Marcus'la içki ve partiler yüzünden kavga ettikten sonra bir yıl kadar önce göçebe hayatına atılmıştı. Sık sık içki alemleri yüzünden kulübü yüzüstü bırakıyordu ve Marcus ona ya kendini toparlayacağına ya da kulüpten ayrılacağına dair ultimatoma vermişti.

Rogue, ona doğru yürürken bana sırtı baktı. "Senin küçük ateş parçan bugün nasıl? Hâlâ bana kızgın mı?"

"İnan bana, bu sabah aklında sen yoktun bile," diye mırıldandım. Harlow dün gece ona kızmıştı ve onu arka terasta Rogue'la bulduktan sonra onunla hiçbir şey yapmak istememişti. Ancak bu sabah onun adını bile anmamıştı.

"Bu akşam kulüp toplantısı yapalım, Colt'un ve benim eve dönüşümüzü kutlayalım, onu da getirebilirsin. Özellikle Brisbane'e kalıcı olarak döneceksem, ikimiz daha iyi tanışmalıyız."

Kaşlarımı kaldırdım. "Geri dönmeyi mi düşünüyorsun?"

"Zamanı geldi diye düşünüyorum. Artık Marcus yok, başımı belaya sokacak kimse yok." Ben konuşmaya başlarken Griff yanımda homurdandı. "Bir şey almamız lazım..."

"Konuşmaya başlar başlamaz telefonum kapandı ve annemin aradığını fark edene kadar görmezden geldim; cevap verene kadar aramaya devam edecektim, bu yüzden konuşmayı kısa kesip onunla konuşmak için telefonu açtım.

"Merhaba," diye cevap verdim ve Rogue'dan uzaklaştım.

"Scott," diye başladı ve bir an durakladı. Babamın ölümünden önce neredeyse kavga edecek kadar bozulan ilişkimiz hâlâ tam olarak düzelmemişti. O zamandan beri ilişkimizi düzeltmeye çalışıyorduk ama bazen birbirimize karşı hâlâ biraz çekingen davranıyorduk. "Sadece Harlow'un nasıl olduğunu soracaktım."

"Onu arayıp kendin sorabilirdin."

"Zavallı kızın kaybının acısını hala atlatamadığını bildiğim için onu rahatsız etmek istemedim."

Yerinde bir iki adım attım. "Anne, bunun Harlow ile aranızdaki bağı güçlendirmek için mükemmel bir fırsat olabileceği hiç aklına gelmedi mi?" Harlow ile birlikte olduğum dönemde annemle ilişkim gergindi ve bu nedenle annem ile Harlow birbirlerini hiç tanıma fırsatı bulamamışlardı.

"Haklısın." Sesi yumuşaktı ve kafasından geçenleri duyabiliyordum. "Onu kendim arayacağım. Hatta onunla kız kıza vakit geçirmek için bir plan yapabilirim. Sence ilgilenir mi?"

Colt'un bara girmesi dikkatimi dağıttı ve ben de onun çene hareketine karşılık verdim. "Kapatmam gerek anne, ama evet, onu ara ve ayarla, çünkü eminim ilgilenir." Kahretsin, ben de ilgileniyordum, çünkü bu, annemin her gün beni arayıp kız arkadaşımı kontrol etmesinin sonu olabilirdi.

Telefonu kapattım ve Colt'un yanına gittim. Sırtımıza vurarak selamlaştık. "Uzun zaman oldu, piç kurusu," dedi yüzünde sırıtkan bir gülümsemeyle.

Gülümsemesine karşılık vererek, "Nihayet eve döndün, kardeşim," dedim. Colt iki yıl önce gitmişti ve o zamandan beri onu sadece bir kez görmüştük. Brisbane'de ailesi kalmamıştı ve sanırım anıları onu uzak tutuyordu. Onu suçlayamazdım; onun yaşadıklarını ben yaşasaydım, ben de geri dönmek istemezdim.

Barı süzdü. "Buralar değişmiş."

Kaşlarımı çattım. "Hiç de değil." Bildiğim kadarıyla hiçbir değişiklik olmamıştı.

Bakışları tekrar bana döndü ve yüzü ciddileşti. "Lanet olası mobilyaları kastetmiyorum, Scott. Marcus'un artık aramızda olmadığı ve yedi adamımızın ayrıldığı gerçeğinden bahsediyorum, ki bence bu, şu anda kulüp için olabilecek en iyi şeydi."

"En iyi şey çünkü?" Bu konuda onun ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu, çünkü her an bana destek olacak bir ekip kurmak istiyorsam, doğru adamları seçtiğimden emin olmalıydım.

Bakışları kararlıydı ve konuştuğunda, sözlerinde yankılanan gerçeklik yüksek ve net bir şekilde duyuldu. "Buraya geri dönüp seni desteklemeyi düşüneceksem, yanımdaki adamların seni yüzde yüz desteklediğini bilmek istiyorum. O pisliklerle savaşırken

ve bizi köşeye sıkıştırdıklarında, kulübümüzü feda etmektense sikini kesmeyi tercih edecek bir adamın yanında durduğumu bilmek istiyorum."

"Doğru söylüyorsun," dedi Griff, bize katılıp konuşmanın son kısmını duydu.

Colt Griff'e döndü. "Umarım sikimi kesmek zorunda kalmam, ama sadakatim o kadar derin. Bana kalırsa, ayrılan üyeler aynı sadakat duygusuna sahip değillerdi, yoksa hala burada olurlar."

"Sana katılıyorum," dedim.

Colt'un ciddiyeti kayboldu ve sırtışı geri geldi. "Çocuklar, gezmeye ne dersiniz? Uzun zamandır dışarı çıkmadık. İşe koyulmadan önce biraz kafamızı boşaltabiliriz diye düşündüm."

Bugün gezintiye çıkmak planımda yoktu ama Griff'e baktım ve "Bu, haftalardır buradaki herkesin aklına gelen en iyi fikir gibi görünüyor. Var mısın?" dedim.

O da başını salladı. "Evet, kardeşim, ben varım."

Herkesi topladık ve on dakika sonra, motosikletlerimizin sesleri mahalleyi sağır etti.

Dünyanın en güzel sesi.

Harlow

"Saat neredeyse yedi, bebeğim. Saat sekizde işte olman gerekiyor mu?"

Bir gözümü araladım ve kendime gelmeye çalıştım. Pencereden içeri giren güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı ve Scott'ın bacakları görüldü. Gözlerimi tekrar kapatıp, "Neden saat yedi oldu?" diye mırıldandım.

Scott güldü ve yanıma otururken yatak çöktü. Eli sırtımda gezindi ve sonra omzuma bir öpücük kondurdu. "Bu yüzden Indigo'daki vardiyaları bırakmalısın. Yorgun düşüyorsun."

Gözlerimi açtım ve sırt üstü yattım. "Yorgun değilim, sadece bu sabah yatakta daha fazla zaman geçirmek istedim."

Kaşlarını çatması bana bana inanmadığını gösterdi. "Indigo'daki bir sonraki vardiya ne zaman?"

"Yarın gece." Oturdum ve çarşafı üzerimden attım. Bacaklarımı yataktan sallayarak tuvalete gitmek için ayağa kalktım. Ancak Scott hızlı hareket ederek önümü kesti.

"Seni götürüp yarın alırım; dün gece araba kullanacak durumda değildin."

Haklıydı. Vardiyamın bitiminde beni almak için gece erken saatlerde arabamı eve götürmesi için arkadaşlarından biriyle anlaşmıştı ve o geldiğinde çok yorgundum. Ona gülümseyerek başımı salladım. "Tamam. Teşekkür ederim."

"Siktir, doğru duydum mu?" diye mırıldandı.

"Akıllı olmaya gerek yok." Onu nazıkçe iterek yanından geçtim ve gözleri gülümsemeyle kırıştı. Tanrım, o kırıksıklıklara bayılıyordum. Bana ne isterse yapardım, yeter ki bana o gözlerle baksın.

Duş alıp işe hazırlanıp mutfakta kahve hazırlamış olan onunla buluştum. Kahveyi ondan alıp biraz içtikten sonra, "Dün annen aradı," dedim.

"Evet" demesi, bunu zaten bildiğini düşündürdü. "Arayacağını biliyor muydun?"

Kahvesinden bir yudum alırken bakışları bana kaydı. "Seninle buluşmaya çalışacağımı söyledi."

Tezgahın kenarına yaslanıp iki elimle fincanımı kavradım. "Scott, telefonda o kadar tuhaftı ki ne söyleyeceğimi bilemedim. Sanırım ona yanlış bir izlenim verdim." Şimdi bile düşünmek bile vücudumu gerdi. Annesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmak benim için çok önemliydi ve o aradığında o kadar hazırlıksız yakalandım ki, sonunda aptal gibi saçmalamaya başladım.

"Kendin ol. O da senin kadar gergin."

"Bana tek vereceğin bu mu?" Ona baktım, annesiyle nasıl başa çıkmam gerektiği konusunda en azından biraz daha bilgi vermesini umuyordum.

Kupasını yıkadı ve bulaşık rafına koydu. "Senden daha fazlasını bilmiyorum, Harlow. Seni kontrol etmek için beni arıyor ve dün ona doğrudan seni arasın, çok daha kolay olur dedim. O da seninle kız kıza vakit geçirmeye çalışacağını falan söyledi."

Yanımdan geçmeye çalışırken, onu durdurmak için koluna elimi koydum. "Seni arıyor mu? Birden fazla mı?"

"Evet." Bana sinirlenmiş gibiydi.

"Bana böyle davranma," diye uyardım. "Annemi tanımak benim için önemli ve senin yardımına ihtiyacım olacak."

Gözleri yine kııştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra tezgâhtan anahtarlarını alıp, "Bu konuyu akşam konuşuruz, şimdi çıkmam lazım. Onunla ne zaman görüşeceksin?" dedi.

"Birkaç gün sonra birlikte öğle yemeği yiyeceğiz."

Başını salladı ve kolunu belime doladı. Gözleri yumuşayarak sordu, "Bugün iyisin, bebeğim?"

Duygularımın iniş çıkışlı olduğunu kastettiğini biliyordum. "İyiyim," dedim, sesim biraz nefes nefeseydi çünkü Scott yumuşak konuştuğunda nefesim kesiliyordu. Bu yumuşaklığını herkese göstermediğini seviyordum; beni özel hissettiriyordu.

Son bir öpücükle beni bıraktı ve ön kapıya doğru birkaç adım attı, sonra durup bana döndü. "Az önce bana yaptığın o otoriter tavır çok seksi, tatlım. Senin bu yeni yönünü çok seviyorum."

Onun gitmesini izledim; ikimizin de bugün işi olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım. Evde yatakta birlikte geçirmek için mükemmel bir gün olabilirdi.

DOKUZ SAAT SONRA, kafede uzun bir günün ardından akşam yemeği için süpermarkete uğramıştım ki Scott mesaj attı.

SCOTT: Bu gece geç kalacağım. Michelle ve Lisa'ya bakar mısın?

Ben: Tabii. Sen iyi misin?

Scott: Kulüpte bir sorun çıktı. Eve gidince anlatırım.

Ben: Tamam. Michelle'e ben bakarım. Sen kendine bak, bizi merak etme.

Ondan sonra cevap vermedi ve endişe içime sızmaya başladı – Scott genellikle mesaj atmak yerine arardı. Ancak endişemi bir kenara itip, bana söylediği şeyi yapmaya odaklandım. Akşam yemeği için ihtiyacım olan her şeyi ve Michelle'e çorba yapmak için malzemeleri aldım, çünkü önceki deneyimlerimden onun çorba sevdiğini biliyordum, ve sonra eve doğru yola çıktım.

Her şeyi içeri attıktan sonra komşuma gittim.

"Merhaba Harlow," Lisa, kapıyı açması için neredeyse beş dakika bekledikten sonra beni karşıladı ve onun da hasta olduğunu fark ettim.

"Merhaba tatlım. Kendini iyi hissetmiyor musun?" İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve onu yatak odasına kadar takip ettim. O yatakta kıvrılmış, top gibi yatıyordu.

"Boğazım çok acıyor." Sözleri zar zor çıkıyordu ve ona acımaya başladım. Lisa pek hasta olmazdı ve hiç şikayet etmezdi, bu yüzden bana bunu söylemesi çok kötü hissettiği anlamına geliyordu.

"Ateşin var," dedim ve elimi alnına koydum. "Advil aldın mı?"

Başını salladı ama tekrar konuşmadı.

"Ben gidip çamaşır makinesini hazırlayacağım ve anneni de kontrol edeceğim, tamam mı?"

Yine başını salladı ama konuşmadı.

Onu bırakıp Michelle'i yatağında uyurken buldum. Elim alnına koyduğumda ateşinin düştüğünü hissettim. Tanrıya şükür.

Birkaç dakika sonra Lisa'nın yatağına oturdum ve soğuk bir bezle onu biraz serinletmeye çalıştım. Bana sarılmak için kucağıma kıvrıldı ve kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Onun yanında otururken, uyumasını sağlamak için elimi nazikçe başının üzerinde gezdirirken, kendi çocuğum için bunu yapmayı düşündüğümde kalbim parçalandı. Lisa'yı kendi çocuğum gibi seviyordum, ama bebeğimi kaybettikten sonra her şey farklı hissettiriyordu. Lisa için bunu yapmak benim için çok önemliydi, ancak bir gün kendi çocuğum için de bunu yapabilmeyi diliyordum.

Lisa derin bir uykuya daldı ve onu birkaç kez bırakmaya çalıştım, ama her seferinde bana yapışarak gitmeme izin vermedi. Sonunda onunla birlikte uykuya daldım ve Scott omzuma dokunana kadar uyanmadım.

"Harlow." Sesi uykumu böldü ve gözlerimi açtığımda bana bakarken buldum.

Ona gülümsedim ve bu sefer hareket ettiğimde Lisa yanına döndü ve uyumaya devam etti. "Merhaba," diye fısıldadım ayağa kalkarken.

Çenesini Lisa'ya doğru salladı. "O da mı hasta?"

"Evet, zavallı bebek, boğazı çok ağrıyor ve ateşi var."

Kolunu belime doladı ve beni kendine çekip öptü. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Lisa'nın odasından çıkarken, "Saat kaç?" diye sordum. Ne kadar uyuduğumu gösteren tek şey boynumdaki ağrıydı.

"Neredeyse on bir."

Endişe tekrar içimi kapladı ve kaşlarımı çattım. "Kulüpte her şey yolunda mı?"

Beni Michelle'in oturma odasına götürdü ve kanepeye oturduk. "Emin değilim. Geçen gün sana bahsettiğim uyuşturucu satıcısı Julio hakkında biraz araştırma yaptık ve J ve Nash ile Adelaide'ye gidip oradaki bağlantılarını kontrol etmem gerekiyor."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. "Endişelenmeli miyim? Yani, genellikle sen burada kalırken çocukları araştırmaya gönderirsin. Bu sefer neden gidiyorsun?"

Gözleri benimkilere kilitlendi ve içindeki belirsizliği fark etmemek imkansızdı. "Endişelenecek bir şey yok demiyorum, çünkü bence *bu* çok ciddi bir mesele. Ama aynı zamanda panik yapmanı da istemiyorum. Griff ve Wilder, Rogue, Colt ve Gunnar ile birlikte Brisbane'de kalacaklar. Blade ve adamları da orada olacak, bu yüzden güvenliğiniz konusunda endişelenmiyorum. Yine de uyanık olmanı istiyorum, tatlım. Her zamanki rutinine devam et, çünkü şu anda tüm kulüp üyelerinin ailelerini gözetim altında tutuyorum ve bu konuda rutinler çok önemli."

Bu bilgiyi sindirirken birkaç kez gözlerimi kırptım. *Scott hepimizi güvende tutacaktı.* "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Yarın sabah, saat beş gibi. Oraya varmamız üç gün sürer, yani toplamda altı ya da yedi gün yokuz." Beni dikkatle izliyordu, belli ki cevabımı bekliyordu.

Ona gitmemesini, şu anda her zamankinden daha çok ona ihtiyacım olduğunu söylemek istedim, ama söylemedim. Sadece anladığımı belirtmek için başımı salladım. Sonra ona güvende olacağımı söylemeye çalıştım. Kulüp için bu enerjiyi saklaması gerektiği halde benim için gereksiz yere endişelenmesini istemedim. "Her zamanki rutinime devam edeceğim. Sen yokken yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

"Evet, Madison ve Velvet'e göz kulak olur musun? Eminim bir şey olmaz ama hepimiz birbirimize dikkat edelim. Bu konuda riske girmek istemiyorum, o pislik hakkında yeterince bilgim yok."

"Tamam, bebeğim," diye söz verdim. "Michelle ve Lisa'nın da iyi olduğundan emin olacağım. Michelle daha iyiye gidiyor galiba, ateşi düşmüş gibi görünüyor."

Ayağa kalktı. "İkisinden birinin bize ihtiyacı olabilir, bu gece burada kalmalıyız." Kanepeye bakarak ekledi, "Rahatsız olacağınızı biliyorum, ama ikisi de hasta iken onları yalnız bırakmak istemiyorum."

Yanında duran ben, başımı hayır anlamında salladım. "Hayır, sen eve gidip iyi bir uyku çekmelisin. Ben burada kanepede yatacağım."

"Kanepe benim için sorun değil."

Tabii ki benimle tartışacaktı, ama bu konuda kararlıydım; Scott'ın berbat bir gece uykusundan sonra uzun bir yolculuğa çıkmasını kesinlikle istemiyordum. "Uyumalısın Scott. İkimizin de burada kalmasına gerek yok. Muhtemelen uyanmayacaklar bile."

Kaşları, benimle tartışmak üzereyken olduğu gibi çatıldı. "Harlow..." diye başladı ama onu keserek sözünü bitirdim.

"Hayır," dedim sertçe. "Benimle tartışma çünkü bu konuda geri adım atmayacağım. Sen yokken istediğini yapacağımı söyledim; tek istediğim bu gece biraz uyuman." Gözlerimi ondan ayırmadan, pes etmeye niyetim olmadığını belli ettim.

Beni bir süre izledikten sonra, sonunda kaşlarını kaldırarak pes etti. "Tamam, tatlım, sen kazandın. Saat beşe çalmadan önce veda etmeye geleceğim." Dudaklarına derin bir öpücük kondurdu ve evimize doğru yola çıktı.

Bir yastık ve battaniye alıp kanepeye uzandım ve uyumaya çalıştım. Vücudum yorgundu ve bu acı veren kanepede bile uykuya dalmamın uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Uykuya dalarken son düşüncelerim, Scott olmadan altı gün geçirebileceğimdi; elbette geçirebilirdim. Ama endişeyle dolu, onu özleyerek geçecek uzun günler olacaktı. Onun güven verici varlığını özleyecektim. Kendimden şüphe duyduğum günlerde Scott bana kanatlar vermişti ve aramızdaki fiziksel mesafenin bunu değiştirmeyeceğini umuyordum.

Harlow

"BEBEK, uyan."

Dönmeye çalıştım, ama kalçamdan sırtıma yayılan acı yüzünden yüzümü buruşturup hareketimi durdurdum. Güne başlamak için hiç iyi bir yol değildi. Birkaç saniye sonra tekrar denedim ve bu sefer dönmeyi başardım. Gözlerimi açtığımda Scott'ın yattığım kanepenin yanında çömelmiş olduğunu gördüm. "Günaydın," diye mırıldandım, sesim uyuşuktu ve neden Michelle'in kanepesinde uyuyakaldığımı düşünerek kafam karışmıştı.

"Kahretsin, burada kalıp seni eve göndermeliydim," diye mırıldandı, sesi yüzündeki kızgınlık kadar sinirliydi. "Hareket edebiliyor musun?"

"Evet" diye başımı salladım. Ama bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, bunun yalan olduğunu, en azından kısmen yalan olduğunu biliyordum. Muhtemelen hareket edebilirdim, ama acırdı.

"Saçmalık." Beni azarladı, ama ben onunla tartışmak yerine sadece gülümsedim.

Otururken yüzümü buruşturarak avucumu yanağına koydum. "Endişelendiğin için seviyorum, bebeğim, ama ben iyiyim. Kalkıp duş alınca, sertlik geçecektir. Sen nasıl uyudun?"

Bir an duraksadığı an, bilmem gereken her şeyi anladım; iyi uyumamıştı. Ancak beni rahatlatmaya çalıştı. "Yeterince uyudum." Oturduğumda ellerini uyluklarımın üzerine koymuştu ve şimdi bacaklarımdan belime kadar yukarı doğru kaydırıyordu. Beni oradan tutarak, "Siktir, seninle daha fazla zaman geçirmem lazım, ama gitmem gerek." dedi. Hayal kırıklığım onunkiyle aynıydı.

Başımı sallarken yüzünü tuttum. "Biliyorum."

Vücudunu bana bastırarak dudaklarımı öptü. Sabah nefesimin kokmasını ve bunun bir hafta boyunca paylaşacağımız son öpücük olacağını düşünmekten nefret ediyordum, ama bunu değiştirecek zaman yoktu, bu yüzden ona karşılık verdim. Umursamıyor gibiydi, çünkü öpücüğü o kadar derinleştirdi ki, daha fazlasını istemek için nefes nefese kaldım. Ama yine, daha fazlası için zaman yoktu.

Sonunda öpücüğü bitirdiğinde, "Siktir... Gitmeden önce seni sikmeliyim" diye homurdandı. Gözleri üzerimdeydi ve elleri kırımın altına kaydı. "Sensiz bir hafta beni öldürecek."

Onun nasıl hissettiğini biliyordum, ben de aynı şekilde hissediyordum. Ellerim kemerine kaydı. "Ben de sana ihtiyacım var." Tanrım, ona ne kadar ihtiyacım vardı.

Ellerimiz, ikimizin de ihtiyacı olan şekilde vedalaşabilmek için zamanla yarışarak çılgınca giysilerimizi çıkarmaya çalışıyordu. Seks, o anda bizi bir arada tutan, başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir yapıştırıcıydı. Onu uzaklaştırdıktan sonra söylediğim sözlerin yanlış ve bizi yeniden bir araya getirmek için yararsız olduğunu hissetsem bile, seks bana her şeyin yoluna gireceğini garanti ediyordu.

"Harlow." Lisa'nın sesi karanlığı yırttı ve vücudum dondu.

Kahretsin.

Scott benden uzaklaştı ve hızla pantolonunu giyip ayağa kalktı. Ona dönerek, "Hey, hayatım, nasılsın?" dedi.

Ben düşüncelerimi toparlarken o ona doğru yürüdü.

"Sanırım kusacağım," dedi, uykudan uyanmış gibi kafası karışık bir sesle.

Hızla hareket ederek onu banyoya götürdü ve ona bakarken yatıştırıcı sesini duyabiliyordum. Sonunda ayağa kalktım ve vücudumu gerindim. Ağrı biraz azalmıştı, bu sayede çok fazla zorlanmadan hareket edebiliyordum.

Scott'ın gitmesi gerektiğini bildiğim için banyoya girdim. Gözleri bana gelince, "Gitmelisin," dedim. "Lisa'ya ben bakarım." Gözlerinde çatışma vardı. Gitmek konusunda açıkça kararsızdı.

Telefonuna bir mesaj geldiğinde, "Siktir" diye mırıldandı. Mesajı kontrol ettikten sonra tekrar bana baktı. "Seni böyle bırakmak istemiyorum, ama arayan J'ydi... Gitmem gerek."

Başımı salladım. "Biliyorum," diye fısıldadım.

Lisa'nın yerine geçebilmem için yer değiştirdik. Eli bir an belime dolandı ve bana veda öpücüğü verdi. Tanrım, ne veda ama – tuvalette durmuş, çocuğun kusmasını beklerken. Ve ikimiz de veda seksi yapamadığımız için sinirliydik.

Alnını alnıma dayadı ve bir an sessiz kaldı. Sonunda başını kaldırdığında, "Yemin ederim, beni senden uzaklaştırdığı için bu pisliğe bunu ödeteceğim," dedi. Ses tonu, bu sözünü tutacağına dair net bir mesaj veriyordu.

Elini sıktım. "Tamam, ben seni durdurmaya çalışmadan gitmelisin."

Bir dakika daha tereddüt etti ve sonra uzun bir nefes verdi. "Evet," dedi sert bir sesle.

Lisa'ya veda edip bana bir kez daha öpücük verdikten sonra bizi terk etti. Kalbim sıkıştı ve önümüzdeki altı ya da yedi günü nasıl geçireceğimi tekrar düşündüm.

Her şey yoluna girecek ve o yakında eve dönecek.

Yine de, içimde derin bir endişe hissi yerleşmişti.

Ya o, sandığı kadar yenilmez değilse?

O gün kafede çalışmam ve gece de Indigo'da çalışmam gerekiyordu. Bu konudaki ikilemim, Lisa ve Michelle'in ikisinin de hasta olmasıydı. Michelle'in Lisa'ya bakabilecek kadar iyi olduğunu düşünseydim, onları bırakıp işe gitmekte hiçbir sorunum olmazdı. Ama o, bunu yapabilecek kadar iyi değildi.

Kurtarıcım en beklenmedik şekilde ortaya çıktı.

Scott'ın annesi.

Scott ayrıldıktan birkaç saat sonra beni arayarak nasıl olduğumu sordu.

"Madison, Scott ve J'nin bu sabah Adelaide'ye gittiğini söyledi. Scott yokken sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı diye aramıştım," dedi.

Michelle'in mutfak masasındaki sandalyeye çökerek iç geçirdim. Lisa'ya biraz daha Advil verdikten sonra onu uyutmuştum. Yorgunluğum, Sharon'ın yanında hiç yapmadığım bir şekilde dilimin çözülmesine neden oldu. "Annemin kafesinde ve sonra Indigo'da benim için birkaç vardiya çalışabilir misin? Bugün en büyük endişem bu," dedim, aslında ondan istediğim şeyi yapmasını istemiyordum, daha çok içimdeki öfkeyi dışa vurmak için söylemiştim.

Bir an sessiz kaldı, muhtemelen garip isteğimi sindirmeye çalışıyordu. Sonra bana yardım etti. "Bugün izinliyim. Neye ihtiyacın varsa yardım edebilirim Harlow. Ne oldu?"

Dik oturdum. "Gerçekten mi? Bu harika olur, çünkü Lisa ve Michelle çok hasta ve onlara bakacak birine ihtiyaçları var. Ben işe giderken sen bakabilir misin?"

Tereddüt etmedi. "Yarım saatte orada olabilirim."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Çok teşekkür ederim, Sharon. Gerçekten minnettarım."

"Görüşürüz," diye söz verdi ve telefonu kapattı. Ben ise şaşkınlık ve minnettarlık karışımı bir duygu ile telefonuma bakakaldım.

"Vay canına," diye mırıldandım ve kendimi sandalyeden kaldırıp eve gidip duş alıp işe gitmek için giyinmeye başladım.

YARIM SAAT SONRA, Sharon geldi ve ıslak saçlarımı tararken onu içeri aldım.

"Yorgun görünüyorsun tatlım," dedi onu mutfığa götürürken. Scott'la ilişkilerini yeniden kurmaya başladıklarından beri onunla biraz zaman geçirmiştım, ama her zaman hissettiğim garip his hala devam ediyordu. Bu hissin geçmesini diledim, ama bunun zaman alacağını düşündüm.

Saçımı taramayı bitirip tüm dikkatimi ona verdim. "Gerçekten çok yorgunum. Indigo'da personel eksikliği var ve bana ihtiyaçları olduğu için son zamanlarda çok fazla çift vardiya yapıyorum."

Düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "İstersen, senin vardiyalarının bir kısmını ben alabilirim."

Ona baktım. Layla onu eğitmiş olduğu için bar işini çok iyi biliyordu, bu vardiyaları kesinlikle yapabiliirdi. "Harika olur. Bugün Wilder'a söylerim, senin programına uygun olanları sana söylesin." Neden bunu daha önce düşünmemiştim ki?

Sanki gününü ben güzelleştirmişim gibi yüzü gülümsedi. "Tamam, bunu hallettiğimize sevindim. Scott bana asla sormazdı; artık beni kulüple fazla ilgilendirmek istemiyor." Sözlerinde hissedilen hüznü beni de etkiledi. Scott'ta da bunu fark etmiştim.

Bir anlık cesaretle, ortada duran sorunu dile getirdim. "Sharon, neden birbirimizi tanımak için hiç zaman ayırmadık?"

Yüzü belirsizlikle doldu ve cevap vermekte tereddüt etti. "Bu benim suçum, Harlow. Geçen yıl birkaç kez bana ulaşmaya çalıştığını biliyorum, ama bir nedenden ötürü sana yaklaşmak istemedim. Marcus'un ölümünü kabullenemediğim için Scott'la ilişkiimi neredeyse sıfıra indirmiştim, bu yüzden kendimi uzak tuttum. Muhtemelen içten içe Scott'ın beni babasının gerçek yüzüyle yüzleştirmeye çalıştığını biliyordum ve ben buna hazır değildim. Marcus'un ölümünden sonra kendimi bulmak için mücadele ettim. Gerçekten aptalca, çünkü onun ölümü benim için yeniden başlamak için mükemmel bir fırsat olmalıydı, ama değişim ve ben pek uyumlu değiliz. Onun dürüstlüğü ve kendini açığa vurma isteği, benim de ona karşı içimi açmam için bana ilham verdi.

"Kendini bulmanın zor bir iş olduğunu öğrendim," dedim yumuşak bir sesle. "Şüphe, korku ve umutla bitmeyen bir mücadele gibi. Bir gün kendini iyi hissedip, ertesi gün kötü hissetmek gibi bir rollercoaster yolculuğu gibi. Tanrım, bazı günler bir saat içinde beş kez bir iniş bir çıkış yaşayabiliyorum. Beni delirtiyor."

Gülümsedi ve başını salladı. "Evet, o duyguyu çok iyi bilirim."

Başımı eğdim, düşüncelere daldım ve bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Herkes mücadelelerini itiraf etmekten hoşlanmaz; biri kendini bu şekilde açtığında her zaman rahatlardım. "Neden kendimize bunu yapıyoruz?"

O içini çekti. "Hiçbir fikrim yok. Benim yaşımda bunu bilmem gerekir diye düşünürsün, ama kendimle ilgili tüm bu sorunları çözebileceğim bir noktaya varabileceğimden şüphe etmeye başladım."

"Baştan başlayalım," dedim.

"Sen ve ben, öyle mi?"

"Evet. Son on iki ayda olan her şeyi geride bırakıp yeniden başlayalım. Seni hayatımızda istiyorum, Scott da öyle."

Yüzü kırışarak kaşlarını çatı. "Scott'ın beni tamamen geri kabul etmesi için önümüzde çok iş var. Ama şimdi birbirimizi tanıyabileceğimiz için mutluyum."

"Scott huysuz bir adamdır, bunu biliyorsun. Sana söz veriyorum, sana söylemeyebilir ya da göstermeyebilir, ama seni hayatında istiyor. Ancak bunu kabul etmesi için biraz nazik teşvike ihtiyacı olabilir." Ona kocaman bir gülümseme verdim ve ekledim: "Bugün bu konuşmayı yaptığımıza çok sevindim. Öğle yemeği randevumuzdan dolayı biraz gergindim."

Omuzlarındaki gerginlik kayboldu ve gülümsememe karşılık verdi. "Ben de. Şimdi, bugün benden ne yapmamı istersin?"

Ona Lisa ve Michelle'den bahsettim ve onu onların evine götürdüm. İkisi de uyuyordu, ben de Michelle'i uyandırıp neler olduğunu anlattım. O kadar hastaydı ki, sadece başını sallayarak kabul etti ve hemen tekrar uykuya daldı.

Sharon'ın ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olduktan sonra eve dönüp işe gitmek için hazırlanmayı bitirdim ve boğazımdaki gıdıklanmayı görmezden gelerek kafeye gittim. Hasta olmaya vaktim yoktu.

"SHARON'LA KONUŞTUM," dedi Wilder o akşam Indigo'ya vardığımda. Sabah ona Sharon'ı aramasını söylemişim. "Indigo'da senin vardiyalarının bir kısmını alacak."

"Tanrıya şükür."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Hastalanıyor musun?" "Hayır, sadece yorgunum, hepsi bu." Onu ofise kadar takip ettim ve sordum

"Scott'tan veya diğer çocuklardan haber aldın mı?" "Hayır. Sen?"

Başımı salladım. "Hayır." Bütün gün onları düşünmemeye çalışmışım ama boşuna. Lisa ve annesi dışında başka bir şey düşünmek için de uğraşmışım.

Wilder işini bırakıp yanıma geldi. "Harlow, Scott için endişelenmene gerek yok. O bu işi halleder." Wilder iyi bir adamdı ve bana özenle konuşması, zaten bildiğim şeyi pekiştirdi.

"Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum ve bunun için minnettarım, endişelenmemeye çalışıyorum ama sevdiğim insanları hep düşünmek benim doğamda var. Yine de onun iyi olacağına inanıyorum."

Birkaç saniye daha gözlerimin içine baktı ve sonra başını salladı. "Bir haber alır almaz sana haber veririm, ama bence bizi aramadan önce seni arar."

Ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim. Bir adım geri çekilip ofisten çıkarken, "Vardiyama hazırlanmam gerek," diye ekledim.

"Ben de çıkmam gerek, ama Rogue güvenlik için ön kapıda bekliyor. Garip bir şey olursa ona haber ver, tamam mı?"

"Tamam," dedim ve onu bırakıp personel odasına doğru yola çıktım.

Koridorda Rogue'a rastladım, bakışlarının göğüslerime odaklanmasından hoşlanmadım. "Merhaba, güzelim," diye selamladı. Sesi de bakışları kadar rahatsız ediciydi.

Ona buz gibi bir bakış atarak, "Bana güzel deme. Ve göğüslerime bakmandan hoşlanmıyorum," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır, dalga geçmiyorum," diye bağırdım, sinirim rekor seviyeye çıkmıştı. Beni kızdırmak çok zordu, ama bu adam iki kez karşılaştığımızda bunu başarmıştı.

Öfke yüzünü kapladı. "Eğer gözlerimi göğüslerine dikmek istiyorsam, tam da oraya dikerim. Kulüp fahişelerinin bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesini sevmem."

Kanım kaynıyordu, derim kabarcıklar oluşturacak kadar. "Gerçekleri öğren, pislik, çünkü kulüp üyelerinin bana fahişe demesinden hoşlanmıyorum, çünkü ben öyle biri değilim."

Elini uzattı ve beni duvara iterek kolumu sıktı. Yüzünü benimkine yaklaştırarak, "Sürtük, senin ne olduğun umurumda bile değil. Göğüslerine bakmamı ve vücuduna dokunmamı istemiyorsan yolumdan çekil."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve nefesim kesildi, ama onun beni böyle tehdit etmesine izin veremezdim. Onu sertçe iterek geriye sendelettim ve uyardım, "Bir daha bana dokunma. Dokunursan sonuçlarına katlanamazsın, garanti ederim."

Alaycı gülümsemesi omurgamda ürperti yarattı ve kendimi ondan korumak için kollarımı bedenime sarmamaya çalıştım. Ona bu zevki yaşatmayacaktım.

Tekrar konuşmak için ağzını açtı ama o anda Wilder bize doğru geldi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, yüzünde kaşları çatılmıştı.

Rogue ona kocaman bir gülümseme attı ve başını salladı. "Sadece tanışıyorduk. Her şey yolunda. Eve mi gidiyorsun dostum?"

Wilder bir an Rogue'a baktı, sonra dikkatini bana çevirdi. "Sen iyi misin, Harlow?"

Nefesimi kontrol altına aldım ve başımı salladım. "İyiyim. Scott az önce aradı ve Rogue'un bu gece Trilogy'de kalmasını istediğini söylememi istedi. Blade'i arayıp bu gece buraya başka birini göndermesini istemiş."

Wilder'ın yüzü çatıldı. "Gerçekten mi? Bana bu konuda bir şey söylemedi."

Rogue'u dikkatle izledim, öfkeyle çarpılan yüzünü inceledim. *Siktir git, pislik.* Gözlerini ayırmadan başımı salladım ve "Evet, iki telefon açacak vaktim yok dedi ve..." Wilder'a dönüp tatlı bir gülümsemeyle ekledim, "Sanırım önce beni arayacağı konusunda haklıydın."

Wilder sırttı. *Bingo. Bir erkeğin kalbini kazanmanın yolu, haklı olduğunu söylemek.* "Biliyordum, bebeğim." Rogue'a bakarak, "Tamam, kardeşim, sanırım striptiz kulübü görevinden kurtuldun. Sonra görüşürüz."

Wilder uzaklaştıktan sonra Rogue yüzüme yaklaştı. "Ne oyun oynuyorsun lan, orospu?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Benimle uğraşmak istiyorsan, karşılık alacağını bil. Ben kulüp fahişesi değilim; başkanın karısıyım ve kimseye boyun eğmem, pislik." Sözlerimi tükürdüm, sonra topuklarımı dönüp ondan uzaklaştım. Kalbim normalden milyon kat daha hızlı atmaya başlamıştı; en azından göğsümde öyle hissediyordum. Rogue gibi bir adama tehditkar davranmak hiç yapmadığım bir şeydi, ama benim için bu gerekliydi. Ona kolay lokma olmayacağımı göstermeliydim.

Kapıyı arkamdan kilitleyip personel odasına girer girmez Blade'i aradım.

"Harlow, ne oldu?" İkinci çalınıştta cevap verdi.

"Blade, bu gece bir adam ayarlayabilir misin? Indigo'da güvenlik için. Bizim adam gelemeyecek."

Tereddüt etmeden cevap verdi: "Halloldu say."

Tutmuş olduğum nefesimi bıraktım. "Teşekkür ederim." "Yarım saat içinde birini gönderirim."

Telefonu kapattım ve nefesim düzelirken kapıya yaslanıp rahatladım. Şimdi tek yapmam gereken, Scott yokken Rogue'u benden uzak tutmanın bir yolunu bulmaktı. Adamıma başka bir yük yüklemek istemiyordum, bu yüzden bugün olanları ona anlatmamın imkânı yoktu. En azından eve gelene kadar.

Harlow

BIÇAKLAR BOĞAZIMI KESİYORDU.

Ertesi sabah uyandığımda hissettiğim şey buydu. Yatakta dönüp dururken, yutkunurken acıdan neredeyse ağlayacaktım. Banyoya gidip dolaptan ağrı kesiciyi alana kadar, tüm vücudum bana büyük bir acı içinde olduğunu haber vermişti. Her kasım ağrıyordu ve kemiklerimin de ağrıdığını yemin edebilirim.

Hapları aldıktan sonra telefonumu çıkardım ve gece komşumda kalan Sharon'a mesaj attım.

BEN: İyi misin? Lisa ve Michelle nasıl?

Sharon: Ben iyiyim. Michelle bugün daha iyi ama Lisa hala hasta. Eve gidip duş alıp kendi yatağında biraz uyuyacağım, sonra onları kontrol etmeye geleceğim. Sen nasılsın?

Ben: Soğuk algınlığı bana da bulaştı.

Sharon: Bugün kafede çalışıyor musun?

Ben: Evet.

Sharon: Üzgünüm tatlım. Bu akşam Indigo'daki vardiyayı ben alırım, en azından dinlenebilirsin. İşe gitmeden önce sana uğrarım.

Ben: Teşekkürler xx

Anneme hasta olduğumu söylemek istedim, ama bugün yoğun bir gün olacağını ve onun arayacak kimsesi olmadığını biliyordum, bu yüzden giyinip işe gittim.

Geldiğimde bana bir bakış attı ve "Eve git bebeğim, ben kendime bakarım" dedi.

"Hayır, bugün bana ihtiyacın var anne." Konuşurken yüzümü buruşturdum ve o bana başını salladı.

"Kendi başıma hallederim." Beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben direndim.

Yerimden kıpırdamadan, "Gün geçtikçe iyileşeceğim, soğuk algınlığım olduğunda hep böyle olur" dedim. Başımdaki ağırlık, bugün bunun doğru olmayabileceğini düşündürdü ama bunu ona asla belli edemezdim.

Bana kaşlarını çatarak baktı, ta ki arkamda bir şey dikkatini çekene kadar. Kapı zili çaldığında, dönüp Madison'ın yüzünde bir gülümsemeyle kafeye girdiğini gördüm.

"Günaydın bayanlar," diye selamladı bizi.

Annem gülümsedi. "Madison, Harlow'a bugün çalışamayacak kadar hasta olduğunu söyler misin?"

Madison'ın gülümsemesi kayboldu ve bakışları bana odaklandı. "Oh, hayır! Sen de mi hastasın? Bu soğuk algınlığı çok yaygın. Anlaşılan çok kötü bir şey. Kesinlikle eve gidip yatmalısın." "Ben iyiyim, ve gerçekten, daha sonra kötüleşirse, eve gideceğime söz veriyorum." evine gideceğine söz veriyorum."

Annem iç geçirdi; ne kadar inatçı olabileceğini biliyordu. "Peki, ama sözünü tutun." Madison'a baktı. "Her zamankinden mi olsun?"

"Ben hallederim anne. Sen arka tarafta işlerine bak," diyerek tezgahın arkasına geçtim.

O, mutfağı güne hazırlamak için bizi bırakırken, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Madison'ın kahvesini hazırlarken, "J'den haber var mı?" diye sordum.

Tezgahın önündeki tabureye oturup başını salladı. "Evet. Scott'tan haber aldın mı?"

"Evet, ama Indigo'da çalışırken aradı, bu yüzden uzun konuşamadık." Söylediğim her kelime boğazımı daha da acıtıyordu ve bu günü nasıl atlatacağımı merak ediyordum.

"Adelaide'ye vardıklarında yorgunluktan bitap düşecekler," dedi. "Bu uzun yolculukları hiç sevmiyorum."

"Scott'la birlikte olduğumuzdan beri ilk kez bu kadar uzun bir yolculuk yapıyor, bu yüzden benim için de her şey yeni. Sana katılıyorum, şu ana kadar hiç hoşuma gitmedi. Hele şimdi hasta olduğum için daha da nefret ediyorum."

"Hastayken gelip seninle kalmamı ister misin?"

Yaptığım işten başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Annen bana bakıyor, ben iyiyim, ama teşekkür ederim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annen mi? Nasıl? Anlat daha fazla!" Sanki kelimeleri ağzından çıkaramıyormuş gibi, o kadar acımasaydı gülerdim.

"Uzun hikaye, boğazım iyileşince anlatırım, ama annemle birbirimizi tanıyoruz ve Scott yokken bana yardım ediyor." Kahvesini hazırlayıp ona uzattım.

"Teşekkürler," dedi içeceğini alırken. "Bu harika, Harlow. İkiniz için çok mutluyum. Tanrım, bu sonunda Scott'ı annem konusunda yola getirebilir."

Gülmekten kendimi alamadım ve öksürmeye başlayınca neredeyse boğuluyordum. *Tanrım, bu acıyı dindir.*

Annem mutfaktan bir bardak suyla koştu. Bana uzatırken, geri adım atmayacağını belirten sert bir sesle, "Eve gidip yatacaksın, Harlow Anne. Benimle tartışmaya bile kalkışma," dedi.

Teslim olarak elimi kaldırdım ve başımı salladım. "Gidiyorum," diye söz verdim.

Madison kahvesini bitirdi ve anneme ihtiyacım olursa arayacağımı söyledikten sonra Madison beni arabama kadar geçirdi. Yolun biraz ilerisinde motosikletinde oturan bir Storm üyesi Scott'ı hatırlattı ve onu biraz daha özledim. Sadece eve gidip onun kollarında sarılmak istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Madison'ın beni düşünceli bir şekilde izlediğini fark ettim. "Sadece Scott'ı özlediğimi. Yakında eve geleceğini biliyorum, bu yüzden aptalca olduğunu biliyorum, ama biz hiç ayrılmadık; sanırım bu yüzden onu bu kadar çok özliyorum."

"Ve muhtemelen sen de hasta olduğun içindir. Ben hasta olduğumda tek istediğim şey J."

"Evet..." Öksürürken gözlerimi sıkıca kapattım. Acı artık dayanılmaz hale gelmişti dayanılmaz hale geldi, bu yüzden vedalaşıp olabildiğince hızlı bir şekilde eve döndüm. Aklımda sadece uyku ve ilaç vardı. Onları ne kadar çabuk alırsam, o kadar çabuk iyileşebilirdim. Scott yokken işleri halletmem gerekiyordu, bu yüzden çabuk iyileşmem gerekiyordu.

BUSES DE NE?

Durdurun şunu.

Karanlıkta sesin geldiğini sandığım yerde el yordamıyla aradım. Durması gerekiyordu. Ses devam ettikçe başımdaki zonklama daha da kötüleşiyordu.

Ne kadar çok ararsam, o kadar çok sinirleniyordum, ta ki sonunda beynim çalışmaya başladı ve telefonumun çaldığını fark ettim. Yan dönerek gözlerimi açtım ve telefonu bulmaya çalıştım.

"Alo?" diye cızırtılı bir sesle telefona baktım.

Tanrım, çok karanlık.

Ne kadar uyudum?

"Sesin çok kötü, bebeğim."

Scott.

Acım bir kat daha artarken kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Berbat *hissediyorum*," diye sızlandım. "Konuşmak acıtıyor, sen konuşur musun?"

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra "Kahretsin, Harlow, yanında olamadığım için üzgünüm." Sesinde pişmanlığı duyuluyordu.

"Hayır, üzülme, ben iyiyim. Sadece soğuk algınlığı ve ben mızızlanıyorum." Beni daha az endişelendirmesi için tüm pozitifliği topladım. "Ayrıca annen bana bakıyor. Seyahatin nasıl?"

"Eğer emin olduğum bir şey varsa, o da senin mızızlanmayacağın, o yüzden bana iyi olduğunu söylemeye çalışma, iyi olmadığını biliyorum. Birini sana bakması için göndereceğim."

Kah

retsi

n.

Hayı

r.

Bu konuşmaya hazırlanmak için yatakta dik oturdum. Rogue'u göndermek niyetindeyse, işler karışabilirdi ve şu anda Scott için en son istediğim şey işlerin karışmasıydı. Adelaide'de yaptığı işe konsantre olması gereken bir zamanda olmazdı.

"Hayır, Scott, lütfen kimseyi gönderme. Annem ve Madison yeter, onlar benim için buradalar. Herkesin yardıma ihtiyacı olduğunu bildiğim halde Storm'daki çocuklardan birini işinden alırsan çok üzülürüm." Tanrım, bu sözleri söylemek boğazımı acıtıyordu. Beni dinlemesini dua ettim.

Sessizlik

.

Bekledi

m.

Derin bir nefes aldı. "Durumun kötüleşirse, birini gönderirim. Ve tartışmayacaksın," dedi sert bir şekilde ve ben de vazgeçmem gerektiğini anladım. Durumum kötüleşmeyecekti ve kötüleşirse de belli etmeyecektim.

Konuyu değiştirme zamanı. "Yolda her şey yolunda mı?" "Orada ne yaptığını bilmediğimi sanma, Harlow," dedi otoriter sesiyle, "Ve evet, yolumuz iyi gidiyor. Yarın sabah Adelaide'de olacağız."

Onun emir verici tavrını görmezden geldim. "İyi. Bunu duyduğuma sevindim." Ve rahatladım.

Ön kapımın çalınması dikkatimi dağıttı, bu yüzden onun sonraki sözlerini duymadım. "Harlow?" dediğinde dikkatimi tekrar ona verdim.

"Üzgünüm, kapıda biri var. Muhtemelen annen." Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

"Kapatalım tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, sana gönderirim."

Sesindeki sevgiye gülümsedim. "Tamam. Adelaide'ye vardığında ara da güvende olduğumu bileyim."

Kapıyı açtığım anda telefon kapandı. Kaşlarımı çattım.

Kapıyı açtığımda böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemiyordum. "Merhaba, memur beyler."

"İyi akşamlar, bayan. Scott Cole'u arıyoruz. Evde mi?" Karşımda duran iki polisten konuşan olanı daha iyi görünüyordu. Diğeri ise pislik gibi görünüyordu.

"Hayır, bu hafta yok. Yardımcı olabilir miyim?"

Adaletsiz kişi benim sorumu tamamen görmezden gelerek konuşmaya devam etti. "Ne zaman döner?"

"Tam olarak bilmiyorum. Kartınızı bırakırsanız, döndüğünde ona iletirim." Scott hakkında herhangi bir bilgi vereceğimi düşünüyorsa, hayal görüyor olmalıydı.

Çenesi sıkıldı. "Bize bilgi saklamamanızı tavsiye ederim, Harlow. Soruşturduğumuz ciddi bir mesele bu."

Adımı biliyordu.

Şaşırmamalıydım. Scott, Storm'a sık sık polislerin geldiğini söylemişti; sadece ben hiç görmemiştim. Kulüp başkanıyla olan bağlarımın, beni araştırmaları için yeterli bir neden olacağını düşünmüştüm.

Çenemi dik tutarak, "Bilgi saklamıyorum. İşlerinin nasıl gittiğine bağlı olduğu için ne zaman döneceğini gerçekten bilmiyorum. Ancak, uğradığınızı ona mutlaka söyleyeceğim. Şimdi, beyler, hastayım ve yatmak istiyorum, başka bir şey yoksa, iyi geceler."

Adaletsiz adam kaşlarını kaldırdı ama sessiz kaldı. Diğeri bir kez başını salladı. "Scott'a onu aradığınızı söylemeyi unutma."

Onların merdivenlerden aşağı inmesini izledim ve aynı anda Sharon'ın merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm. Polislerin yanından geçerken onlara kaşlarını çattı.

Kapıyı arkasında kapattıktan sonra dönüp sordu, "O pislikler ne istiyordu?"

Omuz silktim. "Scott'ı arıyorlardı, ama nedenini bilmiyorum."

Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken omuzları çöktü, yüzü bembeyaz oldu. "Siktir," diye mırıldandı ve mutfak masasına doğru yürüdü.

Onu takip ederek sordum, "Neden kusacak gibi görünüyorsun?" Onun stresi benimkini de besliyordu ve neler olduğunu bilmem gerekiyordu.

Masaya oturduk ve o göz teması kurmaktan kaçınarak kıpır kıpır duruyordu, ben de onu itekledim. "Sharon, ne oluyor lan?"

Gözleri benimkilere çevrildi ve orada gördüğüm korku yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kötü bir şey olmuştu.

"Hayatında her şeyi sorguladın mı hiç, Harlow?" Sesi neredeyse fısıltı gibiydi ve onunla mücadele ettiği şeytanları hissedebiliyordum. Tam olarak hangi şeytanlardan bahsettiğini bilmiyordum, ama aramızdaki hava içe dönük düşüncelerle ağırlaşmıştı ve bu her zaman şeytanları da beraberinde getirirdi.

"Evet, var. Aslında, yakın zamanda."

Yavaşça başını salladı, bunu sindirmeye çalıştı. Kafasında düşünmeye başladı. Sonra devam etti. "Hayatımda birçok kötü seçim yaptım, ama yaptığım tek doğru şey, sonsuza kadar beni rahat bırakmayacak olan şey olacak." Bana baktı ve ben donakaldım. Geçmişinin hayaletleri onu ele geçirmişti ve ben onun bana ruhunu açmak üzere olduğunu biliyordum, ama bunu istediğimden emin değildim. Birbirimizi pek tanı mıyordum ve onun hayatı hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü onun tanıdığı Storm ile benim tanıdığım Storm neredeyse tamamen farklıydı. O, suç ve pisliğin hüküm sürdüğü yılları yaşamıştı, oysa ben geldiğimde her şey temizlenmişti. Onun itiraf ettiği bu anda ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum.

Sessizce konuşmasını bekledim.

Ve konuştuğunda, beni tamamen şaşkına çevirdi.

"Kocamın ölümünde parmağım var ve sanırım polis bunu çözdü. Bugün evime de geldiler. Cevap vermeyi reddeden kadar bana bir sürü soru sordular."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken ona baktım.

"Scott'ın onu öldürdüğünü sanıyordum," dedim sonunda, hala onun söylediklerini kafamda sindirmeye çalışırken.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır. Ben yaptım..." Aniden durdu ve başka ne söyleyecekti diye merak ettim, ama gerçekten bilmek istemediğim için sormadım.

Ona başka ne söyleyeceğimi bilemedim ve şöyle dedim: "Marcus'u öldürdüğün için seni suçlamam." O sessizce bana bakarken, "Yani, o korkunç bir adamdı," diye ekledim. Tanrım, şimdi de çukura mı düştüm? O adamla yıllarca evli kalmıştı ve ben onu korkunç olarak nitelendirmiştım.

"Neden onca yıl onunla evli kaldığımı merak ediyorsundur." Yine sessizce konuştu. Sözlerinde utanç duyduğunu hissedebiliyordum.

Başımı salladım. "Böyle şeyleri merak etmek bana düşmez, Sharon. Bu senin meselen... senin hayatın. Başkasının değil." "Tanrım, Scott senin hakkında haklıymış."

Kaşlarımı çatarak "Ne konuda?" diye sordum.

"Bana, iyi bir yanını göremeyeceğin zamanlarda bile insanların iyi yanlarını görebilme yeteneğin olduğu için seni sevdiğini söyledi." Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Onunla kalarak güçlü bir kadın olduğumu sanıyordum. Çocuklar için kalmanın doğru şey olduğunu kendime inandırmıştım; onların parçalanmış bir ailesi olmasını istemedim. Ve onu sevdiğime kendimi inandırdım. Sonunda hepimizi mahvettim." Omuzları çöktü ve her zaman taktığı maske düştü. Onun yerine pişmanlık ve kendinden nefret dolu bir ifade belirdi.

Aman Tanrım.

Kalbim onun için parçalandı.

Elini tuttum ve sıkıca tuttum. "Sharon, herkesin güçlü tanımlaması, yaşadığı hayat deneyimlerine göre farklılık gösterir. Sen, bildiğin tek yolla güçlüydün ve tüm bu süreç boyunca çocuklarını korudun. Bunun için kendine güvenmelisin. Senin evliliğinle ilgili merakım ise, başka bir kadının erkek seçimini asla yargılamam çünkü onların yerinde ben değilim. Hayatlarında ne yaşadıklarını ve bu seçimi yapmak zorunda hissettiklerini asla bilemem. Ailesinin desteğine ve kendine inancına sahip biri, muhtemelen aile içi şiddete veya aldatmaya tahammül edemez, ama birçok kadın buna sahip değil ya da sahip olduğunu hissetmiyor. Dünyanın geri kalanı, kadınları sahip olmadıkları kaynaklar için yargılamayı bırakmalı. Yargılamak yerine yardım etsek, dünya daha güzel bir yer olurdu. Ve hiçbir ilişkinin inceliklerini asla anlayamayacağımdan eminim, çünkü bunu anlayabilecek tek kişiler

anlayabilir. Bütün bunları söylemek boğazımı çok acıttı, ama ona söylemek istediğim şeyi duyması benim için önemliydi, bu yüzden kendimi zorladım.

Gözlerinden yaşlar akarken elimi sıktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Masada duran mendil kutusunu ona uzattım. "Hayatta olması gereken bir şey için bana teşekkür etmene gerek yok. Ama senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Sana sunabileceğim çok şey var mı bilmiyorum, ama her zaman sana omuz ve dinleyecek bir kulak sunabilirim."

Göz yaşları arasında gülümsedi. "Bu kadar hasta olduğun halde sana tüm bunları yüklediğim için özür dilerim. Yıllar içinde tüm arkadaşlarımı kaybettim; Marcus'a dayanamayınca hepsi beni terk etti."

Onun sözleri gözlerimi yaşarttı. "O zaman onlar gerçek arkadaşların değildi."

Bakışları, boğazımı kesen acı yüzümü buruştururken odaklandı. Ayağa kalkarak, "Sen yatağına dönüp acını yatıştırmak için uyuyabilesin diye ben gidiyorum. Gitmeden önce yapmam gereken bir şey var mı?" dedi.

Onun yanında dururken başımı salladım. "Hayır, ağrı kesici ve mendil var, başka bir şeye ihtiyacım yok. İlacımı alıp uyuyacağım." Ona polis hakkında daha fazla soru sormak istedim, ama ağrım çok şiddetliydi ve yorgunluk tekrar üstüme çöktü, bu yüzden şimdilik bırakmaya karar verdim.

Yarın. Yarın daha iyi olurdum ve o zaman konuyu takip ederdim. Kesinlikle yanıliyordu.

Polis başka bir şeyin peşindeydi.

Scott

Yüzüme su sıçrattım ve kulüp binasının banyosundaki aynaya baktım. Adelaide'ye birkaç saat önce, kulüp binasına ise yaklaşık on beş dakika önce varmıştık. Yorgun gözler bana bakıyordu. Yolculuk çok yorucuydu ve vücudum dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu, ama halletmemiz gereken işler vardı. Dinlenmek yoktu. Şu anda yoktu ve Julio'yu bir kez ve sonsuza kadar halledene kadar da olmayacaktı. Patience ile aramızda bir ilişki geliyordu, ama bu benim istediğim bir ilişki değildi. Her geçen gün huzursuzluğum artıyordu. Julio'nun icabına bakmam gerekiyordu, ama bunu doğru bir şekilde yapmamız gerekiyordu. Bağlantıları çok güçlüydü ve Storm'un en son ihtiyacı olan şey, kızgın bir bağlantıydı.

"Scott, hazır mısın kardeşim?"

J'ye döndüm ve başımı salladım. "Hadi yapalım şunu."

O da başını salladı ve Bourne'un bizi beklediği kulüp binasının ana salonuna doğru yola çıktık.

İçeri girdiğimizde Bourne'un gözleri benimkilere takıldı ve ben onların arkasında ne olduğunu anlamaya çalıştım. Kırk yıllık hayatında, düşüncelerini ve duygularını gizleme sanatını açıkça mükemmelleştirmişti.

"Scott Cole'un beni ziyaret etmesinin sebebi nedir?" diye sordu yaklaşırken.

Lafı dolandırmaya ne zamanım ne de niyetim vardı. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

Bana bakarak gözlerini kısadı, sonra başını salladı. Nash ve J'yi Adelaide üyeleriyle bırakıp Bourne'un peşinden ofisine girdim. Kapıyı kapatıp arkasına geçtikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Çıkar lafını" dedi.

Bu adamda pek bir şey değişmemişti – her zaman huysuzluğu ikinci bir deri gibi üstündeydi. En azından bu konuda tahmin edilebilirdi. Diğer yönlerden ise tanıdığım en tahmin edilemez adamlardan biriydi. "Julio Rivera. Onu tanıyor musun?" Gözlerinde herhangi bir tanıma belirtisi olup olmadığını dikkatle izledim.

Bir kez başını salladı. "Evet. Bu eyalette uyuşturucu işinin patronu. Onu pek sevmem."

"Onunla bir anlaşman mı var?"

"Var. Ama hoşuma gitmiyor." "Neden?"

"Neden sence?" Kollarını açtı ve telefonunu çıkardı. Telefonunda aradığını bulduktan sonra, "O pisliğin gitmesini istiyorum, böylece Storm onun bölgelerini alabilir." dedi.

"Genişlemek mi istiyorsun?" Bu beni şaşırtmazdı – her zaman Tanrı kompleksine sahipti.

"Bütün eyaleti istiyorum."

Tabii ki istiyordu. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Bildiğim kadarıyla Julio orayı ve oradaki herkesi elinde tutuyor."

Bir aslan avını izler gibi beni izledi. "Bence bunu birlikte halledeceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nasıl düşünüyorsun?"

Telefonunu avucuna koydu ve Trilogy adlı restoranımızdaki yangını tartışan iki kişinin kaydını dinletti. Özellikle yangından sorumlu olduklarını ve yangını çıkararak neyi amaçladıklarını konuşuyorlardı – Storm'un Ricky Grecian'dan kurtulmasını. Kayıt bittiğinde bana baktı ve "Bunlar Julio ve sağ kolu" dedi.

Bana anlattıklarını sindirirken sessizce durdum. "O kaydı nasıl buldun?"

"Bu önemli mi?"

"Bana kalırsa, önemli. Julio'yu alt etmek için benimle çalışmamı istiyorsun. Birinin bilgilerinin doğru olduğunu bilmeden onunla yatmam imkansız." Bourne'a hiç güvenmemiştim ve şimdi de ona güvenmekte zorlanıyordum.

Bourne kaşlarını çattı ve telefonunu masaya fırlattı. "Tanrı aşkına Cole, tam da babanın tarif ettiği gibisin - fırsatı kaçırın lanet olası bir korkak."

Öfke beni yakarken vücudum gerildi. "Gördün mü, babamın hayatındaki en büyük hatası buydu. Ayrıntılara yeterince dikkat etmedi. Ayrıntıda şeytan gizlidir, Bourne. Bana istediğin gibi hitap et, ama senin sözüne güvenmem. Bana ihtiyacım olanı ver, ondan sonra bakarız."

Bana başını sallayarak, "Siktir" diye mırıldandı. Sonra masasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Julio'nun yanına bir adam yerleştirdim.

ekibinde ve bana ihtiyacım olan bilgileri veriyor. Eğer bunu doğrulamak için onunla konuşmak istersen, bir görüşme ayarlayabilirim. Julio hakkında istediğin tüm bilgileri sana verebilir.

"Bugün ayarla. Yarın eve dönüyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bütün bu yolu geldin, neredeyse bir haftanı harcadın, sırf benimle ve bu adamla konuşmak için mi? Telefonla yapamaz mıydın ya da başka birini gönderemez miydin?"

"Asla emin olamazsın, Bourne. Seni kendim görmem gerekiyordu." Masadan kalktı. "Saatini sana bildiririm."

Onun ofisten çıkarken izlerken, bunun daha sonraya kadar işimizin bittiğinin işareti olduğunu anladım. Bana uyar. Onun yanında ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyi.

"Selam bebeğim," Bourne'dan ayrıldıktan bir süre sonra Harlow'u aradığımda beni böyle karşıladı. Sesinden beni duyduğuna sevindiği anlaşılıyordu, ama bana rol yaptığını anlayabiliyordum.

"Birden ona kadar bir ölçekte, kendini ne kadar kötü hissediyorsun? Bir, ölüm gibi," dedim, önümdeki restoran menüsünü karıştırarak. Yemek aramak için kulüpten çıkmıştık ve yaklaşık yarım saat uzaklıkta, otoyolun kenarındaki küçük bir lokantada aradığımızı bulmuştuk. J ve Nash yemek sipariş ederken ben Harlow'u aradım.

Telefonda içini çektiğini duydum. "Dürüst olmak gerekirse, bugün beş derim. Boğazım dün kadar kötü değil; en azından boğazıma bir paket jilet girmiş gibi hissetmeden yutkunabiliyorum."

Yani muhtemelen üç ya da dört.

"Annen bugün seni kontrol etti mi?"

"Saat daha sabah on, Scott. Dün gece geç saatlere kadar çalıştı, öğleden sonraya kadar gelmez."

"Madison ne durumda?"

"Beni aradı, ben de iyi olduğumu söyledim. Sen sormadan söyleyeyim, sabah işten izin aldım, öğleden sonra daha iyi hissedersen gidip anneme yardım ederim."

"Yarın Adelaide'den ayrılıyoruz ve mümkün olduğunca çabuk geleceğiz." "Lütfen benim için acele etme."

"Yarına ihtiyacım olan her şeyi hallederim, tatlım. Bu arada, Lisa ve Michelle nasıl?"

“Michelle çok daha iyi, Lisa da iyileşiyor. Bu sabah gidip onları kontrol ettim. Sen nasılsın?”

Boynumu ovuşturdum. "Berbat, ama bu normal. Senin yanında iyi bir gece uykusu birkaç günde düzeltir." Kahvaltıyı getirirken Nash'e baktım. "Gitsem sorun olur mu? Nash yemek sipariş etti."

“Evet, git ye. Sonra konuşuruz.”

“Bu akşam, bebeğim,” dedim ve Nash kahvaltıyı masaya koyarken telefonu kapattım.

"Harlow iyi mi?" diye sordu, karşımdaki koltuğa otururken.

"Hayır, hala hasta, ama iyi olduğunu söylemeye çalışıyor."

Telefonumdan rehberi açıp bir numarayı çevirdim.

Ağzıma pastırma tıktırarak, cevap vermesini bekledim. Cevap vermekte gecikti, sonunda altıncı çalıntıda telefonu açtı. "Scott, ne haber dostum?"

"Harlow'a bakacak birini buldum ama sen benim eve gelip ona göz kulak olman lazım. Kendisi iyi değil ve bayılabilir diye endişeleniyorum. Yapabilir misin?"

"Tabii. Beş dakika sonra oradayım."

"Teşekkürler."

"Sorun değil. Kulüp için ne gerekirse yaparım."

"Ah, Rogue, sana iyi olduğunu söylemesine izin verme. Bugün Harlow'dan başka bir şeye dikkatini vermeni istemiyorum."

"Anladım dostum. Bugün tüm gün ona adadım."

Telefonumu masaya koyduğumda bir mesaj geldi.

BOURne: Toplantı öğleden sonra birde. Kulüp evinde.

Ben: Görüşürüz.

"O pisliğe güvenip güvenmeyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım mesajımı gönderdikten sonra. Nash'in bakışlarıyla karşılaşınca ekledim, "Onun niyetini anlamaya çalışıyorum."

"Belli ki Julio'yu alt etmek için bizim yardımımızı istiyor, ama bizi bu işe karıştırmanın ona ne faydası olacağını anlamıyorum," dedi Nash.

"Ben de aynı noktada takıldım."

"Öğleden sonra Bourne'un adamıyla buluşmadan önce Julio'nun ekibini elimizden geldiğince araştıralım, sonra ona göre hareket ederiz. Ona güvenmezsek, çekip gideriz."

gidelim."

Haklıydı ve babamın yanında yer alan hiçbir adama güvenemeyeceğimi düşünmeden edemedim.

O öğleden sonra endişeyle Adelaide kulüp binasına girdim. Bourne'un yanında duran keskin bakışlı adam endişemi daha da artırdı. Kısa boylu, neredeyse kel ve saklayacak bir şeyi varmış gibi terleyen Alex, tipik bir uyuşturucu satıcısı pisliğiydi.

Bourne tanıtımları bitirdikten sonra, "Julio'nun hainleri ayıklamak için önlemler alacağını düşünmüştüm. Nasıl fark edilmeden kalabildin?" dedim.

"Beni işe almadan önce kendimi onun için vazgeçilmez hale getirdim. Bourne ve ben bunu önceden planlamıştık. Bu konuda akıllı davrandık dostum, Julio hiçbir şeyden şüphelenmedi. Geçmişimi araştırdığında bile hiçbir şey bulamadı çünkü Bourne ve ben her şeyi örtbas etmiş ve Julio'nun kabul edeceği bilgilerle değiştirmiştik." Yalan söylediğini gösteren bir şey beklerken, gözleri hiçbir şey belli etmedi. Hayatımda yeterince yalancı pisliklerle karşılaşmıştım, bu adamda hiçbir yalan belirtisi yoktu.

"Peki, Julio'nun örgütündeki rolün ne?" diye sordu J. Gergin omuzları, Alex'e inanmakta tereddüt ettiğini gösteriyordu.

"Birçok sevkiyatı hallediyorum ve bana söylediği her şeyi yapıyorum. Ona birçok bağlantı sağladım; bu sayede oldukça hızlı bir şekilde yükselebildim."

"Ona o bağlantıları sen mi verdin?" Bourne'a şaşkınlıkla baktım. "Onları kendine saklamak istersin diye düşünmüştüm."

Bourne kafasına dokundu. "Akıllı olmak beni bugünkü konumuma getirdi, kardeşim. Düşmanına ihtiyacı olanı birazcık vermek için fedakarlık yapmaya hazır olmalısın, böylece uzun vadede o da sana ihtiyacın olanı verir. Hatta bunu senin verdiğini bilmezse daha da iyi olur."

Nash öne çıktı, gözlerini Bourne'a dikti. "Şunu bir netleştirelim. Alex aracılığıyla Julio'ya bağlantılarını veriyorsun ve onun işleri hakkında her şeyi öğreniyorsun. Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun? Biz bu işin neresindeyiz? Neden bunu yapalım ki?"

Bourne, Nash'in bakışlarını karşıladı ve bakışlarını ondan ayırmadı. "O hayatta olduğu sürece onun bölgesinde harekete geçemem. Sadakatini satın aldığı çok fazla insan var.

Sadakatlerini satın almış. Onu öldüremem çünkü adamları misilleme yapacaktır. Ancak başka biri onu öldürebilir ve adamları katilin kim olduğunu bulmaya çalışırken ben de onlara ciddi sorunlar çıkarabilirim. İşlerinin kesintiye uğraması ve belirsizlik, harekete geçmem için yeterli zamanı bana kazandıracaktır." Bakışlarını bana çevirdi. "İşte burada devreye giriyorsunuz."

"Onunla senin için biz ilgilenelim mi? Böylece istediğini elde edebilesin diye mi?" dedim.

"Kendine de iyilik etmiş olursun, Cole. Julio'nun yönettiği bir eyalette yaşamak istemezsin. Sana bitmek bilmeyen sorunlar çıkarır."

"Anlat bana. Bize ne tür bir sorun çıkarabilir ki?" Julio'nun bize ne tür sorunlar çıkarabileceğini zaten bildiğimi belli etmedim. Bourne'un ne kadarını paylaşmaya istekli olduğunu görmek istedim.

"Trilogy yangını, onun yaptıklarının iyi bir örneği bence. Ayrıca düşmanlarıyla oynamayı sever, onların iş ortaklarıyla aralarına sorunlar çıkarmayı sever, örneğin senin toptancıların gibi. Julio, herkesin ona ihtiyaç duymasını sağlar ve bunu yapamazsa, senin onunla uğraşmamanı sağlar. Beş yıl önce yaptığım bir şeyin kanıtını bulduğunda bana şantaj yaptı. İnan bana, eğer sakladığın sırların varsa, o onları bulur ve kullanır."

"Diyelim ki biz de bu işe girdik, plan nedir?" diye sordu Nash.

"Julio bir kadınla tanıştı ve Alex'in anladığı kadarıyla, o kadın onun zayıf noktası. Yakında onunla bir hafta sonu kaçamağı planlıyor. Saldırmak için en iyi zamanın bu olduğunu düşünüyoruz çünkü onu her kaçırdığında yanında sadece birkaç adam götürüyor."

Boynumun arkasını ovuşturdum. Başım ağrımaya başlamıştı. "Bütün bunları bize bırak. Kulübe götürüp kararımızı sana bildiririz."

Bourne'un çenesi sıkıldı. "Çok uzun sürmesin, kardeşim. Bu işin bir an önce halledilmesi lazım. Julio Queensland'da daha fazla ilerlemeden."

Suratımı buruşturdum. "Ne kadar sürerse sürsün, Bourne. Bunun sadece sana değil, hepimize yarayacağından emin olmalıyım."

Toplantıdan çıkarken ellerim yanımda sıkıca yumruk halini almıştı; ona ne düşündüğümü söyleme isteği içimi kemiriyordu, ama ağzımı kapalı tuttum. Ona karşı akıllı davranmam gerekiyordu. Ve onun bizimle bilgi paylaşmış olması, onunla bir ittifakımız olduğu veya olacağı anlamına gelmediğini

bizim onunla bir ittifakımız olduğu veya olacağı anlamına gelmediğini hatırlamalıydım. Bourne, iş ilişkisi kurulacak türden bir adam değildi. Bir gün sizi kurtarır, ertesi gün ise sırtınıza bıçak saplayabilirdi.

Harlow

Kulüp binasına giderken arkamdaki motosikleti gözetledim.

Rogue.

Bu sabah kapımı çaldığında ve Scott'ın beni bütün gün gözetlemesi için onu gönderdiğini söylediğinde neredeyse öksürükten boğuluyordum. Ve "seni gözetlemek" derken bakışlarını göğsüme indirmiş olması beni neredeyse kusmaya zorladı.

O geldiğinde evde kalmamın imkânı yoktu, bu yüzden giyinirken onu dışarıda beklettim ve sonra kulüp evine gitmeye karar verdim. İşe gitmeden önce çocuklara kek bırakmam gerekiyordu.

Kulüp evine vardığımda Wilder barda oturuyordu ve beni görünce çenesini kaldırdı. "Bir dakikan var mı, Harlow?" diye sordu, bira bardağını boşaltırken.

"Tabii," dedim ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Başka bir kulüp üyesinin yanında olduğum için minnettardım ve Rogue'un bana attığı ters bakışı görmezden geldim.

Wilder bana gülümsedi ve ben onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark edemedim. Koyu renk saçları bronz tenine hafifçe yapışmıştı ve yüzündeki sakalları çenesini belirginleştirerek yanından geçen her kadının dikkatini çekmesini sağlıyordu. Ama beni her zaman etkileyen şey, delici yeşil gözleriydi. O gözlerle kadınları istediği her şeyi yapmaya ikna ediyordu ve ben de onlardan farklı değildim. Onun isteğine evet dediğinde kendini iyi hissettiren bir tavrı vardı ve onun cazibesine kapılan sayısız kız görmüştüm.

"Nasılsın? Daha iyi misin?"

"Biraz daha iyi. Neden? Bugün benden ne isteyeceksin?" Ona bir şey istemesinin sorun olmadığını belirtmek için gülümsedim.

Gülümsemesi sırtışı dönüşü. "Beni çok iyi tanıyorsun, Harlow." Öne doğru eğilerek devam etti, "Trilogy birkaç gün sonra yeniden açılıyor ve acilen personele ihtiyacım var. Bu sabaha kadar her şey yolundaydı, ama birkaç personel başka bir restoranda çalışmak için istifa etti. O pislik, daha fazla personelimizi kapmaya çalıştı ama neyse ki hepsi gitmedi. Trilogy için Indigo ekibinden birkaç kişiyi ödünç almam gerekecek.

Trilogy için Indigo ekibinden birkaç kişiyi ödünç almam gerekecek, yeni çalışanları eğitene kadar onların yerini doldurabilir misin?"

Ve o gözler, evet demem için yalvarıyordu.

Başımı salladım. "Tabii ki. Neye ihtiyacın olursa, ben varım."

"Wilder!" Bir bağırış havayı yırttı ve ikimiz de sesin geldiği yere döndük.

Yeni üye Gunnar, barın kapısında durmuş Wilder'a bakarak onun cevabını bekliyordu.

Wilder sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Ne var?"

"Dışarıda kavga çıkarmak isteyen bir sürtük var. Griff yok, sen halledersin mi yoksa ben mi halledeyim?"

"Siktir," diye mırıldandı Wilder, "Ben hallederim." Dışarı çıkmaya başladı ve ben de hemen arkasından gittim. Kulüp işlerine karışmayı sevmezdim, ama karşısındaki bir kadınsa, benim varlığım için minnettar olabilirdi.

Rogue yanımdan geçerken bana alaycı bir şekilde baktı. "Bu seni ilgilendirmez, orospu."

Yoluma devam ederken ona sert bir bakış attım. "Siktir git, pislik."

"Siktir, Cole'un sende ne bulduğunu anlamıyorum, göğüslerin ve kışından başka ne bulduğunu bilmiyorum." O arkamdan yakından takip etti ve ben onu görmezden gelmeye çalıştım. Onu, kadınları tahrik edip sonra onlarla oynamayı seven türden bir adam olarak tanımlamıştım ve ona bu zevki yaşatmak istemiyordum.

Dışarı çıktım ve geçen gün Scott'a pasta alırken onunla tartışan koyu saçlı kadını tanıdım.

Öfkeli gözleri bana doğru geldi ve sonra önümde duran Wilder'a kaydı. "O gün sana verdiğim parayı geri istiyorum. Meğer kardeşim uyuşturucuyu başkadan almış ve ödeme yapmadığı için hala onu tehdit ediyorlar."

Wilder omuzlarını dikleştirdi. "Bize verdiğin paradan haberim yok." Eğlenceli ve rahat Wilder'dan eser kalmamıştı, onun yerine sorun yaşamak istemeyeceğim bir adam vardı. Ses tonu, bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğini açıkça belli ediyordu.

Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki istediğini alana kadar orada kalacakmış gibi ağırlığını tek bacağına verdi. "Parayı dudaklı adama verdim. Ondan iste."

Dudaklı adam mı?

"Bebeğim, o burada değil ve en az birkaç gün dönmeyecek, o yüzden o zaman gelip kendisiyle konuşmanı öneririm."

Scott'ın dudakları gerçekten güzel; bu konuda ona hak veriyorum. Öpülesi dudaklar.

"Hayır, onu ara ve parayı al. Senin adam gelene kadar zamanımı pis uyuşturucu satıcılarıyla uğraşarak geçirmek istemiyorum."

Onun azmine hayran kaldım.

Wilder, parmaklarını saçlarının arasına geçirirken, dar tişörtünün altındaki sırt kasları hareket etti. Kız onu açıkça sinirlendiriyordu, ama o soğukkanlılığını koruyordu. "Bugün halletmem gereken bir sürü iş var ve Scott'tan senin parayı almak bunlardan biri değil, ama ben halledene kadar kıcını kıpırdatmayacağını anlıyorum." Telefonunu arka cebinden çıkardı ve ekrana dokundu.

Scott'ın cevap vermesini beklerken yanına yaklaştım. Sinirleri yüzüne yazılmıştı ve hayal kırıklığıyla kadına bakışlarını yönelttiğini gördüm. Scott telefonu açmayınca mesaj bıraktı ve kapattı. "O geri arayana kadar yapabileceğim bir şey yok. Numaranı ver, ararsa haber veririm."

Kadın ona birkaç saniye daha baktı ve ben bu konuyu bırakmayacağını düşündüm, ama sonra ona sertçe çıkıştı. "Lanet olsun! Yapacak işi olan tek kişi sen değilsin. Bugün yapmam gereken milyonlarca iş var, bunlardan biri de o pisliklere kardeşime zarar vermeden önce parasını ödemek ve tüm bu bokun içinde, gitmem gereken yere gidecek arabam olmadığı gerçeğiyle uğraşmak zorundayım." Uzun, boktan bir nefes verirken çantasını karıştırdı.

"Yardım edebilirim," dedim. Wilder başını bana çevirdiğinde, neredeyse ağzımı açmamış olmayı diledim; bana attığı bakış, saf sinir ve biraz da öfkeyle karışmıştı.

"Hayır, yapamazsın Harlow. Seni bu işe karıştırırsam Scott beni öldürür." Bana "benimle tartışma" bakışı attı ve ben de onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Bak, Scott'ı bekleyip bunu yapmam için zamanın yok." Dikkatimi kadına çevirdim. "Ve arabam var, seni gitmen gereken yere götürebilirim. Sadece birkaç saat sonra işte olmam gerekiyor."

Bana sanki iki kafam varmış gibi baktı. "Ciddi misin?"

"Evet." Ayrıca, Rogue peşimdeyken bugün yalnız kalmak istemiyordum. Wilder'a baktım, bana başını sallıyordu. "Halloldu Wilder. Scott'ı arayıp sana ulaşması için mesaj bırakacağım.

Sen de istediğini yapabilirsin." Onu ikna etmek için gülümsedim.

Sonunda kendi kendine mırıldandı ve sonra, "Ben aptal değilim, Harlow. Senin o cazibenle beni tamamen yumuşattığını biliyorum. Bir dahaki sefere görüşürsek, bu tür bir ilişkiyi sürdürmek istiyorsan kek getirmelisin."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir ilişki?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Senin yapmaman gereken şeyleri yapmana izin verdiğim bu ilişki. Ve bana yapmadığını söylemeye çalışma, çünkü yaptığını biliyorum."

"Bir dahaki sefere sana pasta getiririm." Ona gülümsedim. "Ve kendimi biraz olsun hasta hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim."

"Gidelim mi?" Kadın konuşmamızı keserek gitmem gerektiğini hatırlattı.

"Seni nereye götüreyim?"

"Woolloongabba."

Sözünü sakınmayan bir kadın gibi görünüyordu ve bu bugün bana çok uygun geldi. Ne kadar az konuşursak o kadar iyi.

Wilder ve Rogue'a arka bakmadan arabama doğru yürüdüm. Arabaya binince Scott'a mesaj atarak Wilder yerine beni aramasını istedim, sonra yanımdaki koltuğa oturan kadına döndüm. "Ben Harlow."

Güvensiz kahverengi gözler bana baktı. "Scarlett."

Yine çok az konuşuyordu. "Woolloongabba'nın neresine gitmek istiyorsunuz?"

Adresi hızlıca söyledi ve sonra başını çevirip pencereden dışarı bakmaya başladı. Sürerken ona gizlice bakıp, hayatında onu bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu merak ettim.

"Her zaman insanlara bakarsın?" diye sordu bana bakmadan.

"Sadece ilgimi çeken insanlara."

Başını hızla çevirdi ve ben ön cama bakmak zorunda kalmadan önce bakışlarımız buluştu. "Burada ilginç bir şey yok, Harlow."

Karşı çıkarak başımı salladım. "İşim gereği çok insanla tanışıyorum ve bence yanılıyorsun. Şimdiye kadar iki kez kulüp evine geldin ve çoğu insanın hayal bile edemeyeceği adamlarla tartıştın. Hepsi kardeşin için. Bunu yapacak çok insan yok ve bu ilginç değilse

ilgi çekici değilse, ne ilgi çekici olabilir bilmiyorum." Sözleri ağzımdan çıkarırken öksürdüm ve yutkunurken acıdan yüzümü buruşturdum. Ellerim direksiyonu sıkı ve Scarlett'in dikkatini çekti.

"Bunun için ağrı kesici aldın mı?" diye sordu.

"Evet, bu sabah Advil aldım. Muhtemelen biraz daha almanın zamanı gelmiştir."

"Sana daha iyisi var. Tişörtleri aldıktan sonra sana getireyim." Sözleri keskin ve netti, sanki benden itiraz beklemiyordu.

"Tişörtler mi?" Belki de kafam bulanık olduğu içindi, ama bu sözün ne anlama geldiğini anlayamadım. Boğaz ağrım için bana ne vereceğini varsayması da cabası.

"Evet, Woolloongabba'dan almam gereken tişörtler."

Kaşlarımı çattım. "Seni bir yere bırakacağım sanıyordum?"

Sanki onu sinirlendiriyormuşum gibi içini çekti. "Hayır, sadece tişörtleri alıp eve götürmem lazım."

Bir an ona baktıktan sonra tekrar sürüşüme odaklanarak sordum, "Nerede oturuyorsun?"

"The Valley'de." Bir süre durakladıktan sonra sordu, "Neden bir motosikletli seni takip ediyor?"

Gözüm arka aynaya kaydı ve iç geçirdim. "Çünkü erkek arkadaşım uzaktayken bana iyi davranmaya çalışıyor. Hasta olduğum için o adama beni gözetlemesini ve iyi olduğumdan emin olmasını istedi."

"İç çekişinden anladığım kadarıyla, onun nezaketini takdir etmiyorsun?"

"Hayır, takdir ediyorum... Sadece yardım etmesini istediği adamı sevmiyorum. Diğer kulüp üyelerinden herhangi birini tercih ederdim."

Koltukta yerini değiştirdi ve sanki eski arkadaşlarımız ve bunu yapmaya hakkı varmış gibi ayaklarını torpile dayadı. Başka birinin arabasında olsaydık, ayaklarını çekmesini isterdim, ama benim arabamda umurumda değildi, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. "Neden bir motorcuyla ilişkiye girdin ki?"

Bu soruyu soruş şekli, bir motorcuyla birlikte olmanın dünyanın en kötü kararı olduğunu düşündüğünü hissettirdi. Yine de sesinde herhangi bir yargılama yoktu. "Seni aldatan erkeklerle çıktın mı hiç?"

"Evet... hepimiz yaşamadık mı?"

Başımı salladım. "Hayır, tüm kadınların öyle olduğunu sanmıyorum, Scarlett. Ama ben öyleydim, hem de birden fazla kez. Scott'la tanıştıgımda, onun son derece dürüst biri olduğunu anında fark ettim. Ve haklıydim – bana karşı her zaman dürüst oldu, bana iyi davrandı ve sadık kaldı. Ben bir adama aşık oldum, bir motorcuya değil."

O sessizce bunu sindirdi. "Neden sesinde hüznünlü bir ton var?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce, sana sadık olduğunu ve sana iyi davrandığını söylerken, sesin neredeyse hüznünlüydü."

Direksiyonu biraz daha sıkı tuttum ve göğsümdeki sıkışmayı görmezden geldim. Gözlerim doldu ve öfkeyle gözlerimi kırptım. Bunu nasıl fark etmişti?

Ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken, solumuzda yaklaşan caddeyi işaret etti. "Buradan dön."

Hızla sinyal verdim ve döndüm, dikkatim sürüşten, düşük yaptıktan sonra Scott'ı hafife aldığım için duyduğum suçluluk duygusuna kaymış olduğu için neredeyse bir arabaya çarpıyordum.

Scarlett koltuğunda doğruldu ve "Tanrım, bugün bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?" dedi.

Kendime olan öfkem galip geldi, ama onu ona yönelttim. "Bana daha fazla kişisel soru sorma, yoksa oraya tek parça halinde varamayız," diye ters bir şekilde ona baktım.

Kaşlarını kaldırdı ve "Hassas bir konuya değindim galiba" diye mırıldandı. "Evet. Ve konuşmak istemediğim bir konu."

Yolun geri kalanını sessizce geçirdik, ama ben yol boyunca onun sorusunu kafamda çevirip durdum. Varış noktasına vardığımızda, sinirden gergin ve soğuk algınlığından hasta olmuştum. Hiç de iyi bir kombinasyon değildi.

Ve kesinlikle Rogue ile uğraşacak havada değildim.

Scarlett'in bana gösterdiği eski, harap Queenslander evinin önünde BEKLEDİM. Günün sıcağı ve arabamdaki klima çalışmadığı için kaldırımda beklemek zorunda kaldım. Bu da Rogue'a beni biraz daha taciz etmek için bolca fırsat verdi.

Bir sigara yaktı ve gözleri vücudumda dolaşırken bana doğru yavaşça yürüdü.

Adi herif.

"Scott Cole'u uzun zamandır tanıyorum ve onu hiç bir kadına bu kadar takılmış görmemiştim. Ama şunu söylemeliyim ki, bunun ne kadar süreceği konusunda kararsızım. En iyi tahminim, senden çabuk sıkılacak ve yakında yeni bir göğüs ve kıkır peşine düşecek."

Onun tek istediğinin benim yemine gelip onunla tartışmam olduğunu çok iyi bildiğim için tiksintiyle ona baktım. Sessiz kalmak için tüm irademi kullanmam gerekti, ama başardım. Bu sadece onun benden bir tepki almaya daha çok çabalamasına neden oldu.

Bana bir adım yaklaşarak alaycı bir şekilde, "Haklı olduğumu biliyorsun, bu yüzden cevap veremiyorsun, değil mi?" dedi.

Rogue yakışıklı bir adamdı, ama ben sadece çirkinliğini görebiliyordum ve kaç kadının ona aşık olup pişmanlık duyarak yaşadığını merak ettim. Bu sayının yüksek olduğunu tahmin ettim.

Ondan bir adım uzaklaştım, ama eli kolumu kavradı ve beni yerinde tuttu. "Nereye gidiyorsun? Seninle konuşuyorum," diye bağırdı, sesinden bana olan nefretini açıkça belli ediyordu.

Gözlerini ondan ayırmadan, parmaklarını kolumdan çekip onu itekledim. Kolay bir iş değildi çünkü vücudu kaslıydı ve ben hasta olduğum için gücüm yerinde değildi. Ama en azından denemeden olmazdı. "Scott seni beni izlemeni istedi, benimle konuşmanı değil, o yüzden geri çekilip beni rahat bırakmanı öneririm."

Nefes almaya çalışırken o geriye sendeledi. Öfke göğsümü sıkıştırırken, zihnim onun bir sonraki hamlesini tahmin etmek için hızla çalışıyordu. Rogue'un her zaman iki adım önde olman gereken türden bir adam olduğunu çabucak öğreniyordum.

Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi ve kendini toparlarken omuzları gerildi. "Seni orospu karı," diye tükürdü ve tekrar yaklaşmaya başladı, ancak o anda Scarlett aramıza girerek onun ilerlemesini engelledi.

"Motosikletçiler hakkında pek bir şey bilmiyorum dostum, ama başka bir motosikletçinin kadınına orospu demek pek akıllıca bir hareket değil sanırım." Rogue'a bakarak onunla tartışmaya davet etti. Onu takdir etmem gerekirdi, bu kadın cesur bir kadındı.

Rogue, kızgın bakışlarını ona çevirdi. "Neden çeneni kapatıp seni ilgilendirmeyen işlere karışma?"

Ben araya girmeden önce – çünkü Rogue ile bu konuşmayı bitirmenin zamanı geldiğini düşünüyordum – kadın ona doğru ilerledi. "Sen büyük adam değil misin, pislik? Eminim Harlow'un adamı burada olsaydı, ona bu boktan lafları söylemeye

Bu kadına bu boktan lafları söylemeye cesaret edemezdin. Bir kadına sataşmak sikini daha büyük hissettiriyor mu?"

Rogue'un gözleri şişti, boynundaki damarları gerildi ve yumruklarını sıkı.

Oh, lanet olsun.

O anda Scarlett'in hayatından gerçekten endişelendim.

Sonra telefonum çaldı ve neredeyse ikimizi de kurtardığına emin oldum.

"Merhaba, bebeğim," diye cevap verdim, arayan kimliğini kontrol edip

Scott olduğunu gördükten sonra.

Scott olduğunu görünce telefonu açtım.

"Ne oldu?" diye sordu ve sesinde endişe duyabiliyordum. "Sesin garip."

Kalbim göğsümde çarparken korkumu yuttum. Rogue'un öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca, "Rogue'la birlikteyim, biz iyiyiz" diye cevap verdim. Scott'ın bugün kiminle olduğumu bildiğini ve bana bir şey olursa Scott'ın onu ilk kovalayacağını hatırlatarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

Rogue bana son bir kez pis bir bakış attıktan sonra dönüp motosikletine doğru yürüdü.

Tanrı'ya şükür.

"Neden sesin bu kadar garip?" diye sordu Scott. Hala bana soru soruyordu ama sesinde önceki kadar endişe yoktu.

"Geçen gün kulüp evine gelen kadınla birlikteyim. Muhtemelen o yüzden." Bu bana bile inandırıcı gelmiyordu; Scott'ın buna inanacağını sanmıyordum, ama aklıma başka bir şey gelmedi.

Bir an sessiz kaldı, sonra sordu, "Sana sorun çıkarıyor mu?" "Hayır, aslında onu bir yere götürüyorum."

"Tanrım, Harlow, neden?"

"Uzun hikaye, hala merak edersen eve geldiğinde anlatırım, ama şimdilik, geçen gün sana verdiği parayı geri istiyor."

"Griff sana verir, ama onu telefona verir misin, ona söyleyeceğim bir şey var," dedi. Sözlerinde hayal kırıklığı vardı ve onun için endişem arttı.

Şu anda başa çıkması gereken çok şey var.

Dediğini yaptım ve telefonu Scarlett'e uzattım. "Scott seninle konuşmak istiyor," dedim telefonu verirken.

Kaşlarını kaldırarak telefonu aldı.

Onların konuşmasını dinlemeyi bırakıp, bisikletinde oturmuş bizi izleyen Rogue'a dikkatimi verdim. İçgüdülerim bu adamdan çok sakınmam gerektiğini söylüyordu ve Blade'den onu kontrol etmesini istedim.

Scarlett, Scott'la konuşmasını bitirip telefonu bana geri verdi. "Griff denen adamı bulup parayı bugün bana getireceğini söyledi. Ayarladığın için teşekkürler."

"Önemli değil." Elinde tuttuğu çantalara baktım, içinde tişörtleri olduğunu tahmin ediyordum. "Şimdi seni nereye götüreyim? Evinize mi?"

"Evet, adamın Griff'i parayı oraya getireceğini söyledi, öyle olsun." Rogue'a baktı. "O pislği neden sevmediğini anlıyorum. Senin yerinde olsam, ondan kurtulmak için elimden geleni yapardım."

Başımı salladım. "Üzerinde çalışıyorum."

Scott yakında eve gelecek ve her şey yoluna girecek.

"TİŞÖRT'LER NE İÇİN?" Yarım saat sonra Scarlett'in mutfakta tişörtleri paketinden çıkarmasını izlerken sordum.

"Hafta sonları Southbank pazarında satıyorum." Tişörtleri mutfak tezgahına stillerine göre dizmeye başladı.

"Oh, tamam." O pazarlarda sanat eserlerini satmaya çalışan bir arkadaşım vardı ve hiç başarılı olamamıştı, bu yüzden bu işten çok para kazanıp kazanamadığını merak ettim.

Başını kaldırdı ve bana kötü bir bakış attı. "Orada durup iş seçimimi yargılama."

Vay canına.

"Seni yargılamıyorum. Şu anda aklımdan geçen tek şey, bunu yaparak faturalarını ödeyebiliyor musun, çünkü orada sanat eserlerini satan bir arkadaşım vardı ve hiç başaramadı."

"Bu işten iyi para kazanıyorum ve en iyisi, kendim için çalışıyorum. Kimseye hesap vermiyorum ve kimseye bağlı değilim." Bu konuşmayı birçok kez yaptığını hissettim. Sesi neredeyse savunmacıydı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama öksürük başladı ve öksürük krizi geçirdim. Vücudumu ağrı sardı ve gözlerimi sıkıca kapattım. Bu soğuk algınlığı uzun zamandır geçirdiğim en kötüsüydü.

Scarlett elini sırtıma koymak için hareket etti ve sırtımı ovuşturdu. Sonunda öksürüğüm durduğunda, doğruldum ve o, "Bir tabure al ve otur, sana çay yapayım" dedi. Tartışacak yer bırakmadı

tartışacak yer bırakmadı ve dediğini yapana kadar bekledi, sonra odadan çıkıp balkona çıktı.

O yokken kollarımı tezgahın üzerine kavuşturup başımı onlara dayadım. Enerjim hızla azalıyordu ve bugün kafede vardiyamı tamamlayabileceğime pek inanmıyordum.

Birkaç dakika sonra, arkamdaki kapı açıldı ve başımı kaldırıp Scarlett'in mutfak tezgahının etrafında dolaştığını gördüm. Su ısıtıcısını kaynatmakla ve kekik yaprağına benzeyen bazı yaprakları ezmekle meşguldü.

Evi, mutfağın yanında daha da küçük bir balkonu olan küçük, eski bir daireydi ve gördüğüm kadarıyla, o alan bitkilerle doluydu. Küçük mutfak ikimize zar zor sığıyordu ve acilen tadilata ihtiyacı vardı. Fayanslar duvardan dökülmeye başlamıştı ve rengi solmuş, yıpranmış tezgah sanki yetmişli yıllardan kalma gibiydi.

Dolaptan bir kupa alırken, "Kekik çayı öksürüğüne iyi gelir, ama çok yorgun görünüyorsun, bol bol dinlenmelisin" dedi.

"Dinlenemem, şu anda yapacak çok işim var."

"Bazen vücudun sana başka seçenek bırakmaz." Yaprakları bardağa koydu ve üzerine sıcak su döktü. Bana dönerek, "Kendine zaman ayıramayacak kadar önemli ne var?" diye sordu.

Dirseklerimi tezgaha dayadım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "İki işte çalışıyorum, bir de hasta komşularıma bakıyorum."

Omuzlarını silkti. "O zaman hastalık izni al."

"Yapamam. Bir işim annemin kafesinde, diğeri Storm'un kulüplerinden birinde. Her türlü yardıma ihtiyaçları var, onları yüzüstü bırakamam." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ağlamaya başladım.

Hay aksi.

Gözyaşlarımı silerek özür diledim, "Üzgünüm. Neden ağladığımı bilmiyorum." Yabancı birinin önünde ağlamaktan utanç duydum, ama gözyaşlarımı saklamaya çalıştıkça daha da çok akmaya başladı.

Scarlett beni teselli etmek için kıpırdamadı. Sadece mutfak tezgahının karşısında durduğu yerde kalarak, "Ağlamaya ihtiyacın vardı herhalde. Belki de bunu anlatmalısın" dedi.

"Seni tanımıyorum bile."

"Bazen tamamen yabancı biriyle boktan şeyleri konuşmak iyidir. Arkadaşların ve ailenin senin hakkında önceden oluşturduğu düşünce ve duyguların yok."

Haklıydı.

"Tanrım." Gözyaşlarım arasında derin bir nefes aldım ve sonra düşüncelerimi ağızımdan döküverdim. "Şu anda kendim dahil her şeyi bir arada tutmaya çalışıyorum. Ve sanki bir şey çökerse, her şey onunla birlikte çökecekmiş gibi hissediyorum. Ama Scott için kendimi tutmam lazım..." Sesim, bana uzattığı mendile uzanırken kesildi.

"Scott için kendini tutmak da ne saçmalığı? O senin erkek arkadaşın, değil mi?"

"Evet."

"O zaman neden senin onun için her şeyi bir arada tutmanı bekliyor?"

"Hayır, o... Bunu çok iyi açıklayamıyorum... Scott şu anda kulübüyle çok meşgul ve ona daha fazla yük olmak istemiyorum." Boğazımın ağrısı ve zihnimin bulanıklığı nedeniyle kendimi ifade etmekte zorlanıyordum.

Scarlett belinden eğildi ve dirseklerini tezgaha dayadı. Sesi önceki sertliğinden uzaklaşarak yumuşadı ve gözleri yeni bir yumuşaklıkla parladı. "Bazen sevdiklerimizin bizden belirli şeyler söylememizi veya yapmamızı beklediklerini ya da bizden aslında beklemedikleri şeyler beklediklerini kendimize söyleriz. Scott hakkında bana anlattıklarından, onun senin kendini iyileştirmeye odaklanmanı, kendini tüm bu şeyleri yapmaya çalışarak yıpratmanı istemeyecek türde bir adam olduğuna eminim."

Uzun bir süre ona baktım, sonra içimi döktüm. "Kısa bir süre önce bir bebeğimizi kaybettik ve onu gerçekten hayal kırıklığına uğrattım. Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Alnı kırışarak kaşlarını çatı. "Bebeği kaybettiğin için onu hayal kırıklığına uğrattığını nasıl düşünüyorsun? Bebeği kaybetmeyi sen seçmedin ki."

Başımı sallayarak aceleyle açıklamaya çalıştım. "Hayır, bebeği kaybederek onu hayal kırıklığına uğratmadım, ama onu kendimden uzaklaştırdım. Bana ihtiyacım olan tüm desteği verdi, ama ben onu uzaklaştırdım. Üstelik onun yanında olmadım." Scott'la yaşadıklarımız aklımda canlanınca durakladım. *Onu gerçekten hayal kırıklığına uğrattım.* "O da bir bebek kaybetti ve ben *onun* yanında değildim." Sesim titredi ve bir hıçkırık kaçı.

Gözyaşları akmaya devam ederken, o sessiz kaldı ve beni teselli etmek için acele etmemesine minnettar oldum. Tanıdığım herkes gözyaşları akmak üzereyken böyle yapardı – bana sarılır ve her şeyin yoluna gireceğini söylerlerdi.

Onlara, bir kucaklaşma ve birkaç cesaret verici sözün çok değerli olduğunu, ancak bunların kalbimdeki boşluğu asla dolduramayacağını haykırmak istedim. Bazen yapabileceğiniz tek şey acıyı yaşamaktır – acının sizi ele geçirmesine izin vermek, neredeyse sizi öldürmesine izin vermek ve sonra bir adım daha atamayacağınızı düşündüğünüzde, bunu yapmak için cesaret bulmak. Bazen acının seni iyileştirebileceği tek yolla iyileşmesine izin vermek zorundaydın – sana ne kadar güçlü olduğunu göstererek. Acı çok acı verebilirdi, ama aynı zamanda sana kim olduğunu da öğretebilirdi.

Yine de, acım bana ne kadar çok şey öğretmiş olsa da, suçluluk duygusundan kurtulmakta hala zorlanıyordum.

Gözyaşlarım dinmeye başladığında Scarlett sonunda konuştu. "Hayatta bir hata yaptığımızda geri dönüp yeniden baştan başlayamayız. Ama yapabileceğimiz şey, bir daha asla aynı hatayı yapmamaya karar vermek ve o andan itibaren doğru olanı yapmak için elimizden gelen her şeyi yapmaktır. Ve Harlow? Üzerinde taşıdığın suçluluk duygusu çok ağır ve eminim ki bu sadece sana değil, Scott'la olan ilişkiye de zarar veriyor. O suçluluk duygusunu bir kenara bırak, kadınlığını geri kazan ve hayatına devam et. Kendini bu duygulara kaptırma, çünkü bu seni olduğundan daha az bir insan yapıyor."

Siktir...

Kaşlarımı kaldırdım. "Her zaman bu kadar açık ve dürüst tavsiyeler verir misin?"

"Evet. Dürüst olmayan tavsiyeler vermenin ne anlamı var?" Gözleri benimkilerden ayrılmadı; sanki benimle tartışmaya davet ediyordu, ama mantığını suçlayamazdım.

"Doğru." Haklı olduğunu biliyordum, ama onun tavsiyesini uygulamak bambaşka bir şeydi, özellikle de aklımda başka bir şey varken. "Adetimin gecikti," sonunda kimseye söylemediğim tek şeyi itiraf ettim; mutlu mu yoksa endişeli mi olduğumdan emin olamadığım tek şeyi.

Az önce önüme koyduğu çay fincanını aldı ve içindekileri lavaboya döktü, sonra sordu: "Ne kadar gecikti?"

Kaşlarımı çattım. "Neden attın?"

"Hamileysen içemezsin; bebeğe zarar verir mi bilmiyorum. Ne kadar gecikti?"

"Bir hafta. Adetlerim her zaman düzenliydi, düşük yaptıktan sonra bile hemen normale döndü."

Bana sinirlenmiş gibi içini çekti. "O zaman ya doktora gitmelisin ya da test yaptırılmalısın." Sesinde bile sinirli bir ton vardı.

Düz bir şekilde oturdum ve ona sert bir şekilde baktım. "Neden bana böyle iç çekiyorsun?"

"Çünkü kadınlar bazen beni çok sinirlendiriyorsunuz. Her şeyi gereksiz yere zorlaştırıyorsunuz. Hiç gecikmeyen adetiniz gecikirse, hesap yapın ve ne olduğunu bulun. Bir hafta boyunca endişelenerek zamanınızı boşa harcamayın, bunun size hiçbir faydası olmaz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Bazı kadınların bu fikre alışmak için biraz daha zamana ihtiyacı olabileceği hiç aklına gelmedi mi?" dedim.

"Bu, sorunlarınla yüzleşmemek için uydurduğun saçma bir bahane olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

Sinirlenerek tabureden kalktım. Mutfak tezgahından anahtarlarımı alıp, "Hayır, değil. Kadınlar duygusal yaratıklardır ve ben de duygularımı sindirmek için zamana ihtiyacım var" dedim.

Koridordan ön kapıya doğru yürürken, o da peşimden geldi. "Duyguları çok iyi bilirim, Harlow, ve hayatım boyunca yaşadığım tüm zorluklardan öğrendiğim şey, duyguların her zaman sana yarar sağlamadığıdır. Bunun yerine gerçeklere bak, onlar seni asla hayal kırıklığına uğratmaz."

Onun tavsiyelerini dinlemek ya da onunla tartışmak için daha fazla zaman harcamak istemiyordum, bu yüzden onu görmezden geldim ve yoluma devam ettim. Ön kapıyı açtığımda, Griff ile karşı karşıya geldim.

"Harlow?" Benim orada olduğuma şaşırmış gibiydi.

"Sorma bile Griff," diye mırıldandım ve yanından geçtim. Arkama bakmadan doğrudan arabama doğru yürüdüm. Kafeye ve anneme ne kadar çabuk ulaşırsam, o kadar çabuk kendimi daha iyi hissedecektim. Soğuk algınlığım, Scott ve kulüp için endişelenmem, Rogue'un peşimde olması ve tekrar hamile olma düşünceleriyle bu günün bir an önce bitmesini istiyordum.

Scott

Üç Gün Sonra

"JULIO KÖTÜ HABER, kardeşim. Senin yerinde olsam, onun son nefesini vermesine yardım ederdim."

King'in zaten bildiğim şeyleri anlatırken enseme ovuşturdum. Nash, J ve ben Adelaide'den eve döndükten sonra kulüp evine yeni gelmiştik. King telefonuma mesaj bırakmıştı, bu yüzden yeni bir bilgi varsa diye hemen onu aradım. Tek istediğim Harlow'a gitmekti. Onsuz altı gün geçirdim ve çok gergindim. "Adelaide'den yeni döndüm. Bourne, Julio'yu ortadan kaldırmamızı istiyor, böylece onun bölgesini ele geçirebilecek."

"Neden senin yardımına ihtiyacı var?"

"İyi soru. Julio'nun müttefiklerinin misillemesinden kaçınmak için ellerinin temiz olması gerektiğini söylüyor, ama bunda görmediğim başka bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum." Açlık ve yorgunluk midemi guruldattı, zihnim ulaşılabilir gibi görünen cevabı aramaya devam ederken. King birkaç saniye sessiz kaldı ve ben de onun da bir cevap aradığını hayal ettim. "Bourne kesinlikle sinsi bir piç, ama ona bu konuda yardım etmenin sana nasıl zarar verebileceğini anlamıyorum. Julio hakkında öğrendiklerime göre, Queensland'da müttefikler toplamaya çalışacak ve *bu da* sonunda sana zarar verebilir, bu yüzden ondan kurtulmak sadece iyi bir şey olabilir. Ve Bourne'un sana borçlu olması..."

asla kötü bir şey olamaz."

Ben de aynı sonuca varmıştım. "Araştırdığın için teşekkürler," dedim ve telefonu kapattık.

"King'den yeni bir şey yok mu?"

diye sordu J. "Hayır."

"Siktir," diye mırıldandı J. Üçümüz de Bourne'a ve onun gerçek niyetine güvenmiyorduk ve King'in bu konuda bize biraz ışık tutmasını umuyorduk.

"Evet, lanet olsun, haklısın," dedim içeri girerken.

İçeriye, Harlow'a.

Kulüp üyeleri kulüp evini doldurmuştu. Saat dört, günün sonuna geldiğini, eski karına dönmeden önce

kardeşlerinle içki içip eve, karına dönme zamanı.

Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken, asıl amacımdan sapmamak için elimden geleni yapıyordum, ama on beş dakika sonra hala yolculuğumuzun nasıl geçtiğini merak eden bazı adamlarla konuşmak zorunda kalmıştım.

Siktir.

Sikim de benim kadar sinirlenmişti.

Sonra yüksek bir ıslık sesi duyuldu ve sikimin bir saniyeden kısa bir sürede sinirli halinden sertleşmesine neden olan ses duyuldu. "Çocuklar, benim erkeğimle sizin sıranız bitti, şimdi benim sıram."

Kurt ısıkları ve müstehcen tezahüratlar patlak verdi ve gözlerim sonunda çok özlediğim kadına takıldı.

Seksi bir gülümsemeye bana doğru geldi ve iki eliyle doğrudan kıcıma uzandı. "Bir dahaki sefere giderken beni de yanına al," dedi ve beni öptü.

Buna itiraz edecek halim yoktu.

Siktir, dudakları ve vücudu, karından altı gün uzak kalmanın getireceği türden bir seksin vaatleriyle beni tahrik ediyordu.

Öpücüğü bitirip ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Bebeğim, seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım. Ve umarım uzun bir geceye hazırsındır."

Ona sürtünürken inledi. "Şimdi daha iyi hissetmem iyi oldu."

Tanrıya şükür kendini daha iyi hissediyordu. Onun için endişelenmişim, ama annem dün sonunda onun çok daha iyi olduğunu söylemişti. Kim benim gitmemle Harlow ve annemin bu kadar yakınlaşacağını tahmin edebilirdi ki? *"Asla anlamayacağım, ama minnettar olduğum şeyler"* listeme ekleyeceğim bir şey daha.

Elimi kalçasına ve sırtına kaydırdım. Saçlarını bulduğumda, tutarak başını geriye çekip boynuna dudaklarımı yapıştırdım. *Tanrım, ne güzel kokuyor.* Onu öptüm ve o tekrar inleyince dişlerimi de ekledim ve sırtını benden daha fazla geriye doğru eğip göğüslerini bana daha sert bastırdı.

Ondan uzaklaşarak, "Tanrım, kadın, seni buradan çıkarmam lazım, yoksa kırım o kanepeye yapışacak ve sen beni durduramadan sikim senin içine çok derine girecek." dedim.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne?" diye sordum.

"Scott Cole'un kulübünün önünde kadını sikmesi imkansız, ama senin coşkunu seviyorum. Şahsen, bu adamlar içkiye o kadar dalmışlar ki, o kanepede seks yapsak bile hiçbiri fark etmez."

Kaşlarımı kaldırdım. "Scott Cole'un karısını nerede siktiğini görmek ister misin? Sana seve seve gösteririm."

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Cesaretin var mı, bebeğim?"

Siktir.

Beni çok iyi tanıyor ve benimle oynuyor.

Telefonumu çıkarıp Griff'i aradım. Cevap verdiğinde, "Bu gece eve gitsem sorun olur mu?" dedim.

"Evet, kardeşim. Her şey kontrol altında. Kilise sabah onda, yarın akşam da Trilogy'nin yeniden açılışı var."

Harlow dudaklarını yalarken bakışlarım onun dudaklarına kaydı ve sikim o dil için yalvarıyordu. Parmağımı dudaklarına götürdüm ve ağzını kapattım, parmağımı orada tutarak "Sabah görüşürüz" dedim.

Telefonumu cebime sokarak, "Dışarı çıkmayı istiyorum.

Hemen."

Gülümsemesi kayboldu ve yerini seksi bir dudak kıvrımına bıraktı. Tek kelime etmeden arkasını dönüp dışarı çıkmaya başladı. Gözlerim onun kışına takıldı. Kısa, dar siyah elbisesinin altında sallanışını görünce neredeyse pantolonumun içine boşalacaktım.

O elbise mükemmeldi.

Onu dışarıya kadar takip ettim ve binanın köşesini geçerken belinden yakaladım, onu kaldırıp vücuduma yasladım ve köşeyi döndüm. Sonra onu yere indirdim ve binaya doğru ittim. Ellerim elbisesinin eteğine gitti ve onu yukarı çekerek külotunu ortaya çıkardım. Bir elimi içine sokarak amını bulurken, diğer elimle çenesini tuttum.

Gözlerim onun gözlerine takıldı ve sordum, "Şimdi karımı sikebilir miyim?"

Onun güzel gözleri büyüdü ve başını salladı. Kolları boynuma dolandı ve "Eve gidene kadar beni bekleteceksin sanmıştım" dedi.

Kalbim hızlandı ve kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum. "Harlow, altı gün senin amcığın olmadan geçirdim ve sikimi koparıp kendim emmeye hazırım, ama o bile yetmez. *Sana* ihtiyacım var. Senin için ne kadar deli olduğumu bilmiyorsun. Eve kadar bekleyemem."

Bir bacağına bana doladı ve onu kullanarak kendini yerden kaldırıp kollarıma attı, diğer bacağına da bana doladı. Sonra dudakları dudaklarıma geldi ve benim ona duyduğum çaresiz ihtiyaçla beni öptü. Dudakları neredeyse acımasızdı ve dili, ikimiz de nefes nefese kalana kadar benden verebileceğim her şeyi istiyordu.

Öpücük bittiğinde, bir an için çılgın gözlerle birbirimize baktık.

O benim, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Onu hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. Sonsuza kadar ihtiyacım var.

"Ne?" diye nefes nefese sordu, zamanın durduğu o anda birbirimize sarılmışken.

"Sana ihtiyacım var,
Harlow." "Ben
seninim, bebeğim."

"Hayır, daha fazlasına ihtiyacım var. Seninle sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum." Onu anlamasını sağlamak için bulamadığım kelimeler zihnimde dolaşıyordu ve aciliyetim arttıkça kalbim daha hızlı atıyordu.

"Bizim sonsuza kadar vaktimiz var, Scott. Ben de bunu istiyorum." Sözleri, sanki beni acele ettirmeye çalışır gibi hızlıca çıktı, ama onun içine girmek istediğim kadar, ona ne istediğimi anlamasını da istiyordum.

"Evlen benimle." Lanet olsun, Harlow'u duvara dayamış, elbisesini beline kadar sıvamış ve sikim pantolonumdan dışarı çıkmış haldeyken ona evlenme teklif edeceğimi hiç hayal etmemiştim, ama hayat neredeyse hiç benim hayal ettiğim gibi gitmezdi.

Sonunda anlamış gibi gözleri parladı ve yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu kesin, ama evet demem için bana düzgün bir evlilik teklifi yapmalısın."

Onun küstahlığı onu sevmemin nedenlerinden biriydi ve beni hayal kırıklığına uğratmadı. Kafamı salladım ve mırıldandım, "Tabii ki yapacağım. Ama şunu netleştirelim, evleneceğiz ve bu çok yakında olacak."

Beni daha sıkı sarıldı. "Şu anda netleştirmemiz gereken tek şey, çok yakında sikini çıkarıp beni sikmen gerektiği. Adamım yokken huysuz bir kaltak oluyorum, bunu bir an önce düzeltmen lazım. Eminim huysuzluğum geçince her şeyi kabul ederim."

"Siktir," diye homurdandım. "Seni bir dahaki sefere yanımda götürmek konusunda tereddüt ediyorum. Huysuz bir kaltak olduğunda pis ağzını seviyorum."

Ağzını açtı ama bir kelime bile çıkamadan, ağzımı onun ağzına yapıştırdım ve öpücükle nefesini çaldım. İnlemesi ve vücudunu bana doğru itmesi, bunu sevdiğini gösteriyordu.

Onu öperken, aşağı uzandım ve pantolonumu açarak sikimi serbest bıraktım. Sonra Harlow'un külotunu yana kaydardım ve ona girebilecek pozisyona getirdim.

Sonund

a.

Siktir.

O kadar ıslaktı ve benim için hazırdı ki, beni eve hoş geldin diye karşıladı. Amcığı sikimi sıktı ve ben bu sikişin tadını çıkarırken gözlerimi kapattım.

Sonra çekildim ve tekrar içeri girdim.

Ve bir daha asla altı gün onsuz kalamayacağımı biliyordum.

Onu sıkıca tutup sertçe sikerken, "Bu çabuk bitecek, bebeğim" diyebildim.

Beni sıkıca kavradı ve benim kadar sert bir şekilde boşalmak için mücadele etti. Ve her zaman bulduğumuz sihirli anı bulmak için birlikte çabalarken, onun için her zaman sertçe mücadele edeceğimi biliyordum.

Onun her bir parçası için.

Seks için.

İyi zamanlar.

Kötü zamanlar.

Ve ne kadar zorluk çekersek çekelim, başaracağımızı bildiğim o tatlı, tatlı anlar.

Harlow

"J'den altı gün uzaktaydık ve ben deliye dönmüştüm," dedi Madison, restoranın diğer tarafında Scott ve J'yi izlerken.

Onlar seyahatten döndükleri gecenin ertesi günüydü ve Storm'un restoranı Trilogy'nin yeniden açılışıydı. Kulüp üyelerinin çoğu, eşleriyle birlikte oradaydı.

Madison'a kaşlarını çatarak döndüm. "Griff yok. Geliyor, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla geliyor. Ama lütfen daha önemli şeylere dönebilir miyiz?"

"Ne?" Bu gece çok dalgındım. Scott dün gece bana evlenme teklif etmişti, ama ben ona hamile olduğumu henüz söylememiştim.

Bu düşünce beni çok heyecanlandırdı.

Hamileyim.

Geçen gün Scarlett'in evinden çok kötü bir ruh haliyle ayrılmıştım, ama saatlerce onun söylediklerini düşündükten sonra, onun haklı olduğunu anladım. Bunu kabul etmek ne kadar acı verse de. Bu yüzden test yaptım ve hamileliğimi doğruladım. Sonra tüm işlerime hasta olduğumu söyledim ve Scott, annem, Sharon ve Cassie'nin aramaları dışında telefonumu açmadım.

Son üç günümü dinlenerek ve sanatla uğraşarak derin bir iç muhasebe yaparak geçirdim ve hamile olmanın benim için sorun olmadığına karar verdim. Aslında, sorun olmaktan çok daha ötesindeydim, çok mutluydum. Ama aynı zamanda bebeği kaybetmekten de korkuyordum ve belki de bu yüzden henüz kimseye söylememiştim. Bunun çılgınca olduğunu biliyordum, ama insanlara söylemek bunu gerçek yapacaktı. Ve gerçek olması, korkularıyla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu, çünkü Scott öğrenirse tüm endişelerimi konuşmak isteyeceğinden emindim.

"Harlow! Dinliyor musun?" diye sordu Madison.

Gözlerimi kıptım. "Üzgünüm. Senin dünyanda neler oluyor, anlat bana." Önümdeki suyu aldım ve uzun bir yudum içtim.

"J dün gece eve geldi ve ben ona atlamak için hazırdım, ve benimle seks yaptı ama, onun aslında sadece uyumak istediğini anlayabiliyordum."

"Sonra?"

"Sence bu, bana söylemediği bir şey olduğu anlamına mı geliyor? En son bana kapattığı zaman, sakladığı bir sırrı olduğu için olduğunu hatırlıyor musun?"

Scarlett'in sözleri aklıma geldi: "*Hepiniz işleri gereksiz yere zorlaştırıyorsunuz.*"

O haklı.

"Madison, bir sorun olduğunu düşünüyorsan, ona sor. Kesin olarak öğrenmenin tek yolu bu." Sesim istemeden biraz keskin çıkmıştı.

Bana baktı. "İyi misin?" "Neden? İyi görünmüyor muyum?"

"Tuhaf görünüyorsun. Hala hasta mısın?"

Sesinde endişe vardı ama bu konuyu onunla konuşmak istemiyordum. Hemen anlardı ve Scott'a söylemeden önce kimsenin anlamasını istemiyordum. Dikkatini başka yere çekmek için bir şey ararken Griff'in restorana bir kadınla girdiğini görünce rahatladım.

"Hay sıçayım," diye mırıldandım. "Griff'in yanındaki kim?" Kim olursa olsun, çok güzeldi. Ve Griff onu sevdiği bir kadını tutar gibi sıkıca sarılmıştı.

Madison bakışlarımı takip etti ve içkisini neredeyse boğazına kaçırды. "Vay canına, Griff bir sır saklıyormuş."

Griff'in güzel sarışını bize doğru getirirken ikimiz de hayretle izledik. Gözlerinde bir uyarı vardı ve ben onun hayatındaki bu yeni gelişme hakkında büyük bir olay çıkarmam gerektiğini biliyordum. Griff çok özel bir adamdı ve bir kadını kendine saklıyorsa, bunun iyi bir nedeni olduğunu düşündüm. Ve mahremiyetine hakkı vardı.

"Bayanlar," diye selamladı bizi, kolunu kadının beline sıkıca dolamış halde. "Sizi kız arkadaşım Sophia ile tanıştırmak istiyorum."

Madison heyecandan sandalyesinden neredeyse zıpladı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum!" diye bağırды. "Ben Madison, bu da Harlow."

Sophia'nın Madison'ın aşırı heyecanlı selamından çekineceğini düşünmüştüm, ama onun yerine yüzünde bir gülümseme belirdi ve Griff'in kollarından kolayca çıktı. "İkinizle tanıştığıma çok memnun oldum."

Griff kulağına bir şey fısıldadı ve o da başını salladı. Sonra dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu ve bizi bırakıp gitti.

Hepimiz onun arkasından bakarken Madison, "Griff her zaman sır tutmayı bilmiştir," diye mırıldandı.

Sophia, Madison'ın yanındaki koltuğa oturdu ve masanın ortasındaki şarap şişesini görünce, "Şarabından biraz alabilir *miyim*?" diye sordu. Uzun bir gün oldu ve bu akşam herkesle tanışacağım için biraz gergin olduğumu söylemek yetersiz kalır. Griff beni tanıştırmak için acele etmedi, sadece ikimiz için zaman ayırmak istedi ve ben erkeklerimin kafasında her şeyi netleştirmesini bekleyen bir kadın olsam da, hepinizle tanışmak için can atıyordum. Sonra dün gece bu akşamın o gece olduğunu söyledi ve ben panik moduna geçtim. Bilirsiniz, "ne giyeceğim", "saçımı yaptırmam lazım", "kahretsin, yeni ayakkabı almam lazım" gibi şeyler... Bu yüzden şu anda bir iki kadeh şarap iyi olur diye düşündüm. Konuşmayı kesip derin bir nefes aldı ve bir kadının başka bir kadına, çaresizce anlaşılmak istediğinde bakacağı türden bir bakışla bize baktı.

Kendimi tutamadım ve güldüm. Şarap şişesini ona doğru iterek, "Keyfine bak. Ve şunu söylemeliyim ki, Griff'in çıkacağını hiç tahmin etmediğim türde bir kadınsın. Bunu en iyi anlamda söylüyorum."

Kendine bir kadeh şarap doldurdu, bir yudum aldı ve sonra, "Evet, biraz farklıyız," dedi.

Madison tekrar oturdu ve Sophia'ya hayranlıkla bakıyordu. Dirseklerini masaya dayayarak, "Bize her şeyi anlat, Griff'le nasıl tanıştın, ne kadar süredir çıkıyorsunuz, hakkındaki her şeyi... *Her şeyi* bilmemiz gerekiyor" dedi.

Sophia biraz daha şarap içtikten sonra kadehini masaya koydu ve Madison'ın bilmek istediği her şeyi anlattı. Yirmi dakika sonra Velvet geldiğinde hâlâ sohbetin içindeydik ve ben Sophia'yı sevdiğime karar vermiştim. O, birlikte vakit geçirmeyi sevdiğim türde bir kadındı: komik, nazik ve dürüst. Griff'in onu neden seçtiğini çok iyi anlayabiliyordum.

Velvet oturdu ve Madison bizi tanıştırırken, ben tuvalete gitmek için izin aldım.

Restoranın atmosferi elektrik gibiydi. Storm, Trilogy'yi yeniden ayağa kaldırmak için uzun saatler çalışmıştı ve çocuklar bunu coşkuyla kutluyorlardı. Tuvalete kolayca ulaştım ama geri dönerken bir şey takıldı, bu yüzden geri dönüp masama başka bir yoldan gitmeye karar verdim.

Düşüncelerime dalmışken Griff'e rastladım. "Hey, Harlow, iyi misin?" diye sordu çarpıştıktan sonra.

"Üzgünüm, dalmıştım." Ona gülümsedim. "Sophia'yı çok seviyorum ve sonunda bizi tanıştırdığın için çok mutluyum."

Griff az konuşan ve yüz ifadeleri daha da az olan bir adamdı ve beni hayal kırıklığına uğratmadı. Sadece başını salladı ve "Onu kulübe getirmenin zamanı geldi diye düşündüm" dedi.

Söyleyiş şekli, ilişkilerini kalıcı hale getirebileceğini düşündürdü ama daha fazla bilgi almaya çalışmadım. Bana verdiği az bilgi, muhtemelen paylaşmak istediği tek şeydi.

"Onu Madison'a kaptırdığının farkındasın, değil mi? En azından haftada birkaç saatliğine. Storm kadınları için haftalık buluşmalar planlıyor."

Dudakları seğirdi ve tekrar başını salladı. "Bunun olacağını tahmin etmiştim. Sophia buna bayılacak."

Onu izleyip hayatının ne kadar değiştiğini düşünürken, iki el belime dolandı ve sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı. "Hesaplarıma göre, seni eve götürüp sana evlenme teklifimi tekrar prova etmeden önce bu gece yaklaşık üç saatimiz var. Bu gece çok içme tatlım, çünkü insanlık tarihinin en uzun evlilik teklifini planlıyorum."

Onun sözleri beni şehvetle doldurmalıydı, ama bunun yerine suçluluk duygusu göğsüme çarptı.

Ona dokuz ay boyunca içki içmeyeceğimi söylemeliyim.

*Bu gece
söyleyeceğim. Daha
sonra.*

Cevap veremeden Griff'in telefonu çaldı ve Scott'a şaşkın bir bakış attı. Scott, Griff'in telefonunu dinlerken vücudu benimkine doğru gerildi.

"Neden beni arıyorsun?" Telefona sinirli bir sesle konuştu. "Geçen gün parayı hallettik, seninle kulüp arasındaki her şey yoluna girdi."

Dinlerken sessizlik oldu, sonra – "O boktan iş senin, kardeşin ve ona uyuşturucu satan herifin arasında."

Biraz daha dinledikten sonra telefonu ağzından uzaklaştırdı ve Scott'a şöyle dedi: "Dün parayı geri verdiğimiz kızmış."

... Uyuşturucu satıcılarının onu tehdit ettiğini söylüyor."

"Ne yapmamızı istiyor?" Scott, elini kıçıma sürerek sordu. Vücudu bana yapışmış, elleri her yerimdeyken tahrik olmuştum, ama Scarlett için duyduğum endişe ve suçluluk duygusu hala aklımı kaplamıştı.

"Evine gidip ona yardım etmemizi istiyor."

"Tanrım, beni hayalararımdan tekmeliyor ve şimdi de yardımımı mı istiyor?" diye mırıldandı Scott.

Griff başını salladı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben sözünü kestim. "Bence ona yardım etmeliyiz. Scarlett, gerçekten ihtiyacı olmadıkça yardım isteyen birine benzemiyor."

Scott beni bıraktı ve yanıma geldi. "Bana kendini koruyabilecek bir kadın gibi geldi."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Yardım isteyen bir kadını kendi başına bırakacak mısınız?"

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Siktir..." Griff'e bakarak, "Wilder'ı da alıp gidip bir bakayım. Siz burada partiye devam etmekte haklı mısınız?"

"Evet, siz gidin." Telefonu kulağına geri koydu. "Scott da yakında orada olacak." Telefonu kapattıktan sonra Scott'a, "Adresi mesaj atarım," dedi.

"Ben de sizinle gelip kadının evini gösteririm," dedim.

Scott'ın gözleri benimkilere kaydı ve başını salladı. "Siktir, hayır. Seni bu işe karıştırmak istemiyorum."

"Seninle birlikteyken güvende olurum."

"Hayır," sesi kesindi, "burada kalmanı istiyorum. Seni yanıma alırsam, senden başka hiçbir şeye konsantre olamam ve bu da herkesi tehlikeye atar."

Bebek.

"Haklısın," dedim yumuşak bir sesle, elini tutarken. "Lütfen kendine dikkat et." Yüzü yumuşadı ve elimi sıktı. Yüzünü benimkine yaklaştırdı, Beni öptü. "Ben her zaman güvendesin, tatlım," diye beni sakinleştirmeye çalıştı, ama içim endişeyle dolmuştu. Belki de çocuğumuzun düşüncesi yüzündendi, ama içimde kötü bir his vardı.

Elimi boynuna doladım ve onu kendime çekerek daha uzun bir öpücük verdim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, sesimde korkuyu gizlemeye çalışarak.

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Ellerimi göğsüne koydum ve yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Scarlett'in sana gerçekten ihtiyacı olabilir, gitmelisin."

Birkaç saniye daha dikkatini bana vererek sessiz kaldı, ama onu tanıyordum, hala bana ihtiyacı olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Sonunda, "Tamam, ama ihtiyacın olursa ara," dedi.

"Ararım," diye söz verdim ve onun gitmesini izledim.

Griff'e dönerek, "Scarlett'in yanında bir şey olursa bana haber verir misin?" dedim.

Alnı kırıştı. "Endişeli gibisin."

"Endişeliyim Griff. Nedenini bilmiyorum ama endişeliyim. Kulüp işlerine karışmak istemem ve şu anda da karışmıyorum ama Scott hakkında bilgilendirilmek istiyorum. Lütfen." İçimdeki tedirginlik geçmemiştir, bu yüzden Griff'e karşı tavrımı korudum. O, istediğimi yapacağına söz verene kadar bu konuşmayı bitirmeyecektim.

İsteğimi düşündü ve benimle tartışacağından emindim, ama tartışmadı. "Gelişmeleri sana haber veririm."

"Teşekkür ederim."

Ondan ayrılıp kızların yanına döndüm.

*Tanrım, umarım içgüdülerim
yanılıyordur. O adamlar
evlenmek istiyorum.*

Scott

Yapmak istediğim son şey, tanıştığımızdan beri başımın belası olan bir kadını kontrol etmektir. Sevdiğin kadının seni yapmaya ikna edebileceği şeyler çok komik. Ancak, Scarlett'in küçük mutfağında durup onu dinlerken, endişelerinin bir nedeni olduğunu hissettim.

"Bana tam olarak ne dediğini anlat," dedim. O gün süpermarket otoparkında bir adamla yaşadığı olayı anlatmıştı ve adam Julio ile bir bağlantısı var gibi görünüyordu.

"İki gün içinde ödeme yapmazsa kardeşimi sakat bırakmakla tehdit etti, sonra da Storm ile bağlantılı olduğumu bildiğini ve size arkanızı kollamanızı söylemem gerektiğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Kardeşinin borcunu ödediğini sanıyordum." Omuzları gerildi. "Ödedim. Bu yeni bir borç."

"Siktir," diye mırıldandı Wilder. "Neden onun borçlarını ödüyorsun?"

"Ödemem gerek, yoksa ölür," dedi, sanki cevap çok açıkmiş gibi.

"Paran var mı?" diye sordum.

Yutkundu ve gözlerime baktı. "Hayır. Bir kısmı var ama hepsi değil."

"Tamam, bir geri alalım. Başka bir şey söyledi mi? Kim olduğunu bulabilmemiz için daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedim, kafamda olayı birleştirmeye çalışırken zihnim hızla çalışıyordu. Ya onu ya da bizi izleyen biri olmalıydı ve ben *bizi* izleyen biri olduğuna bahse girerdim.

Kadın boynunun arkasını ovuşturdu ve Wilder'ın dikkatinin kadının göğüslerine kaydığını fark ettim. Onun ne yaptığı umurumda değildi, ama şu anda tüm dikkatinin Storm'da olması gerekiyordu, bu yüzden onun bakışlarını yakaladığımda başımı salladım. O da başını salladı ve hızla kadının yüzüne baktı.

"Bana başka bir şey söylemedi, ama benden uzaklaşırken telefonla konuştuğunu duydum... Julio hakkında bir şeydi," dedi sonunda, bize ihtiyacımız olan ismi vererek.

Griff'i aramak için telefonumu çıkardım, ancak cam kırılma sesi dikkatimi dağıttı. Wilder benim silahıma uzanırken, ben de kendiminkine uzandım.

Ona işaret ederek, "Ön pencere mi?" dedim.

"Öyle görünüyor, kardeşim."

"Biz araştırırken burada kal," dedim Scarlett'e ve o da başını sallayarak kabul etti, sonra apartmanın önüne doğru yürüdük.

Scarlett'in dairesi eski ve bakımsızdı, ön pencerelerindeki tül perdeler de öyle. Dışarıda açık bıraktığı ışıkla birlikte, ön balkonda duran iki adamı görmek kolaydı. Bir rüzgâr esintisi, perdeleri yana doğru savurdu, tam da adamlardan biri bizi fark edip silahını nişan almak için kaldırdığı anda.

"Siktir!" diye bağırdım, Wilder beni yere ittiği anda.

Silah sesleri duyuldu ve neyse ki kurşun bizi ıskaladı. Hızla ayağa kalkıp ön kapıya doğru koştum. Kapıyı açarak, bana doğru gelen yumruğu kaçmak için eğildim. Sonra bir silah sesi daha duyuldu, bu seferki bu iki adamdan gelmiyordu ve sanki arkamızdan geliyordu, bu da kafamı allak bullak etti.

"Defolun benim dairemnden!" diye bağırdı Scarlett ve onun bu işe karıştığını düşününce gerginlik beni sardı.

"Tanrım, Scott, kadının silahı var!" diye bağırdı Wilder.

Bana bilmediğim bir şey söylemiyordu ve ona gidip silahı elinden alıp geri çekilmesini söylemek istesem de, daha acil meselelerle uğraşıyordum: biri beni bayılmaya çalışıyor, diğeri silah sallıyordu.

Düzelirken adamın karnına yumruk attım. "Orospu çocuğu!" diye bağırdı ve geriye sendeledi.

Silahımı ikisine de doğrultarak, "Siz kimsiniz lan?" diye bağırdım. İkisini de tanımadım, Julio'nun ekibinden olduklarına dair inancım pekişti, ama teyit etmem gerekiyordu.

"*Kim* olduğumuzun önemi yok, önemli olan *neden* burada olduğumuz," dedi silahlı adam, silahı bana doğrultarak.

"*Neden* burada olduğunuz gayet açık," diye bağırdım. Beynim, bu işin nasıl sonuçlanacağını anlamaya çalışırken fazla mesai yapıyordu.

Adam sıırttı. "Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir."

Ne oluyor lan?

Parmağım silahın tetiğinde seğirdi, ama ateş etmekten vazgeçtim. Kim olduklarını doğrulamam gerekiyordu. Ancak bunu yapamadan Scarlett silahının tetiğini çekti ve ortalık cehenneme döndü.

Çatıya ateş etti, ama bu iki adamı korkuttu ve silahlı olan da ateş etti. Neyse ki reflekslerim hızlıydı, vurulmamak için zamanında eğildim.

"Siktir, Wilder, onu tutabilir misin?" diye bağırdım.

"Hallettim," diye bağırdı ve ben üçümüzü korumak için elimden geleni yaparken onların tartışmalarını duymazdan geldim.

Bacağımı kaldırıp önümdeki adama tüm gücümle karnına tekme attım, bu onu arkasında duran silahlı adama doğru itti. Silahı düşürdü, ikisi de toparlanamadan silahı ulaşamayacakları bir yere tekmeledim. Ayaklanmaya çalışıyorlardı ve yüzlerindeki panik beni rahatlattı. Onları gönderenin kim olduğunu öğrenmek üzereydim.

Üzerlerine dikilip silahımı tekrar doğrulttum ve "Kimin için çalıştığınızı söylemezseniz..." dedim. Silahımı adamlardan birinin aletine doğrulttum ve "Yoksa işler çok boktan bir hal alacak." diye ekledim.

Korku yüzüne yayıldı ve ellerini kaldırdı. "Dur! Julio gönderdi... o gönderdi."

"Neden?" diye sordum, silahımı onun sikine doğrultmuş halde.

Konuşmak için ağzını açtı ama arkadaşı, hiç görmediğim bir bıçakla boğazını keserek onu susturdu. Adam boğazından kan sızarak geriye yığılırken, arkadaşı ayağa kalkabilmek için cesedini kenara itti. Her şey çok hızlı oldu – bir dakika önce durum kontrolüm altındaydı, bir dakika sonra ise durum tersine dönmüştü.

O anda yapabileceğim tek şeyi yaptım – onu vurdum.

Onun nefesinin kesilmesiyle, Julio hakkında yeni bilgiler edinme şansımız da yok oldu.

Parmağımı saçlarımın arasına geçirdim ve Wilder'a döndüm. Scarlett'i belinden tutuyordu, ama artık tehlike geçmişti, onu bıraktı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, ama lanet olsun, ortalık berbat," dedi, dairesinin zemininde yatan cesetlere ve kanlara bakarak başını salladı.

Wilder cesetlerin üzerinden atlayıp ön kapıyı kapattı. Bana bakarak, "Polisler gelmeden bu pisliği temizlemeliyiz," dedi.

Griff'i aradım. "Buraya yardım lazım, kardeşim," dedim o cevap verdiğinde.

Ona olanları anlattıktan sonra, J ve Nash'in yolda olduğunu söyledi ve "Bu işleri karıştırıyor" dedi.

"Evet."

"İyilik istemeye başlamalıyız, Scott. Julio bunu anladığında, arkamızı kollayacak birine ihtiyacımız olacak."

Siktir.

İşlerin böyle yürümesini istememiştim.

Scott

Yatağımızın ucunda durmuş, Harlow'un elbisesini başından çıkarmasını izliyordum. Onda bir farklılık vardı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Dün gece Scarlett'in evindeki karışıklığı hallettikten sonra doğruca Trilogy'ye dönmüştüm ve o endişeden deliye dönmüştü. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim, ama o korkularını benimle paylaşması için ikna edememiştim.

Elbisesini düzeltirken bana baktı. "Sence Scarlett ne kadar süre bizimle kalmak zorunda kalacak?"

Dün gece Scarlett'in evinden ayrılırken onu da yanımıza almaya karar vermiştim. Kendi evinde güvende olamazdı. Julio'nun işini halledene kadar olmazdı. "Umarım uzun sürmez." Dün gece olanları ona anlatmamıştım, sadece Scarlett'in güvende olmadığını söylemiştim.

Beni birkaç saniye daha izledikten sonra sonunda başını salladı ve "Tamam" dedi.

Onun yanına gittim ve elimi bileğine doladım, benden uzaklaşmaya çalışırken onu durdurdum. "Onu buraya getirdiğim için bana kızgın mısın?" Onu anlayamıyordum ve bu beni sinirlendiriyordu.

"Hayır." Bileğini çekmeye çalıştı ama ben daha sıkı tuttum.

Tanrım.

Neden benimle konuşmuyor?

Onu kendime çekip, boş elimle saçlarını okşadım. "Harlow, ne oluyor? Dün gece Scarlett'in evinden döndüğümünden beri kendinde değilsin."

O içini çekti. "Aptalca gelecek."

"Dene bakalım."

Bir an tereddüt ettikten sonra sonunda açıldı. "İçimde, sana kötü bir şey olacağına dair garip bir his var. Dün gece çok endişelendim, sonra sen Scarlett'le birlikte geldin ve onun güvende olmadığını söyledin, hala endişeden kendimi kötü hissediyorum. Sen asla abartmazsın, onu buraya getirmen de senin de endişelendiğini gösteriyor."

Onun bileğini bıraktım. "Doğru, endişeliyim. Ama her şeyi hallettik, bu yüzden işe git ve bu konuyu fazla düşünmemeye çalış, tamam mı?"

Gözleri benimkileri aradı ve sonra, "Tamam," dedi.

"Scarlett'i de yanına alabilir misin? Bugün onunla kalacak yeterince adamım yok."

"Onun benimle kafeye gelmesinden memnun olurum, ama onu bir şey yapmaya ikna etmekte iyi şanslar."

Haklıydı – dün gece Scarlett'i dairesinden çıkarmak zor bir iş olmuştu. "Onu ikna etmek için bir fikrim var. Bakalım kabul edecek mi?"

Ön kapının gürültülü bir şekilde çalınması konuşmamızı böldü ve ben kim olduğunu görmek için onu bırakıp gittim.

"Bay Cole, sonunda tanışıyoruz." Kapının diğer tarafında iki polis duruyordu. Birini daha önce gördüğüm için onların dedektif olduklarını biliyordum.

Ayaklarımı genişçe açtım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Daha önce hiç görmediğim kısa boylu, tombul olan önündeki polis eve girmek için bir adım attı ama onu engellemek için kolumu uzattım. Kaşlarını kaldırdı. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Yerimden kıpırdamadım. "O şeyler burada konuşulabilir."

Yüzünde bir anlık öfke belirdi. "Babanın ölümüyle ilgili yeni kanıtlar ortaya çıktı."

"Ne tür kanıtlar?" Şimdiye kadar elinde sağlam bir şey yoktu ve ben onların sadece bilgi toplamaya çalıştığını düşünüyordum.

Çenesi öne çıkarken, gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltı belirdi. "Kulübünü işaret eden kanıtlar."

Saçmalık.

Hiçbir kanıt kalmadığından emin olmuştuk.

Kollarımı kavuşturarak durdum. "Yani beni sorguya mı alacaksınız?"

Yüzünde kısa bir tereddüt belirdi ve bir saniye durakladı. Kendine güvenen bir adamın vücut dili değildi. Bunu gizlemeye çalıştı ama ben fark ettim. "Henüz resmi bir sorgu değil, ama sizinle bu konu hakkında konuşmak istiyoruz ve..."

Onu keserek sözünü bitirdim. "Ya beni görüşmeye çağırırsınız ya da konuşmayız. "Bu konuşma kayıt dışı değil."

Arkada duran, tanıdık gelen ama kim olduğunu çıkaramadığım uzun boylu dedektif sözü aldı. "Sizinle iletişime geçeceğiz." Sesi bile tanıdık geliyordu ama hafızam karışmıştı ve onu çıkaramıyordum.

kısa boylu polisin omzuna dokunarak ayrılacaklarını işaret etti ve o anda, bu ilişkide gücün onda olduğunu anladım.

Onları izlerken Griff'i aradım. "Marcus'un ölümüyle ilgili etrafta polis var mı?"

"Hayır. Sen var mı?"

"Evet. Harlow, ben yokken aradıklarını ve yeni kanıtlar bulduklarını söyleyerek tekrar geldiklerini söyledi. Blöflerini gördüm ve pes ettiler. Annemi de araştırmışlar ama ona hiçbir şey söylemedi. İzlerimizi iyice temizlediğimiz için neyin peşinde olduklarını anlamaya çalışıyorum."

Bir an sessiz kaldı, sonra "Biraz araştırıp ne bulabileceğime bakayım" dedi.

Telefonu kapattım ve Harlow'u bulmak için eve döndüm. Yolda Scarlett'e rastladım ve onunla kafede geçireceğimiz gün hakkında konuşmak için biraz durdum.

"Bugün Harlow'la birlikte olmanı istiyorum, böylece güvenliğinden emin olabilirim. Sorun olur mu?"

Kaşlarını çattı. "Bugün için planım bu değildi."

Bu kadın başımın belası.

"Ne planlamıştın?"

"Kardeşimi bulup iyi olduğundan emin olmam lazım."

"O zaman sen Harlow'la çık, ben hallederim." Gözleri bana dikildi. "Gerçekten mi?"

Parmağımı saçlarımın arasına geçirdim. Uzun ve boktan bir gün olacaktı. "Evet, gerçekten."

Ağırlığını bir ayağına verip başını eğdi. "Neden benim için bunu yapıyorsun?"

"Tanrım, Scarlett, herkese bu kadar güvensiz misin?"

"Evet."

"Bana biraz daha yumuşak davranman ve söylediklerime biraz güvenmen gerek. Artık bu boktan durumun içinde hepimiz birlikteyiz. Seni güvende tutabilirim, ama bunun için dediklerimi yapman gerek. Ve ben bir durumla uğraşırken bir daha silah çekme."

O bunu kafasında düşünürken birbirimize baktık.

Sonunda, "Tamam, ama bana bir iyilik yapar mısın?" dedi.

"Siktir, sanki sana zaten bir iyilik yapmıyormuşum gibi?" Bu kadın başka biriydi.

Bana sert bir bakış attı. "Borcunu ödeyebilmem için bana biraz para ödünç verir misin?"

Uzun bir nefes verdim. "Scarlett, kardeşinin borcunu ödemesi için bu işi halledeceğim, sonra da bir daha borca girmesin diye başka işleri de halledeceğim." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Buna razı mısın?"

"Sen huysuz bir motorcusun, değil mi?" Harlow bize katılmış ve burnunu çekmişti.

Onu görmezden geldim.

"Bana kardeşinin adresini ver," dedim ve telefonumu çıkarıp adresi kaydettim.

"Biliyorsun, nezaket hiç modası geçmez," diye mırıldandı.

Harlow'un burnunu çekmesi kahkahaya dönüştü ve yanımdan geçerken omzunun üzerinden, "Senin burada olman eğlenceli olacak, Scarlett," diye bağırdı.

Scarlett ve ben Harlow'un sırtına öfkeyle baktık, sonunda bana kardeşinin adresini verdi.

Telefonuma adresi yazdım ve sonra dinleyen her kim varsa ona şöyle bağırdım, "Bu durumda lanet olası bir sevinç göremiyorum."

Kadınlar.

"OROSPU ÇOCUĞU!" Bir red daha aldığımızda bağırdım. Son dört saati şehirde tanıdıklarımızdan yardım istemekle geçirmiştik ve çoğu, Storm'a Julio'ya karşı destek veremeyeceklerini söylemişti. Julio, onları şantajla geri almayı başarmıştı.

Griff ensesini ovuşturdu. "Seçeneklerimiz tükeniyor, kardeşim. Ve sonunda fırsatını bulduğumda, Julio'ya bunun acısını tattırmaktan büyük zevk alacağım."

Telefonum çaldı ve cevap verirken Griff'e, "Colt arıyor, umarım iyi haberler vardır" dedim. O da Storm için destek arıyordu.

"Sana kötü haberlerim var Scott," dedi, "Bugün konuştuğum çoğu kişi ellerinin bağlı olduğunu söyledi, bu yüzden şu anda sadece iki ekibi bizi almaya ikna edebildim."

"Biz de aynı durumdayız," dedim. "Listen bitmedi mi?"

"Bir kişi daha var, sonra kulüp evine döneceğim."

"Teşekkürler dostum."

Telefonu kapattım ve Griff'e baktım. "Şu ana kadar iki tane bulmuş."

"Berbat bir durum, ama en azından hiç yoktan iyidir. Blade ile konuştun mu?"

Kafamı salladım. "Hayır, ama konuşacağım." Telefonum bir mesaj geldi.

HARLOW: Meşgul olduğunu biliyorum ama Lisa ve Michelle'in bugün çok daha iyi olduğunu bilmeni istedim. Sabah sen çıktıktan sonra onları kontrol ettim.

Ben: Teşekkürler, bebeğim. Kızlar iyi mi? **Harlow:** Evet, ama hayal kırıklığına uğradım. **Ben:** Neden?

Harlow: Dün gece teklifini prova etmedin.

Ben: Bu gece yapacağım şeyler listesinde var.

Harlow: İyi. Sadece seni gülümsetmek istedim. Umarım günün çok kötü geçmez.

Ben: İnan bana, beni güldürdün. Akşam görüşürüz.

Harlow'a son mesajımı gönderirken Bourne aradı.

"Ne haber, Bourne?" diye sordum, bu telefon görüşmesini bir an önce bitirmek

"Seninle aramızda ne var ne yok merak ediyorum? Adelaide'den ayrıldıktan sonra Adelaide'den ayrıldıktan sonra senden hiç haber almadım."

"Julio ile başa çıkmak için bir plan yapıyorum."

"İyi. Ne kadar erken o kadar iyi."

"Bir şeyi netleştirelim Bourne, bu iş bittiğinde bana borçlu olacaksın ve ben senden bu iyiliği istediğimde, tereddüt etmeden kabul edeceksin." O bana bunu yapmamı istemeden önce bu plan üzerinde çalıştığımı bilmesine gerek yoktu.

Bir an sessizlik, sonra – "Anlaştık."

"Bitince haber veririm." Cevabını beklemeden telefonu kapattım.

"Tekrar söylüyorum, o pisliği gerçekten nefret ediyorum," dedi Griff.

Vücudumdaki gerginliği bıraktım ve sert bir nefes verdim. "Ben de seninle aynı fikirdeyim."

Son ziyaret ettiğimiz yerden ayrıldıktan sonra, bisikletlerimizi bıraktığımız yere kadar yürüdük. Griff kaskını alırken, "Scarlett'in kardeşini tekrar denemek ister misin?" dedi.

Bu sabah onun evine gitmiştik ama evde yoktu. Başımı salladım. "Evet, bakalım bu sefer şansımız yaver gider mi. Sonra J ve Nash'e uğrayıp Julio hakkında yeni bir şey öğrenmişler mi diye bakalım."

Bugün mutlaka bir yerlerde şansımız çıkacaktı.

SCARLETT'İN KARDEŞİ Bailey, en iyi şekilde "gecekondu" olarak tanımlanabilecek bir yerde yaşıyordu. O gün ikinci kez oraya vardığımızda, ilk ziyaretimizden sonra birinin onu ziyaret ettiği belliydi. Sabah kapalı olan evinin ön kapısı tekmelenmiş ve içerisi darmadağın edilmişti. Bailey ise hâlâ ortalarda yoktu.

Scarlett'i aradım. "Kardeşin hala evde değil. Başka nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Çalışmadığı zamanlarda genellikle yerel bir barda takılır, bazen de ara sıra görüştüğü kız arkadaşının evine gider. Ama şu anda birlikte olup olmadıklarını bilmiyorum."

"Adresleri bana mesaj atar mısın, ben bir bakayım?" Kabul etti ve telefonu kapattık.

Griff mutfakta bir şeyler karıştırıyordu ve küçük odaya girdiğimde başını kaldırdı. "Bu adamın kötü bir bağımlılığı var. Scarlett'in onu bu bağımlılıktan kurtarması imkansız."

Ona hak vermem gerekti. Bailey'nin mutfak tezgahı kullanılmış iğneler ve başka pisliklerle doluydu. Sadece bir keş değil, arkasında pislik bırakmayı sevmeyen pis bir herifti.

Telefonum çalmaya başladı ve Griff ona baktı. "Tanrım, telefonun hiç susmuyor."

Blade.

"Bunun iyi haber olduğunu söyle," diye cevap verdim.

"Üzgünüm, yapamam." Sesindeki gerginlik inkar edilemezdi – Blade'in bize daha kötü haberleri vardı.

"Siktir," diye

mırıldandım. "Rogue."

Sözleri beni öyle etkiledi ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne?" diye sordum.

"Harlow, sen yokken onu araştırmamı istedi. Onda tuhaf bir his vardı ve haklıymış. Sana karşı çalışıyor, Julio'ya yardım ediyor. Üstelik, birçok tecavüz suçundan aranıyor. Kulüpten uzak kaldığı süre içinde başını belaya sokmuş galiba."

Vücudum dondu.

Rogue şu anda Harlow'la birlikte.

Aklım kalbime çarptı ve midem bulandı. Sonra silah sesleri duyuldu ve Griff ile ben kurşunlarla savaşırken her şey bulanıklaştı.

Harlow

"Scott'a hamile olduğunu söyledin mi?" Scarlett, kafenin mutfağında bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken sordu.

"Hayır, henüz söylemedim," diye itiraf ettim sessizce.

"Kahretsin, kızım, ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Dün gece söyleyecektim, ama senin evinden çok stresli bir şekilde geldi ve doğru zaman olmadığını düşündüm."

"Bence bu tür konuşmalar için doğru zaman yoktur, *mümkün olduğunca çabuk* söylemen gerekir." Yaptığı işi bırakıp, sanki benim de ona katılmamı beklermiş gibi bana baktı.

"Gerçekten söyleyeceğim. Şu anda çok yoğun."

Bana inanmamış gibi başını salladı ve ben kararımı tekrar savunmak üzereydim, ama kafeden gelen annemin öksürük sesi beni durdurdu. Hala öksürerek eğilmiş durduğu yere gittim. Bütün gün giderek kötüleşmişti.

"Eve git anne," dedim, sırtını ovuşturarak. "Sana grip bulaştırdığım için üzgünüm, ama en azından ben iyiyim, sen dinlenirken kafeye ben bakarım."

Son bir kez öksürdü ve doğruldu. Başını sallayarak, "Teşekkürler, canım. Umarım yarın daha iyi olurum," dedi.

"İyileşmezsen gelme. Her şeyle ben ilgilenirim."

Önlüğünü çıkarıp mutfağa astıktan sonra çantasını alıp dışarı çıktı. Ona veda öpücüğü verdim ve yarın gelmek istemiyorsa gelmemesini tekrar söyledim. Annemi tanıyorsam, hasta olsa bile gelirdi.

"Annemi seviyorum," dedi Scarlett, annem gittikten sonra. "İyi bir kadın."

Üçümüz çok iyi anlaşmıştık ve Scarlett'in yardımıyla gün su gibi akıp gitmişti. Annem belki part-time bir iş arayabileceğini söylemişti ama ben henüz ona bundan bahsetmemiştim. Ayrıca, ona iş teklif etmeden önce onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Scarlett'in birlikte çok zaman geçirebileceğim biri olup olmadığından emin değildim.

"Annem bana hiç zaman ayırmıyor," dedi, çay havlusuyla oynarken. Bu, benimle ilk kez kişisel bir şey paylaşıyordu.

"Yakın değilsiniz?"

"Hayır. Ailemde yakın olduğum tek kişi kardeşim ve çoğu zaman da bunu ona zorla yapıyorum." Bunu söylerken telefonunu çıkardı ve Scott'tan mesaj var mı diye baktı. Kardeşi hakkında aradığından beri telefonunu sürekli kontrol ediyordu.

"Hala haber yok mu?"

Kafasını salladı. "Henüz yok."

"Scott'ı arayıp sormak ister misin? Belki işi uzamıştır ve aramayı unutmuştur." Bundan şüpheliydim ama denemenin bir zararı olmazdı.

Sinirli bir hareketle telefonunu bacağına vurdu ve sonra, "Evet, onu arayabilirim," dedi.

"Tamam, seni yalnız bırakayım."

Banyoya gidip Scott'ı ararken ona biraz mahremiyet verdim. Yoğun bir gün olmuştu ve çok yorgundum. İşe sadece bir saatimiz kalmıştı ve dükkânı kapatıp eve gidebileceğimiz anı iple çekiyordum.

Bu gece Scott'a söyleyeceğim.

Kulüp işleriyle meşgul olsa bile, ona bir dakika oturmasını söyleyeceğim ve ona anlatacağım.

Scarlett Scott'a ulaşmış olabilir diye banyoda biraz oyalanıp, işim bittiğinde onu aramak için kafenin önüne ıktım. Ancak onu hiçbir yerde göremedim, onun yerine Rogue ön kapıdan içeri daldı.

"O ne halt ediyor?" diye bağırdı, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle.

Ondan uzaklaştım. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Kim ne yapıyor?"

"Bana bu saçmalığı söyleme. Scarlett. Az önce senin arabayla buradan bağırarak ıktı."

Oh, lanet olsun.

"Tuvaletteydim, çıktığını fark etmedim." Sinirlerim bir anda gerildi ve arka cebimden telefonumu çıkardım. Scott'ı iki kez aradım ama her iki seferinde de telefonun sesli mesaj servisine bağlandı.

Rogue, ben Scott'a ulaşmaya çalışırken bana bakıyordu. İkinci denememden sonra, "Cevap vermiyor mu?" dedi.

Kalbim ağzıma geldi.

Bu iyi değil.

Bir adım geri attım. "Hayır, ama denemeye devam edeceğim."

Ya da Blade'i deneyeyim.

Blade'in numarasını bulmak için telefonuma dokunurken, Rogue elimi çekip telefonu aldı ve üzerine bastı. Karanlık gözleri benimkilerle buluştu ve "Scott'ı tekrar aramanın bir anlamı yok, çünkü yakın zamanda cevap vermeyecek" diye bağırdı.

Bacaklarımın güçsüzleşmesiyle, yanımda bir sandalyeye yaslanmak için ellerimi çılgınca salladım.

Hayır.

Scott olmaz.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bağırdım, "Ona ne yaptın?"

Bu olamaz.

O güldü ve bu, hayatımda duyduğum en kötü kahkahaydı. "Scott Cole, uzun zamandır hak ettiği şeyi alıyor ve sen, seni küçük sürtük, seni gördüğüm günden beri sana vermek istediğim şeyi alacaksın."

Bana doğru bir adım attı ve ben geriye sendeledim. Bacaklarım jöle gibi olmuştu ve hareket etmek istemiyordu. Korku bedenimi tamamen ele geçirmişti – Scott'ın hayatı için ve Rogue'un bana yapmak istediği şey için.

"Hayır!" diye bağırdım ve mutfığa koşmak için döndüm. Arka kapı vardı ve oraya ulaşabilirsem dışarı çıkıp yardım çağırabilirdim.

Bacaklarım hareket etmek istemese de zorladım. Vücudumda dolaşan adrenalin arka kapıya ulaşmama yardımcı oldu ama kapı kilitliydi.

Aman

Tanrım.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Korku kulaklarımda çınlıyordu ve mideme yükselen mide bulantısına karşı dişlerimi sıktım.

Rogue'un hemen arkamda olduğunu bilmeme rağmen, arkama döndüm. Yapmak zorundaydım.

Kapının anahtarı çantamdaydı ve en azından onu almaya çalışmalıydım.

Döndüğümde tam arkamdaydı ve bunu tahmin ettiğim için, dizimle hayalarına vurup onu sertçe iterek geriye sendelettim.

Bana küfürler yağdırırken, çantama doğru koştum, ama sonra başka bir fikir geldi aklıma. Çantamda arka kapının anahtarını aramak yerine, ön kapıya doğru koşmaya karar verdim.

"Seni orospu karı!" diye bağırdı ve yine yaklaştığını fark ettim.

Kahretsin.

Ön kapıya yarı yol gelmiştim ki eli omzuma yapıştı ve beni geri çekti. Gücü bana karşı koyamayacak kadar fazlaydı ve onun eline tekrar düştüm.

"Bana bulaştığına pişman olacaksın, Harlow." Ağzını yanağıma yaklaştırarak nefesini yüzüme üfledi.

Hayır pislik, benimle uğraştığına pişman olacaksın.

Tanrıya şükür Scott bana biraz kendini savunma öğretmişti.

Ağırlığımı düşürdüm ve dirseğimi yukarı ve geriye doğru onun kafasına doğru yönelttim. Aynı anda, ayaklarına bastım ve onun tutuşundan kurtuldum. Tekrar testislerine sertçe tekme attım ve o acıdan iki büklüm olduğunda, bir adım geri çekildim ve yüzüne olabildiğince sertçe tekme attım, bu ona büyük acı verdi.

Yüzünü tutarak bana bağırarak sendeledi. Onu yeterince yavaşlattığıma emin olunca, yardım aramak için kafeden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmak için koştum.

Döndüğümde, dışarıda bir arabanın frenleri gıcırdadı ve bir saniye sonra bir şey pencereden içeri girdi.

Alevler tam önümde canlandı ve kolumu yalarken çılgılık attım.

Başka bir pencеремizin camı da kırıldı ve bir patlama beni neredeyse sağır etti.

Sonra her şey karardı.

Scott

Rogue'u öldüreceğim.

Hastaneye girdim ve Harlow'un olduğu söylenen odaya çıktım. Neredeyse bir saat önce annesinin kafesinde yangın çıktığı haberini almıştık ve trafik çok yoğundu, bu yüzden en fazla yarım saat sürmesi gereken yolculuk neredeyse iki katı sürdü.

Sonunda odasını bulduğumda, onu uyanık ve annesiyle konuşurken gördüğümde, uzun bir rahatlama nefesini verdim. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

Bana dönüp gülümsedi. "Merhaba, bebeğim."

Yatağının kenarına oturdum ve elini tuttum. "Kahretsin, beni çok endişelendirdin." "Molotof kokteyli" kelimesini duyduğum anda kalbimin durduğuna eminim.

"Şanslıydım, müşterilerimden biri zamanında gelip beni kafeden çıkardı, yoksa yanacaktım."

Storm'un işlerinden onun da etkilenmiş olması beni suçluluk duygusuyla doldurdu. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek, "Başına gelenler için çok üzgünüm," dedim. Cheryl'e döndüm. "Ve kafen için de."

Cheryl başını salladı. "Senin suçun değil, Scott."

Öfke içimi kapladı - bu duruma ve Storm'u tehdit eden her şeye karşı. Öfkeyle içim burkuldu ve bir an için yaptığımız hiçbir şeyin işe yaramadığını hissettim. Bir adım ileri, iki adım geri gibi hissettim.

Harlow elimi sıktı ve beni tekrar sakinleştirdi. Nefes alıp verdim ve dikkatimi tekrar ona verdim.

"Rogue bana saldırmaya çalıştı, Scott," dedi sessizce, sanki tepkimden korkuyormuş gibi. "O iyi bir adam değil."

"Onunla olan sorunlarını neden bana anlatmadın?"

"Sana yük olmak istemedim, o yüzden Blade'le konuştum. O bizim için Rogue'u araştırıyor."

"Evet, bugün bana söyledi. Artık Rogue için endişelenmene gerek yok, tatlım, tamam mı?" Tanrım, onun onun için endişelenmesi bile beni mahvediyordu.

düşünmesi bile beni mahvetti. Tek istediğim Harlow'un güvende olmasıydı, ama ben onu tehlikeye attım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O yangında öldü mü? Ben de kurtulduğumu sanıyordum."

Parmağımı dudaklarına koydum. "Tek bilmen gereken, bir daha asla yoluna çıkmayacağı. Ama bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne?"

"Bundan sonra böyle bir şey olursa bana gelmeyeceğine söz ver. Her türlü endişeni bilmem gerekiyor. Her zaman güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

"Söz veriyorum."

Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Tanrıya şükür."

Ben doğrulurken o dudağını ısırды ve bana bir şey söyleyeceğini anladım – Harlow sadece benden bir şey sakladığında dudağını öyle ısırırdı.

"Ne?" diye sordum.

Ağzı gülümsemeye kıvrıldı ve eli koluma kondu. "Hamileyim," diye fısıldadı ve bugün ikinci kez kalbim bir atım atladı.

Sonra hızlandı.

"Yangından sonra bebek iyi mi?" Tanrım, bebeğe bir şey olsaydı Rogue'u öldürmeden önce işkence ederdim. Siktir et, belki de yine de işkence ederdim.

"Evet, şükürler olsun. Doktor emin olmak için bir gece hastanede kalmamı istiyor."

O anda Cassie bizi böldü. "Aman Tanrım, Harlow! İyi misin?" Kapıdan içeri fırlayarak, Harlow'a ulaşmak için aceleyle beni neredeyse devirecekti.

Ayağa kalkıp onlara yer açtım. Cassie, Harlow için çok iyiydi ve Harlow son birkaç aydır Cassie'yi biraz uzaklaştırsa da, arkadaşı her zaman onun yanında olmuştu. Onların birlikte geçirdikleri zamana hiç gıpta etmedim.

Telefonum bir mesajla çaldı.

GRIFF: 5A Koğuşu, 6 Numaralı Yatak

Telefonumu cebime geri soktum ve Harlow ile Cassie'nin konuşmasına karıştım.

"Siz kızlara biraz zaman vereceğim, ben gidip bir şey halledeceğim."

Hemen dönerim."

Harlow kaşlarını çatı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, bebeğim, yarım saatten az sürer, sonra bütün gece buradayım."

Bütün gece burada kalmam gerek.

Bana gülümsedi. "Giderken bana bir içki getirir misin?"

"Kahve? Çay?"

"Sürpriz yap."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve bir an orada kaldım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. O anda onun sözleri benim için her şeyden daha değerliydi.

Kulübüm onu neredeyse öldürmesine rağmen, o hala beni seviyor.

Asansöre doğru yürürken, içimde tuttuğum öfkenin beni sarmasına izin verdim ve yapacağım şeyi hayal ederken yumruklarımı sıktım.

Hayatta yaşamak için iki nedenim vardı ve biri bunlardan birine zarar verdiğinde, bir daha asla bunu yapamayacağından emin olmak için günlerimi harcardım.

Kapının eşiğinde durup Rogue'un uyumasını izledim. Etrafımızda hastane hayatı devam ediyordu, ama ben tüm dikkatimi kadınıma ve kulübüme bulaşan adama vermiştim.

Ona doğru bir adım attığımda botumun sesi yere çarptı ve o sesle gözlerini açtı.

Kaşlarını çatarak alnında kırıksıklıklar oluştu. "Scott?" diye sordu, sesi karışık bir şekilde.

"Evet, orospu çocuğu, seni öldürmek için her şeyi yaptın ama ben hayattayım. Griff de hala nefes alıyor, ama bunu birazdan kendin göreceksin." Griff'in ve benim vurulmamın arkasında onun olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu, ama yüzündeki ifade benim için yeterli kanıtı.

Hiçbir şey söylemeyince, "Neden?" diye sordum. "Neden ne?"

Onun devam eden oyununa öfkem alevlendi. "Neden bize siktirip döndün?"

Birkaç saniye bana baktı, görünüşe göre kararını verememiş gibiydi, sonunda ağzını açtı ve şöyle dedi: "Marcus senin hakkında haklıymış, sen

Tanrı kompleksin var. Onu öldürmemeliydin. Storm'un lanet olası başkanı olmamalısın!"

"Onu ben öldürmedim."

"Bu yalan."

Griff'in sesi arkamdan duyuldu, kapıyı kapatırken. "Hayır, değil. Scott Marcus'u öldürmedi."

Rogue'un bakışları Griff'e kaydı. "Kulübe yaptıklarınız için ikiniz de ölmüş olmalısınız."

"Ne yaptık ki o kadar kötü? Eğer bir şey yaptıysak, daha iyi hale getirdik," diye karşılık verdim.

"Marcus'un kulüp için bir planı vardı, uyuşturucu ve çok para içeren bir plan, ve siz ikiniz bu planı mahvettiniz. Mutlu bir gelecek için şansımı mahvettiniz."

Her şey netleşti. "Demek her şey paraya geliyor."

"Para ve lanet olası mutluluk."

Yüzümü ona yaklaştırdım. "Temiz paranın da bir değeri var, Rogue... insanlara zarar vermeyen para. Marcus, eylemlerinin başkalarına zarar verip vermediğini hiç umursamadı, ama Griff ve ben umursuyoruz. Storm bir daha *asla* uyuşturucu işine bulaşmayacak."

Griff araya girdi. "Yani Julio'ya kulüp hakkında bilgi verip bizi alt etmesine izin verecektin, öyle mi?"

Rogue'un gözlerinde nefret parladı. "Sana ulaşması için ona gerekenleri verdim. Seni ve uyuşturucuya karşı olduğunu belirlediğim diğer kulüp üyelerini ortadan kaldırması gerekiyordu. Hala nefes alıyorsun diye bir an bile güvende olduğunu düşünme. Julio bu eyaleti kontrol etmek niyetinde. Yoluna çıkan herkesin icabına bakılacak." Bir an durakladıktan sonra ekledi, "Sen yokken o orospu yatağımı ısıtmak çok hoşuna gitmiş olmalı." Bir yalan daha. Yalanlar ağzından dökülüyordu.

Yüzüne yumruk atarken dişlerimi sıktım.

Orospu çocuğu.

"Yangın seni öldürmediği ve Harlow'un müşterilerinden biri seni oradan çıkardığı için gerçekten çok mutluyum," diye bağırdım.

Ağzından kan tükürdü. "Siktir git."

Ona tekrar yumruk attım. Tatmin duygusu içimi kaplarken, "Hayır, *sen* git siktir!" diye bağırdım.

"Acele etmeliyiz kardeşim," diye uyardı Griff.

Başımı salladım. "Evet."

Rogue'un başının altından bir yastığı çekip aldım, gözlerinde gördüğüm korkuyu zevkle izledim. Kollarıyla bana saldırdı, beni durdurmaya çalıştı ama beni hiçbir şey durduramazdı. Sonunda yastığı yüzüne bastırdım, Griff kolları tutarken ben de sertçe bastırdım. Vücudu ölümle mücadele ediyordu ve inlemeleri ölümünün müziğini oluşturuyordu ama ben sadece zaferin tatlı, tatlı müziğini duyuyordum.

Sonunda işler yolunda gidiyor.

Hastane kafesindeki içecekleri incelerken Griff, "Kan dökülecek, değil mi?" dedi.

Ona cevap vermeden önce bir kutu kola, bir şişe portakal suyu, bir karton çilekli süt ve yeşil bir smoothie aldım. Onun bakışlarını karşılayarak, "Çok fazla kan akacak" dedim.

"Susadın mı kardeşim?" dedi, kolumdaki içeceklere çenesiyle işaret ederek.

"Ben değil. Harlow. Ne istediğini söylemedi, o yüzden sevdiği her şeyi alacağım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O kadınla ne zaman evleneceksin?"

"Teklifi mükemmel hale getirir getirmez."

O güldü. "Dört kelime, kardeşim, hepsi bu kadar. Eminim başarabilirsin."

İçeceklerin parasını ödedim ve asansöre doğru yürürken Griff'in telefonu çaldı. Telefonu açtı ve yüzündeki gülümsemenin yerini kaşlarını çatması aldı.

Telefonu kapattığında, "Arayan J. Nash'ti, Velvet az önce yoldan çıkmış. Yaralanmamışlar – Tanrıya şükür onun arabasındaydılar, motosikletinde değil – ama Nash çok sinirli ve Julio'nun hesabını sormaya hazır. J onu sakinleştirmeye ve bizi beklemesini söylemeye çalışıyor. Scarlett de kulüp evine geldi, kardeşi yoktu. Anlaşılan kardeşi ona haber vermiş, o da şehirden ayrılmış ve durumu iyiymiş."

Bir dakika düşündüm ve sonra Harlow'un içkilerini dengeleyerek telefonumu çıkardım. Bir numarayı aradım ve o cevap verdiğinde, "Yardıma ihtiyacımız var, King," dedim.

"Senden bir adım öndeyim kardeşim. Yarın orada olacağız."

Ona neden bize ihtiyacı olduğunu bildiğini sormadım bile. King'in kaynakları vardı ve bu bilgiyi benimle paylaşmak isterse, kendi zamanında paylaşırdı. Sadece "Teşekkürler" dedim.

"King yolda mı?" Griff, telefonumu kapatınca sordu.

"Evet. Birisi, bir yerlerde bir şey biliyor ve umarım bu lanet olası işin aslını astarını öğreneceğiz."

"İkimiz de. Storm'un iyi şeyler yaşamanın zamanı geldi. Son birkaç yıl cehennem gibiydi."

Asansör Harlow'un katına geldiğinde, dışarı çıktık ve telefonuyla konuşurken asansörlerin önünde volta atan Blade'e neredeyse çarpıyorduk. Dönüp benimle göz göze geldiğinde telefonunu kapattı.

"Julio ortadan kayboldu," dedi.

"Nasıl? Gunnar onu izliyordu," dedi Griff.

"Biri Gunnar'a ilaç vermiş. Adamlarımdan birini onu kontrol etmesi için gönderdim ve az önce kendine gelmiş. Julio onun evini tamamen boşaltmış ve nerede olduğunu bilen kimseyi bulamıyorum."

"Tanrım! Bu gün daha da kötüye gidebilir mi?" Sinirim patladı.

"Ayrıca annen seni görmek istiyor."

"Neden annem *seni* arayıp *beni* görmek istediğini söylüyor?" Kaşları kalktı. "Görünüşe göre onun aramalarına cevap vermiyorsun."

Kahretsin.

Bugün onu görmezden gelmiştim.

Devam etti, "Bekleyemeyeceğini söylüyor."

Harlow'la geçireceğim bütün geceye bu kadar.

Scott

"HARLOW İYİ Mİ?"

Ondan uzaklaştırılmanın verdiği sinirlilik ve bir an önce ona geri dönme ihtiyacı, anneme hak etmediği halde sertçe cevap vermeme neden oldu. "O iyi. Bu kadar acil ne var ki hemen gelmem gerekti?" Harlow anlamıştı, ama ben aynı şekilde hissetmiyordum.

Annem omuzlarını dikleştirdi ve ellerini beline koydu. "Bana bu boktan ses tonuyla konuşma, Scott. Önemli olmasaydı gelmeni istemezdim."

Nefesimi zorla dışarı verdim ve sakinleşmeye çalıştım. "Üzgünüm. Bugün zor bir gün oldu, ama sen bunu hak etmedin." İçimi kaplayan duygular yüzeye çıkarken bir an durdum. Sesim yumuşayarak ekledim, "Harlow yine hamile."

Gözleri büyüdü ve yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Bu, uzun zamandır duyduğum en iyi haber!"

Başımı sallayarak, "Evet... ama endişeliyim." dedim. "Neden?"

Kanepesine oturdum ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. Omuzlarım ve sırtım kasılmıştı, başımı öne eğip boynumu gerdim. Ona tekrar bakarak endişelerimi dile getirdim. "Harlow bana henüz tekrar bebek sahibi olmak istemediğini söyledi. Hala acısını atlatmaya çalışırken bunun onun için çok erken olduğunu düşünüyorum. Çok yol katetti ve onun eski haline dönmesini istemiyorum."

Annem yanıma oturdu ve elini omzuma koydu. "Scott, bazen bizim için en kötü şey olduğunu düşündüğümüz şey, tam da ihtiyacımız olan şey olur. Harlow'u gözlemliyorum ve bence onda bir değişiklik oldu. Artık daha güçlü ve her şeyle başa çıkabilecek zihinsel güce sahip. Yaptığı diğer şeylerin yanı sıra, senin gitmen de ona iyi geldi."

"Neden?"

"Bu, ona tekrar sorumluluk almayı öğretti ve kendine dışında düşünecek bir şey verdi. Lisa

ve Michelle'e bakmakla, annesiyle birlikte kafede çalışmakla ve Wilder'a yardım etmekle meşguldü."

Harlow'da bir değişiklik fark ettiğimi sanmıştım, ama belki de orada olmayan bir şeyi görüyordum. *Görmek istediğim şeyi*. Ama belki de annem haklıydı.

Sırtımı kanepeye yaslayarak, "Umarım haklısındır. Ve umarım bu bebeği kaybetmeyiz" dedim. Parmaklarımı bacağıma vurarak göğsümdeki sıkıntıyı görmezden gelmeye çalıştım. *Onu kaybedemeyiz*.

"Başka bir ocuk daha kaybedersen, bunu birlikte atlatırsınız. Sen harika bir adamsın ve Harlow'un yanında duruşundan çok gurur duyuyorum. Baban bir erkek ve koca olarak en kötü rneği vermiş olsa da, sen doğru olanı buldun ve Harlow sana sahip olduğu için çok şanslı." Nefes alırken gözleri buğulandı. Tekrar konuşmaya başladığında, sözlerini bulmaya çalışırken sesi titredi. "Sen büyürken babanın ailemizin bir parçası kalmasına izin verdiğim için çok zgnm. Keşke daha iyi bir anne olsaydım ve sana ve Madison'a hak ettiğiniz babayı verseydi. Ama geriye dnemem; tek yapabileceğim, ne zaman ve nasıl ihtiyaın olursa yanında olmak."

Onun sözlerini uzun zamandır ilk kez duyuyormuş gibi dinledim. Son bir yıldır onu hayatımdan çıkarmıştım, ama artık onu geri almamın zamanı gelmişti. Annem babamın elinde çok uzun süre acı çekmişti; artık acı çekmesine gerek yoktu.

Ailemizi yeniden bir araya getirmenin zamanı geldi.

Elini tutarak fısıldadım, "Daha iyisini öğrendiğinde, daha iyisini yaparsın, değil mi?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken başını salladı. "Evet," diye fısıldadı.

Bir süre sessizce oturduk, kendi düşüncelerimize dalmıştık. Sadece kendini düşünen bir adam, ailemizi en başından beri mahvetmişti. Ailemizi yeniden kuracak ve her zaman olmamız gereken güçlü bir aile olma fırsatını verecektim.

Annem sonunda gözyaşlarını sildi ve elimi sıktı. Glmsayarak yumuşak bir sesle, "Seni görmek isteyen biri var" dedi.

O ayağa kalkıp odadan çıkarken kaşlarımı çattım. Bir dakika sonra kızıl saçlı bir adamla geri döndüğünde ayağa kalktım ve çenemi ona doğru kaldırdım. "Blue." *Dan amca*. Uzun zamandır mücadele ettiğimiz pek çok şeyi anlamamın anahtarı.

Başını salladı. "Scott."

"Sonunda eve mi dönüyorsun? Yoksa sadece ziyarete mi geldin?"

Blue anneme gülümsedi, sonra bana döndü. "Brisbane'e geri taşınıyorum. Sonunda."

Onların etkileşimini yakından izledim ve babama olan öfkem yeniden içimde kabardı. Bunu o yapmıştı – kendi çıkarları için bir kardeşe ablasını ayırmıştı. Hikayenin tamamını bilmiyordum, ama bunu anlayacak kadar biliyordum.

Bu günün önemi fark edilince pişmanlık, nostalji ve umut üçümüzü sardı. "Yıllar önce ne oldu, Blue? Babam seni bu kasabayı terk etmeye nasıl zorladı?"

Göğsü hızla inip kalkarken, uzun bir nefes verdi. Kanepeye işaret ederek, "Otur oğlum, bu uzun bir hikaye" dedi.

Oğlum.

Blue'yla ilgili güzel anılarım vardı. Hayatımda her zaman güçlü bir erkek figürü olmuştu. Babam onunla çok zaman geçirmemizi istemiyordu, ama annem fırsat buldukça gizlice ziyaret ederdi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bir kadına nasıl davranılacağını Blue sayesinde öğrendiğimi anlıyorum. Uzun süredir sevdiği bir kız arkadaşı vardı ve ben yıllarca onları izleyerek, ona olan sevgisini gösterme şeklini gözlemledim.

"Baban ve benim ilişkimiz her zaman zorluydu. Ailemizin, babam ve ondan önceki babamın uzun bir üyelik geçmişi olmasına rağmen Storm'a katılmamayı seçtim. Babam katılmama kararımı destekledi, ama Marcus bu yüzden beni küçümsedi. Marcus'a pek saygı duymuyordum, ama Sharon onu hayatında istiyordu, bu yüzden onun seçimine saygı duydum ve onu korudum. Sonra Miranda ile tanıştım ve onun hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kadın olduğunu anladım. Hiç evlenmedik, ama buna ihtiyacımız yoktu. İhtiyacımız olan şey Marcus'un onu rahat bırakmasıydı..." Konuşmayı kesip ellerini sıkarak zorlukla yuttu.

İçim burkuldu. Babam hakkında çirkin bir şey söylemek üzere olduğunu hissettim. Sanki onun hakkında yeterince çirkin gerçek yokmuş gibi.

Haklıydım.

Blue'nun gözleri benimkilerle buluştu ve orada gördüğüm acı göğsüme çarptı. Bakışlarımı anneme çevirdiğimde, onun solgun yüzünü gördüm. Bunu duymak kolay olmayacaktı, ama söylenmesi gerekiyordu. Nasıl bildiğimi bilmiyordum, ama içten içe, hepimizin ilerleyebilmesi için bunu masaya yatırmamız gerektiğini biliyordum.

Blue boğazını temizledi. "Annenize zaten söyledim, o da biliyor." Durdu ve ben başımı salladım. *Söyle bana.* "Marcus, Miranda ile bir ilişki istiyordu, ama o hayır dedi. Bu gerçeği sana ve annene söylemedi, çünkü ikinizi incitmek istemedi. Birkaç kez onunla yatmaya çalıştı, ama o hayır demeye devam etti. Bir gece ben şehir dışındayken, ona zorla sahip oldu. Onu tecavüz etti ve kimseye söylememesi için tehdit etti."

Ağzım kurudu ve midem bulandı. Babamın içinde, benim hiç fark etmediğim kadar çok kötülük vardı.

Ben yumruklarımı sıkarken annem yanımda ağlıyordu. Öfkem çok büyüktü. Öfkemi babamdan çıkarmak için yumruklarımı ona savurmak istedim, ama bu dürtüyü kontrol ettim ve Blue'nun söyleyeceklerini dinledim.

"Bunları çok yakın bir zamanda, onun günlüklerini okurken öğrendim. Ölümünden sonra tüm bu yıllar boyunca sakladım ama şimdiye kadar okumaya cesaret edemedim."

"Uyuşturucu aşırı dozundan öldü, değil mi?" dedim.

"Evet. Tecavüze uğradıktan sonra acıyla başa çıkmak için uyuşturucuya başladı. Onu uyuşturucuya iten şeyi hiç anlayamadım ama şimdi her şey mantıklı geliyor."

"Bütün bunlar senin kasabadan ayrılmanla nasıl bağlantılı?"

"Neden uyuşturucu kullandığını hiç bilmedim, ama her zaman Storm'dan aldığını biliyordum. Babanızdan. Aşırı dozdan öldükten sonra, Marcus'u yakalamak için polise gittim. Bir süre onlarla çalıştım ve bu sırada, babanın Sydney Storm'u ispiyonlaması için şantaj yapan bir polisi öldürdüğünü öğrendim. Anlaşılan polis, Marcus'un başka bir kulüpten bir motorcuyu öldürdüğünü öğrenmiş ve bu bilgiyi kullanarak ona Sydney'in karıştığı uyuşturucu anlaşmalarının ayrıntılarını vermesini zorlamış. Marcus polise faaliyetlerinin ayrıntılarını verdikten sonra, Sydney'in başkan yardımcısı ve iki üye hapis cezasına çarptırıldı. Başkan yardımcısı hapse girdiğinde Marcus paniğe kapıldı ve Sydney'in onun yaptığını asla öğrenmemesi için polisi öldürdü. Bunu öğrendikten sonra ben de onu şantaj yaptım ve Storm'u uyuşturucudan tamamen çıkarmayı yoksa Sydney'e yaptıklarını anlatacağımı söyledim. Sizin uyuşturucu işine bulaşmanızı istemedim, büyükbabanız da istemiyordu. Bu, Storm'un o dönemine son vermek için tek şansımdı."

Ve tüm parçalar yerine oturdu.

"Yani Marcus seni öldürecekti, bu yüzden kasabayı terk etmek zorunda kaldın," dedim, her şeyi bir araya getirerek.

O da başını salladı. "Evet, Marcus'un her yerde adamları olduğu için yıllarca taşınmak zorunda kaldım. Adelaide Başkanı onun elindeydi ve birkaç kez beni bulmaya çok yaklaştı."

Yüzümü buruşturdum. "O pisliğe güvenmiyorum."

Blue daha fazla bir şey söyleyemeden, annemin arka kapısının çalması konuşmamızı kesti.

"Birini mi bekliyorsunuz?" diye sordum ayağa kalkarken.

Başlarını salladılar, ben de kim olduğunu görmek için yanlarından ayrıldım. Her ihtimale karşı silahımı çıkardım.

Geçen gün ön kapımda duran uzun boylu polis, şimdi annemin kapısında duruyordu. "Bu saatte ne istiyorsun?" diye sordum, silahımı iterek.

"Blue burada mı?" diye sordu.

"Ne oluyor lan?" Artık tamamen kafam karışmıştı.

Blue bize katıldı. "İçeri al, Scott. Carter bu konuda benimle birlikte çalışıyor."

Carter mi?

Birlikte mi

çalışıyorlar? Ne

oluyor lan?

Blue'ya dönerek sordum. "Neler oluyor lan?"

Carter beni iterek içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Ne olduğunu sana *ben* anlatacağım," diye mırıldandı, gözlerime bakarak. "Az önce hastaneden geldim, orada bir yatakta ölü bir muhbir yatıyor. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Siktir, Rogue'u sen mi öldürdün?" diye sordu Blue, sesi gergin. Polis memuruna baktım, onun önünde hiçbir şey itiraf etmek istemiyordum.

Carter kaşlarını kaldırdı ve "Sanırım o yaptı, Bourne'un izini kaybettik" dedi.

Elimi kaldırdım. "Bir dakika bekleyin. Biriniz bana neyden bahsettiğinizi söyleyebilir mi?"

Birbirlerine baktılar, sonra Blue sonunda neler olduğunu açıkladı. "Carter, Miranda'nın kardeşi. Marcus'un Bourne ile birlikte beni bulmak ve Storm'u tekrar uyuşturucuya döndürmek için çalıştığını öğrendiğimde ondan yardım istedim. Bourne'u yakalamak için birlikte çalışıyoruz, ama o pislik izlerini çok iyi saklıyor, zorlanıyoruz."

"Şimdiye kadar," diye ekledi Carter. "Rogue, Queensland'da bazı suçlamalarla aranıyordu ve ben onunla bir anlaşma yapıyordum. Bourne hakkında bilgi karşılığında, bazı suçlamaları düşürmeye çalışacaktım."

"Rogue, Bourne ile mi çalışıyordu?" diye sordum.

"Rogue herkesle çalışıyordu, Scott. Ona para veren herkes bilgiyi alıyordu. Kimseye ne söylediği umurunda değildi, yeter ki parayı alsın," diye açıkladı Blue.

"Siktir," diye mırıldandım, onun ikili oyununa şaşkınlık içinde. "Yani sen Bourne'un peşindesin, Julio'nun değil mi?"

"Bourne, Julio'nun ölmesini istiyor. Julio'nun bölgesini kontrol etmek istiyor. Ben ikisinin de icabına bakmak istiyorum. Bourne'u kendi zamanımda araştırıyordum çünkü başka bir eyaletteydi, ama şimdi Julio Queensland'da iş yapıyor, onu iş saatlerinde araştırıyorum ve bu şekilde Bourne'a ulaşmayı umuyorum," diye açıkladı Carter.

"Tanrım, şu anda kafam çok karışık," dedim. "Tüm bu ikili oyunlar ve sırlar." Carter'a baktım. "Bunları bana neden anlatıyorsun? Beni de soruşturmuyor musun?"

Carter parmaklarını saçlarında gezdirdi ve içini çekti. "Sana karşı dürüst olacağım, Cole. Baban pisliğin tekiydi ve öldüğünde içki içerek kutladım. Kız kardeşimin ölümünden sorumlu adamın öldüğünü bilmek, hayatımın en mutlu günlerinden biriydi. Sonra Rogue ortaya çıkıp saçma sapan bilgilerle seni Marcus'u öldürmekle suçlayınca, o lanet olası cinayeti soruşturmakla uğraşmak zorunda kaldım. Ortağım bu soruşturmanın içinde, ama ben değilim. Rogue öldüğüne göre, bu davayı kapatmak için elimden geleni yapacağım. Bana kalırsa, babanı öldürmeden önce bir yıl boyunca işkence etsen de umurumda olmaz. Storm uyuşturucudan uzak durduğu sürece, başka ne yaptığın umurumda değil. Ama bir dahaki sefere bilgi kaynaklarımdan birini boğmak istersen, bana haber ver de, ölmeden önce ihtiyacım olan bilgileri ondan alayım.

Onu nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum ve kesinlikle hiçbir şeyi itiraf etmeyecektim, ama Marcus'un ölümüne ilişkin soruşturmayı sonlandıracağını duyduğuma çok sevindim. Endişelenecek şey ne kadar az olursa o kadar iyi.

"Bu durumda biz ne yapacağız?" diye sordum, Harlow'a dönmeye hazırdım ama önümüzde ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Zaten bildiğin gibi, Julio kayboldu. Bourne Adelaide'den ayrıldı ve duyduğuma göre Brisbane'e gidiyor, ama henüz oraya varmadı. Bourne'dan haber alırsan bana haber ver. Bence Julio'yu öldürmek için buraya geliyor, bu yüzden şehre vardığında haberim olması lazım."

Onun bakışlarını karşıladım ve yüzüne yalan söyledim. "Bir şey duyarsam haber veririm, ama şimdilik hastaneye dönmem gerekiyor."

Bourne'u asla teslim edemezdim. Bunu yapmak, Julio'yu öldürme fırsatından da vazgeçmek anlamına gelirdi ve bunu kimse için yapamazdım.
Bu onur bana ait olacaktı.

Scott

Kulüp ofisinin penceresinden dışarı bakarak, bildiğim her şeyi düşündüm. Her şey o kadar sık değişiyordu ki, ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Dün geceyi Harlow'la hastanede geçirmiştım ve ona odaklanmak için elimden geleni yapmış, Carter ve Blue'nun söylediklerini bir geceliğine aklımdan çıkarmaya çalışmışım. Doktorlar bu sabah onu taburcu etmeye karar vermişlerdi ve onu eve götürüp yerleştirdikten sonra, bana gidip Storm'un işlerini halletmemi söylemişti.

O kadını seviyordum.

Bana, yapmam gereken şeyi yapmam için alan tanımasını seviyordum.

Son bir saattir Griff, J ve Nash ile kulüpte idim ve Julio ile nasıl başa çıkacağımızı tartışıyorduk. Bir plan yaptık, ama sonra Carter arayıp Julio'nun dört adamının

bulunduğunu haber verdi. Bu bilgi kafamızı allak bullak etti.

Onlara döndüm. "Julio'nun adamlarını kim öldürmüş olabilir? Hiç mantıklı değil."

"Ben de anlamadım," dedi J, benim kadar şaşkın bir ifadeyle.

Boruların gürültüsü dikkatimizi çekti ve pencereye dönüp beş motosikletin garaj yoluna girdiğini gördüm.

"King geldi," dedim. "Belki o bu konuda bir şeyler bilir." Umarım öyledir.

Dışarı çıktık ve yüzünde sert bir ifadeyle bize doğru yürüyen Kral'ı izledik. Kick, Hyde, Nitro ve Devil de onunla birlikte gelmişti. İşler ters gittiğinde başvurduğu adamlar.

Bir şey biliyordu. "Harlow nasıl?" diye sordu. "Bugün iyi."

Başını salladı. "Şükürler olsun."

"Bildiğini söyle," dedim, onun ne bildiğini bilmediğimden bıkmıştım. Biri ona yardımımıza ihtiyacımız olduğunu söylemişti ve ben bunun kim olduğunu bilmek istiyordum.

Sırtımı tokatladı ve beni içeriye götürdü. "Söyleyemem. En azından şimdilik. Ama kaynağımla konuşup bazı şeyleri doğruladığımda, ilk bilen sen olacaksın."

"Peki, plan nedir?" diye sordu Kick.

"Ona geçmeden önce, dün gece Marcus'un..."

"On yıl önce kulübünüzü ispiyonlayan kişi," dedim King'e. "Kim doğruladı?" diye sordu.

"Amcam."

"Bunu bilmek iyi, ama keşke o ölmeden önce bilseydim. Ödeşmenin tadını çıkarırdık."

"Evet, ikimiz de, kardeşim," diye mırıldandım, babam hakkında öğrendiklerimi düşünerek. King'in ona yapacağı her şeyi hak etmişti.

Griff, bugünkü işi başlatmak için sabırsızlanarak araya girdi. Hepimiz sabırsızlanıyorduk. "Julio saklandı, onu bulup öldürmemiz lazım. Onu öldürmeden önce işleri yoluna koymaya çalışmak bizi çok oyuyor, iş bittikten sonra sonuçlarıyla uğraşırız."

"Dürüst olmak gerekirse," diye ekledim, "bence o öldükten sonra ekibi dağılır. Bourne, büyük bir tepki olacağından emin gibiydi ama ben öyle bir şey görmüyorum, en azından sizler burada ve Blade'in adamları da bizimle olduğuna göre, bizim başa çıkamayacağımız bir şey olacağını sanmıyorum. Ve az önce Julio'nun adamlarından dördünün öldüğü haberini aldım, yani artık uğraşmamız gereken iş azaldı."

King kaşlarını çatı. "Onları kimin öldürdüğü hakkında bir fikrin var mı?" "Hayır. Garip," dedim.

Telefonunu çıkardı. "Birini arayacağım, kim olduğunu biliyor olabilirim." Özel olarak konuşmak için dışarı çıktı.

O yokken, Julio'yu aramak için yerlerin listesini aramızda paylaştık. Blade'in adamları da arama yapıyordu ve ben gün sonuna kadar Julio'yu bulmayı umuyordum.

Herkes arama için dağılmaya başladığında King içeri girdi. "Bu adamı görmeye gidip ondan bilgi almaya çalışacağım. Yeni bir bilgi alır almaz seni ararım."

Griff ve ben onun gidişini izledik. "Tanrım, en azından şüphelerini bizimle paylaşabilirdi," diye mırıldandı Griff, benim kadar sinirli olduğu belliydi.

"Öyle düşünürdün, ama o her zaman kartlarını kendine saklamıştır, sanırım." Harlow'u düşünürken sırtımdaki ağırları gidermek için esnedim.

Julio ve tüm bu saçmalıkları hallettikten sonra, evlilik teklifinde bulunma sözümü yerine getirecektim. Ama o, benim o yüzüğü parmağına takmak için bekleyeceğimi sanıyorsa, yanıliyordu. Evet dediği anda, onu mihraba götürüp Bayan Cole diye çağıracaktım.

"Çıkmadan önce Harlow'a bir bakayım, iyi mi diye," dedim ve telefonumu alıp kulüp barına doğru yürüdüm.

İlk çalınişta cevap verdi. "Merhaba, bebeğim. Her şey yolunda mı?" Sesinde endişe duyuyordum. Bugünkü görevim, o endişeyi kafasından silmekti.

"Burada her şey yolunda. Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Annemle kafenin sigorta evraklarını inceliyoruz, Scarlett de Wilder'a zorluk çıkarıyor. İzlemesi eğlenceli."

Wilder'dan bugün onlara göz kulak olmasını istemiştim. Rogue'dan bunu yapmasını istemek yerine, bunca zaman ona göz kulak olmasını istemediğim için kendime kızılıyordum.

"İhtiyacın olursa bir telefon kadar uzağım, tatlım."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Seni seviyorum, Scott."

İşte her şeyin sebebi buydu.

Onun

inancı.

Güveni.

Sevgisi.

"Ben de seni seviyorum. Birkaç saat sonra tekrar arayıp haber veririm."

Telefon görüşmesinden sonra, Julio'yu bulup şu anda yaşadığımız tüm yanlışları düzeltmeye daha da kararlıydım. Storm'un son birkaç yılda yaşadığı tüm zorluklara rağmen, onu eskisi gibi güçlü bir kulüp haline getirecektim.

"Gitmeye hazır mısın?" Griff, birkaç dakika sonra ofiste bulduğumda sordu.

Başımı salladım. "Hadi yapalım şunu kardeşim."

Ofisten çıktığımızda kulüp binası ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Etrafta kimsenin olmaması alışılmadık bir durumdu, ama Julio'yu aramak için üyeleri ve ailelerimizi gözetlemek için diğerlerini gönderdiğimiz için kulüpte kimse kalmamıştı.

Griff ön kapıyı açıp çıkmak için çekince, Julio Rivera sendeleyerek içeri girdi.

Onun olduğunu biliyordum çünkü o adamın fotoğraflarına o kadar çok bakmıştım ki, sarhoş olsam bile onu tanıyabilirdim.

Griff ve ben silahlarımızı çekip ona doğrulttuk, ama o bize karşı koymaya bile kalkışmadı. Sadece ellerini kaldırıp teslim oldu.

Ne oluyor lan?

Silahımı alnına dayadım. "Geldiğin yer iyi seçmişsin, orospu çocuğu. Bugün senin için lanet olası bir hoş geldin halısı serdik."

"Size vereceğim bilgiler var Bay Cole ve bu bilgileri isteyeceğiniz için beni öldürmemenizi tavsiye ederim."

"Sende benim isteyeceğim ne tür bir bilgi olabilir, bilmiyorum. Gerçekten, şu anda tek istediğim nefes almanı kesmen." Elini tutup onu yanımdan çekerek arkasına geçtim. Silahımı sırtına dayadıktan sonra, "Yürü!" diye emrettim.

Onu kulüp binasının arka odalarından birine götürdük ve Griff onu sandalyeye bağladıktan sonra, içindeki öfkeyi dindirmek için ona birkaç kez yumruk attım. Bizi çok fazla kez kandırmıştı ve ben kendimi, onu bayılana kadar yumruklamaktan alıkoymak zorunda kaldım.

Başı yana yattı ve yüzünden kan yere damladı. Ağzında biriken kan tükürdü ve bana baktı. "Bittim," diye zorla söyledi.

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Griff.

"Bourne, bölgemi ona vermezsem kız kardeşimi öldüreceğini söyledi. Her şeyden vazgeçiyorum."

"Tanrım, siz ikiniz tam birer pisliksiniz. Sana inanmıyorum, pislik. Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyorum," diye bağırdım.

Griff'in omuzları gerginlikten kasılmıştı ve kendini tutuyordu, ama sonunda kontrolünü kaybetti. Julio'nun yüzü tanınmaz hale gelene kadar ona defalarca yumruk attı.

"İyi hissediyor musun?" diye sordum.

Başını çevirdi ve gözleri benimkilere takıldı.

Vahşi.

Vahşi.

Griff'in içinde, özenle inşa ettiği bir maskenin altında dünyadan sakladığı çok fazla karanlık vardı, ama o anda onu gördüm. Yüksek ve net bir şekilde.

Derin bir nefes aldı. "Evet," diye homurdandı.

Julio bir şeyler mırıldandı, ama dudakları o kadar şişmişti ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. Griff saçlarını yakaladı ve başını geriye doğru çekti. "Ne dedin?" diye bağırdı.

Julio dudaklarını açmaya çalıştı ama başaramadı. Nefesi zorlanıyordu ve çok acı çektiği belliydi.

İyi.

Yine mırıldandı ve yine ne dediğini anlayamadık.

Ellerimi sıkıca yumruk yaptım, onun son nefesini almak için çaresizce çabalarken, aynı zamanda onun acı ve ıstırabını da çekip almak istiyordum.

Griff yine kafasını sertçe çekti. Daha sert. "Anlayabileceğimiz şekilde konuş, pislik!"

Griff onu tekrar yumrukladığında Julio'nun yüzü acıdan çarpıldı.

"Bourne," diye mırıldandı, ama o kadar da yüksek sesle değil, o kelimeyi anlayamadık. Ağzını tekrar açmaya çalıştı, ama sadece acı içinde bir çığlık attı ve tekrar kapattı. Nefesi yavaşladı ve bilincini kaybediyor mu diye merak ettim. Sonra zorla birkaç kelime daha çıkardı. "O... o... kim... olduğunu... söylemiyor..." – öksürdü – "... o... o..."

Sonra başı öne düştü ve bayıldı.

Griff dönüp duvara yumruk attı, sonra bana baktı. "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Tanrım... benim de senin kadar bilgim var."

"O pisliği öldürmek istedim, ama şimdi onu biraz daha yaşamasına izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

Telefonum çaldı.

Blade'di.

"Bize yardımcı olacak bilgilerin olduğunu söyle. Julio burada ve bize Bourne'un kim olduğunu söylediği kişi olmadığına dair bazı bilgiler verdi, ama sonra bayıldı, bu yüzden ne demek istediğini anlayamadık," dedim, telefonu açarak.

"Bourne sandığın kişi *değil*, Scott. Julio'nun aslında Bourne için çalıştığını az önce öğrendim."

"Dalga mı geçiyorsun?" Bourne ile yaptığım tüm konuşmalar zihnimde canlandı, ama artık hiçbir mantıklı gelmiyordu.

"Onların geçmişi çok eskiye dayanıyor. Bourne, gençken Julio'nun kız kardeşiyle bir ilişki yaşamış ve bir çocukları var. Bourne, Julio'yu operasyonunun yüzü yaptı ve herkesin Julio'nun sorumlu olduğunu düşünmesini sağladı. Güney

tamamen kontrolüne aldıktan sonra, Julio'yu Queensland'ı ele geçirmeye gönderdi, ama bir noktada Bourne, Julio'yu ortadan kaldırmak istedi. Sorun şu ki, Julio'nun adamları ona sadıktı ve Bourne'un Julio'yu öldürdüğünü öğrenirlerse, ona karşı intikam alacaktı."

"Ve burada biz devreye girdik... Bourne bizi kirli işlerini yapmak için kullanıyordu," dedim, her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

"Başka bir şey daha var."

"Ne?"

"Bourne, kulübünü kontrol altına almak istiyor, böylece uyuşturucu ticaretini oradan yürütebilecek. Seni ve yoluna çıkan herkesi öldürmek istiyor. Şu anda Brisbane'de ve bunu gerçekleştirmek için hazır. Julio'nun adamlarından bazılarını çoktan ortadan kaldırdı; işini bitirmeye kararlı gibi görünüyor. Biz Bourne'u bulana kadar herkesi sıkı bir şekilde kilit altında tutmalısın."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapattıktan sonra Griff'e, "Ailenizi arayın ve onlara kapılarını kilitlemelerini söyleyin. Bourne bizi oyuna getirdi ve şimdi peşimizde. Harlow'u arayacağım, sonra size bilgi veririm," dedim.

O da başını salladı ve ikimiz de gerekli telefonları yaptık. "Merhaba, bebeğim," Harlow bir dakika sonra cevap verdi.

"Harlow, evin kapılarını kilitlediğinden ve tetikte olduğundan emin ol. Beni arayan biri var ve oraya gelmesinden korkuyorum." Sesimde hissettiğim gerginliği belli etmemeye çalıştım, ama bu tehdidi ciddiye almasını istiyordum, bu yüzden sert konuştum.

"Tamam... Ne kadar endişelenmeliyim?" Dudaklarını ısıırıyormuş gibi geliyordu.

"Wilder seninle birlikte, ben de başka birini göndermeye çalışacağım."

"Bence bir şey olmaz. Adelaide'den Wilder'a yardım etmek için biri geldi, o yüzden..."

Adamın adını öğrenmek için sabırsızlanarak sözünü kestim.

"Kim?" "Wilder ona Bourne dedi, eminim."

Dünyam başıma yıkılırken, buz gibi bir korku omurgamdan aşağıya doğru kaydı. *Onu kaybedemem.*

Bebeğimizi kaybedemem.

"Hemen geliyorum, Harlow." Cevabını beklemeden telefonu kapattım.

Ona her zaman koruyacağıma söz vermişim.

Onunla evleneceğime söz vermişim.

Bu sözleri tutmaya niyetliydim.

Harlow

BUGARIPTI.

Scott telefonu kapattıktan sonra telefonuma baktım. "Garip," dedim ve telefonu masanın üzerine koydum.

"Ne?" diye sordu Scarlett, Wilder ve Bourne'a kahve yaparken.

Scott'ın telefonu aniden kapatmasını hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Scott az önce telefonu yüzüme kapattı. Bu hiç onun yapacağı bir şey değil."

Omuz silkti. "Şu anda üzerinde çok baskı var gibi görünüyor."

"Evet, haklısın." Gerçekten öyleydi. Ama benim adamım sorunlarıyla başa çıkmayı bilirdi, bu yüzden yaptığı şey beni hala biraz şaşırtmıştı.

"Dün seni terk ettiğim için tekrar özür dilerim." Zaten iki kez özür dilemişti, bu yüzden gerçekten gerek yoktu.

"Scarlett, kaçmasaydın bile, Rogue muhtemelen yine gerçek yüzünü gösterirdi ve yangın yine çıkardı, yani hiçbir şey senin suçun değildi. Tamam mı?" Onun hiç görmediğim şefkatli bir yönünü görmüştüm, ama benim söylediklerimi dinlemesi ve özür dilemeyi bırakması gerekiyordu.

"Tamam," diye mırıldandı.

Başka bir şey söylemek üzereydim ki arka verandada kavga çıktı. Wilder, Bourne'a bir şey bağırdı, o da ona karşılık verdi. Sonra kavga ve belki de yumruklaşma sesi geldi.

Scarlett ve ben ne olduğunu görmek için dışarı koştuk. Ben arka kapıdan dışarı çıktığım anda, Bourne Wilder'ı kafasına bir yumruk atarak bayılttı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, panik içinde.

Bourne'un gözleri benimkilere takıldı ve o anda onun iyi bir adam olmadığını anladım. Bize silahını doğrulttu ve "İçeri girin lan!" diye bağırdı.

"Tanrım," diye mırıldandı Scarlett, "Sen pislikleri mi çekiyorsun yoksa?"

"Öyle görünüyor," dedim ve içeri girdik. Dışarıdan sakın görünmeye çalışıyordum çünkü ona korku göstermeyi reddediyordum, ama içimden kaçış planı yapmaya çalışıyordum.

Bourne geldiğinde zaten içerideydi, bu yüzden evin planını biliyordu. "Salona," diye emretti ve biz de dediğini yaptık.

dediğini yaptık.

Kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol etmek için hareket ederken, ellerim terlemeye başladı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

ellerim terlemeye başladı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Yine mi?

Onunla burada kilitli kalmak, çünkü anıları zihnimde canlandırdı ve mide bulantısını bastırmaya çalıştım.

Onunla savaşmam lazım.

"Bizden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Scott Cole'a acı çektirmek istiyorum. Acısını kanına bulamak istiyorum. Ve bunu yapmanın en iyi yolunun, onun için dünyadaki en değerli şeyi elinden almak olduğunu düşündüm."

Korku içimi kapladı.

Beni öldürecek. Scott

artık beni kurtaramaz.

Korku beni felç etti ve buradan çıkmak için bir plan yapmam gerekirken, olduğum yerde donakaldım.

"Siktir git!" Scarlett ona saldırırken bağırdı.

Onun saldırısına hazırlıksız olan adam, Scarlett'in kolları ve bacaklarıyla ona saldırırken geriye sendeledi. Scarlett onu tırmaladı ve tekmeledi ve bir an için onun karşısında bir şansı olabileceğini düşündüm, ama sonunda adamın gücü onun gücünü aştı ve onu itti.

Kız yere düştüğünde, adam onu tehdit etti: "Bir daha yaparsan, seni öldürürüm."

Tanrım. İkimizi de öldürecek.

Ona tükürdü ve adam öfkesini ona hırlayarak eğilip yüzüne yumruk attı. Onu sertçe vurarak kanını akıtıp morarttığını ve acı çektirdiğini dehşetle izledim.

Onun dikkatini dağıtmam lazım.

"Scott'tan neden bu kadar çok nefret ediyorsun?" diye sordum, bir çıkış yolu düşünmeye devam ederken.

Çılgın gözleri benimkileri aradı. "O orospu çocuğu, yıllardır uğruna çalıştığım her şeyi mahvetti. Her şeyi planlamıştım, Marcus da bana uydu, ama sonra Scott ortaya çıktı, Marcus'u ortadan kaldırdı ve Storm'la yaptığım anlaşmayı bozdu. Şimdi her şeyi geri alacağım, onun kulübünü de alacağım."

"Sen deli misin?" Öyle olmalıydı. Storm'u ele geçirmek için neredeyse tüm üyeleri öldürmesi gerekecekti, çünkü onların öylece

ona teslim etmeyeceklerinden emindim.

Bana tokat attı ve avucunun acısı yüzümde yayıldı. "Burada kendini kandıran tek kişi sensin, kaltak, buradan canlı çıkacağını sanıyorsan."

Onun blöfünü görmeye karar verdim. "Scott yolda, biliyorsun. Az önce beni aradı ve senin şehirde olduğunu ve eve geleceğini bildiğini söyledi. Senin ona karşı çalıştığını biliyor."

Vücudu bir an için hareketsiz kaldı. "Saçmalıyorsun."

Evet. Ama denemeye değer.

"Hayır, değilim." Daha dik durarak ona meydan okudum.

Yüzü öfkeyle kaplı bir maskeye dönüşmüş, üzerime doğru ilerledi. "Bana yalan söyleme!" Üzerimde dikilmiş, ben ise biraz küçülmüştüm. Bourne iri bir adamdı ve isterse beni çok az çabayla yere serebileceğinden hiç şüphem yoktu.

Ya hep ya hiç. Kafamı sallayarak, "Yalan söylemiyorum. Eğer yalan söylüyorum sanıyorsan, onu ara ve öğren." *Onu oyalamak için her şeyi yapardım.*

Bana uzun bir süre baktıktan sonra, sonunda doğruyu söylediğime karar vermiş gibi göründü. Telefonunu çıkardı, ama aramayı yapamadan evin arkasından yüksek bir gürültü geldi.

Bourne'un başı birden yukarı kalktı ve silahını yüzüme doğrulttu. "Burada kal."

Korkumu bastırarak başımı salladım. "Tamam." Titrek sesim onu memnun etmiş gibi göründü ve benden uzaklaşırken homurdandı.

Bacaklarımın gücü kesildi ve kendimi kanepeye bıraktım.

Lütfen Scott olsun.

"Ne oluyor lan?" Bourne mutfaktan bağırdı ve ben yine Scott olması için dua ettim.

"Beni beklemiyordun, değil mi?" Scott değildi, ama o sesi daha önce duyduğuma emindim, nereden duyduğumu hatırlayamıyordum.

"Bunun seninle bir ilgisi yok, King," diye bağırdı Bourne.

"Ben ana bölümün başkanım, bu benimle her şeyin ilgisi var diyebilirim."

"Benimle uğraşmak istemezsin," diye tehdit etti Bourne.

"Siktir, Bourne, ne kadar aptalsın? Egon seni on kat aşıyor ve asıl sorunun da bu. Gel, büyük çocuklarla benim oyun bahçemde oyna da ne kadar küçük olduğunu gör."

seninle henüz ilgilenmedim çünkü kendi kulübüm için halletmem gereken başka işler vardı. Ama beni iki kez kandırmaya çalışan adamın boğazını kesmenin verdiği tatmini Scott'a bırakacak değildim."

Salon ile mutfak arasındaki kapıda durup onların etkileşimini izledim.

Bourne, King'in sözleri üzerine gözlerini genişletti. "Nasıl... nasıl - "

King onu keserek sözünü bitirdi. "Senin bana ihanet ettiğini nasıl öğrendim? Sana söyledim, ben büyük oyuncularla oynarım ve bizden pek bir şey kaçmaz. Her yerde bağlantılarım var ve onlar senin ne yaptığını bana bildirdiler." Bourne'a yaklaşarak fısıldadı. "Sydney'deki uyuşturucunun yarısını ben yönetiyorum ve diğer yarısını yöneten ekiple de iyi ilişkilerim var. Bizden o malı çalmaya çalışan adamlara iyi davranmayız." Bakışları bana kaydı ve ben onun bakışları altında irkildim. King karanlık bir hava yayıyordu. "Kadınları tehdit etmeni de hiç sevmiyorum. Bu biraz daha fazla acı çekmeyi hak ediyor."

King'in bıçağını çekip Bourne'un aletine sapladığını izledim.

Tanrım.

Bourne'un kan donduran çılgılığı evi doldururken elim ağzıma uçtu. Yüzü acıdan buruştu ve kan kot pantolonunu ıslatırken karnına eğildi.

Korku ve tatmin duyguları karışmıştı ve onun acısından bir tür tatmin duymak yanlış geliyordu, ama son iki günde iki adam tarafından tehdit edildikten sonra, onların acı çekmesini istiyordum.

King, Bourne'un ensesini tuttu ve başını geriye doğru çekti. Boynunu açıkta bırakacak şekilde tuttu ve bıçağın ucunu derisine dayadığında nefesimi tuttum.

Bıçağı boynunda hafifçe gezdirerek az miktarda kan akıttı. "Sana kan görmeyi ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin? Başkalarının kanını. O bok beni tahrik ediyor." Bourne'un boynuna daha sert bastırarak bu sefer daha fazla kan akıttı. "Siktir, saatlerce deride desenler çizebilirim."

Bourne, King'in bıçağının altında inledi ve bu, King'i daha da heyecanlandırarak kan almaya devam etmesine neden oldu.

Sonra King'in telefonu çaldı ve bu onu kan arzusundan uyandırdı. "Siktir," diye mırıldandı. Bana bakarak sordu, "Onu öldürmeden önce ona söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kendimi topladım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. King'in gözlerine bakarak, beni çok korkutmasına rağmen, "Teşekkür ederim, söylemek istediğim bir şey var," dedim.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Bourne'a çenesini kaldırarak, "Devam et, güzelim. Al onu," dedi.

Bourne'a döndüm ve yüzüne tokat attım. Sertçe. İki kez. "Siktir git, pislik, seni ve seni buraya getiren atı da."

King'in gülümsemesi titredi ve gülmemeye çalıştığından emindim. Ona kaşlarını kaldırdım. "Ne istersem söyleyebileceğimi söylemiştin."

O, gülmesini zorlukla bastırarak başını salladı. "Söyledim."

"Evet, ben de bunu söylemek istiyordum." Bourne'dan uzaklaştım.

"Cole'un sende ne bulduğunu anlıyorum," diye mırıldandı.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum. Şimdi seni yapacağın işe bırakacağım, ama senden bir ricada bulunabilir miyim?"

O güldü. "Seçme şansım var mı?"

"Olmaz. Bunu mutfak masamın yanında değil de başka bir yerde yapabilir misin lütfen?"

Gülümsemesi sonunda kahkahaya dönüştü. "Sadece nezaket gösterdiğin için," dedi göz kırparak.

Bourne'u kaldırıp arka kapıdan dışarı çıkardığını izledim. Bourne'un boynu kesiklerle ve kanla kaplıydı ve King'in ortalığı batıracağını düşündüm. Ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Dünyayı bir pislikten daha kurtardığı için onu sevmişim.

"Harlow?" Scarlett'in sersemlemiş sesi oturma odasından geldi ve ben de onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için oraya koştum.

Yanına diz çöküp, "Ne kadar acın var?" diye sordum.

Yüzünü tuttu. "Birden ona kadar bir ölçekte, lanet olası on bir derim. O pislik her şeyi hak ediyor. Bayıldığım için üzgünüm, ama lanet olsun, çok sert vurdu."

"Senin için ona tokat attım."

"O pislği yumruklamalıydın." "Tanrım, hayır, kendimi incitmek istemedim."

Gülerek başını salladı. "Sen lanet olası bir prensessin, ama seni biraz seviyorum."

"Harlow!" Scott o anda ön kapıdan içeri fırladı, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Beni görünce donakaldı ve şaşkınlıkla bana baktı. "İyi misin?"

Ayağa kalktım ve ona sarıldım.

Evim.

O benim evim.

Güçlü kollarıyla beni sıkıca sarıp bir elini saçlarımın üzerinden geçirdi. "Scarlett'in yüzündeki kandan Bourne'un burada olduğunu anlıyorum, ama şimdi nerede?"

"King onu aşağıya indirdi."

Kaşları çatıldı. "King burada mı?"

"Evet, hayatımızı kurtardı Scott. O zaman gelmeseydi, Scarlett ve ben şimdiye kadar ölmüş olurduk."

"Siktir." Dudaklarını alnıma bastırdı ve sonra yüzünü geri çekip gözlerime baktı. "Sanırım tüm bu boktan işlerin sonu geldi. Bence her şeyin arkasında Bourne vardı."

Erkeğimi iyi tanıyorsam, aşağı inip King'e yardım etmek için sabırsızlandığını biliyordum, bu yüzden başımı arka kapıya doğru çevirdim. "Git de King'in yardıma ihtiyacı var mı bak."

Yüzünü eğip kulağıma fısıldadı. "Beni çok iyi tanıyorsun, tatlım." Yüzünü benden uzaklaştırdığında endişeli gözleri benimkilere takıldı. "Cidden, iyi misin?"

Nefes verdim. "Şaşırtıcı bir şekilde, evet. Yanlış anlama, pislikler tarafından tehdit edilmekten bıktım ve ondan çok korktum, ama iyi olacağım."

Ve olacaktım.

Scott vardı ve kulübü mahveden tüm kötü şeylerin sonu gelmiş gibi görünüyordu.

Birlikte kenetlendik ve bazen her şeyin üstümüze üstüne geldiği anlarda bile bunu atlattık.

Birlikte olduğumuz sürece her şeyi atlatabiliriz.

Scott

İki Gün Sonra

Bourne'u ortadan kaldırıp Storm'un tüm sorunlarını nihayet çözeli iki gün olmuştu. Düzen yeniden sağlanmış ve sorular nihayet cevaplanmıştı. Tüm kulüp üyelerine birkaç gün izin verip aileleriyle vakit geçirmelerini söylemiştim.

Güneşli bir Ocak öğleden sonrasındı ve ben arka terasta oturmuş, bir elimde bira, diğeri kadının bacaklarının arasında, göğüsleri bana yapışmış, dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Düzen kesinlikle yeniden sağlanmıştı.

Elimi onun poposunun üzerinde gezdirdim. Öpücüğümüz bittiğinde, "Bunu özlemişim," dedim.

"Neyi özledim?"

"Seninle sevişmeyi, dünyadaki hiçbir şeyi umursamadan. Storm'da o kadar uzun zamandır o kadar çok şey oldu ki, en son ne zaman bu kadar saatimi buna ayırabildiğimi hatırlamıyorum."

Bana seksi bir gülümseme attı. "Ben de özledim."

Aklımda bir anı canlandı ve gülümsedim. "İlk çıkmaya başladığımızda bana uyguladığın üç randevu kuralını hatırlıyor musun?"

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Hatırlıyorum ve bilmeni isterim ki, bu kuralı çiğnediğim tek erkek sensin."

"Belki de beni sekse ikna etmek için kullandığın yöntemi kullanarak seni evliliğe ikna edebilirim."

"Bu rüşvet ne olacak?" Dudaklarıma bir öpücük kondurmaya çalıştı ama ben yüzümü çekerek onu reddettim.

"Evlenmeyi kabul edersen sana bir öpücük veririm."

O da şakacı bir şekilde göğsüme vurdu. "*Bu şimdiye kadarki* en kötü evlilik teklifi, Scott Cole!"

Gülerek, "Ne? Ben sadece senin başlattığın rüşveti taklit ediyordum. Seks karşılığında bana öpücükle rüşvet vermeye çalıştığını çok iyi hatırlıyorum."

Yaklaşarak fısıldadı, "O zaman seninle seks yapmak için her şeyi yapardım."

Dudaklarımı dudaklarına değdirdikten sonra fısıldadım, "Ve şimdi senin karım olman için her şeyi yapardım."

Elimi tutup karnına koydu. Gözleri yaşlarla parıldarken konuştu. "Hissedebiliyor musun?"

"Neyi hissediyorum?" Ne demek istediğini anlamadım. Bebeğimizi kastettiğini biliyordum ama henüz hissedemiyordum.

"Kalbin burada. Seni her gün, bütün gün yanımda taşıyacağım. Sen benim kalbimi taşıyamayabilirsin, ama o tamamen senin. Her zaman. Seninle evleneceğim ve karın olacağım, ama bir kağıt parçası benim zaten senin olduğum gerçeğini değiştirmez."

Onun sözleri benim için dünyalar kadar değerliydi.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Sen de tam düğün isteyen kadınlardan mısın?" "Tek istediğim sensin. Nasıl olacağı umurumda değil."

Bana tek gereken buydu. "Düğünü ben hallederim."

Bir an sessiz kaldı. "Sert görünüşünün altında gerçekten çok yufka yürekli birisin, değil mi?"

Gözlerini bırakmadım. "Senin için kabul ediyorum. Ama sadece senin için."

Yüzü yüzüme yaklaştı ve beni öperken acele etmedi. Harlow'u sonsuza kadar öpebilirdim. Dudakları yumuşak ve bağımlılık yapıcıydı, öpücüğü ele geçirdiler ve dili dilimin üzerinde dolandığında, sikim daha da sertleşirken inledim.

Onu kucaklayıp yatağımıza taşımak üzereydim ki, bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve annem, "Sizi böldüğüm için özür dilerim, ama akşam yemeğiniz için bir güveç getirdim. İçeri alıp buzdolabına koyacağım," dedi.

O gittikten sonra, Harlow'un dudakları benim dudaklarımın üzerindeyken bir gülümsemeye dönüştü ve "Anneni seviyorum, ama bu çok kötü bir zamanlama" diye mırıldandı.

Yüzünü benimkinden uzaklaştırmadan önce, ben de fısıldayarak cevap verdim, "Evet, ama şimdi akşam yemeği için yapacağın turtayı pişirmek zorunda kalmayacaksın, o zaman o zamanı seni sikerek geçirebilirim."

"Sana yapacağım pasta sıradan bir pasta değildi. Aslında pasta bile değildi, Sex In A Pan'dı."

"Tavada Seks ne lan?"

"Vücuduna sürüp yiyebileceğin malzemelerle yapılan bir kek, ben de birlikte yapabiliriz diye düşündüm..."

Sesi kesilirken gözleri arzuyla parladı ve onu daha sonraya kadar bekleyemeyeceğine karar verdim. Ona şimdi ihtiyacım vardı, bu da annemden kurtulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bir dakika sonra, mutfağında annem buzdolabını karıştırırken ona bakıyordum. "Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Yarın çöp günü, bu yüzden buzdolabını temizleyeyim dedim. Başka işlerin olduğunu biliyorum, sana zahmet vermesin diye."

Harlow arkama geçti ve kollarını belime doladı. Yüzünü sırtıma dayadı ve yumuşak kahkahasını bastırdı.

"Anne, son birkaç gündür bizim için yaptığın her şeye gerçekten minnettarız, ama buna gerek yok." Bizi nezaketiyle boğmak üzereydi ve ben onun davranışlarının anlamını anlayamıyordum.

Ve şimdi gitmen gerekiyor, yoksa nişanlımla sevişemeyeceğim.

Beni eliyle uzaklaştırdı. "Benim için sorun değil. Sana yardım etmeyi seviyorum." Sesini biraz titreyerek ekledi: "Senin için bunları yapamamayı düşünemiyorum."

Aniden her şey netleşti. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim sessizce.

Gözleri benimkilere takıldı ve göğsünün hızla inip kalkışını ve gözyaşlı gözlerini gördüm. "Biliyorum," diye fısıldadı, "ama olanlar bana kulüp hayatının bazen ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlattı."

Harlow beni bıraktı ve nedenini anladım. Annemin yanına gittim ve ona sarıldım. "Seni seviyorum," dedim. Anneme çok uzun zamandır söylemediğim sözlerdi.

Kollarımda sessizce ağladı ve bunun sadece benim için endişelendiği için olmadığını biliyordum – bu, son birkaç yılda kaybettiğimiz tüm zaman içindi. Bir süre birbirimizi kaybetmiştik, ama fırtınayı atlatmış ve daha güçlü çıkmıştık. Gözlerini sildi ve bana baktı. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsedim.

Her şey yoluna girecek.

Buzdolabını kapattı, elindeki çöp torbasını aldı ve "Bunu senin için çıkaracağım, sonra sizi yalnız bırakacağım, söz veriyorum" dedi.

Evet.

Eğer dua eden bir adam olsaydım, gökyüzüne şükran duası gönderirdim.

Harlow arkamda garip bir ses çıkardı ve ne olduğunu görmek için döndüğümde yüzünü bana çevirip anneme doğru başını salladı.

"Ne?" diye dudaklarımla sordum.

"Akşam yemeğine kalmasını söyle" diye dudaklarıyla söyledi.

Siktir.

Eğilip sessizce "O zaman seninle vakit geçiremem. Emin misin?" dedim.

Göğsüme hafifçe vurdu. "Sadece sor, Scott! Seninle vakit geçirmek istediği belli."

Dudaklarımı sıkıştırdım. "Lanet olsun... Kadınlarımı mutlu etmek için yaptığım şeyler," diye mırıldandım. Anneme dönerek, "Akşam yemeğine kal," dedim.

Harlow, annemin akşam yemeğine kalması için ısrar etmekte haklıydı. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, uzun zamandır gördüğüm en büyük gülümsemeye bana baktı. "İyi fikir," dedi ve çöpü çıkarmak için bizi yalnız bıraktı.

Harlow'u kendime çekip vücudunu sıkıca bana bastırdım. "Cumartesi günü evlenmeliyiz diye düşünüyordum."

Ağzı açık kaldı. "Sadece dört gün kaldı!"

"Aynen öyle. Seninle bir an önce evlenmek istiyorum ve cumartesi günü herkesin gelebileceği en uygun gün diye düşündüm."

"Evlenmek için evlilik başvuru formu falan doldurmamız gerekiyor, Scott. Ve sanırım bu, düğünden bir ay önce yapılmalı."

Gülümsedim. "İyi ki ben çoktan verdim." "Ne?"

Nasıl? İmzamı mı taklit ettin?"

"Hayır. İmzalayıp verdim, düğünden önce sen de imzalarsan sorun yok."

Avuçları göğsüme kondu ve beni itmeye çalıştı ama ben onu daha sıkı tuttum, böylece yapamadı.

"Karşı koyma bebeğim. Beklemekten bıktım. O yüzüğü parmağında görmek istiyorum," diye homurdandım.

Gözlerinde bir gülümsemeye bana baktı. "Seninle kavga etmiyorum. Sadece panik yapmaya başladım, hepsi bu. Cassie ve Madison'ı aramam lazım çünkü elbise, saç, ayakkabı, makyaj ve bir kızın en güzel gününde, sevdiği adamla evlendiği gün için ihtiyaç duyacağı her şeyi bulmak için yardıma ihtiyacım var."

Onu birazcık bıraktım, ama sadece birazcık. "Bütün o saçmalıklar olmasa da seninle evlenirdim. Seni temiz ya da kirli, saçların mükemmel şekillendirilmiş ya da yataktan yeni kalkmış gibi, yüzün makyajla dolu ya da sabah yataktan kalkmış gibi, gelinlik ya da pijama, topuklu ayakkabı ya da çıplak ayak, zengin ya da fakir istiyorum." Durup elimi onun kalbinin üzerine koydum. "Bütün bunları ya da hiçbirini *istemiyorum*. Sen benim için her halinle mükemmelsin, Harlow."

Bana uzun bir süre baktı. Aramızdaki bağı hissettim, onu ilk gördüğüm andan beri hep hissetmiştim. Derin, dürüst ve ihtiyacım olduğunu ya da istediğimi hiç bilmediğim her şeydi. Sonunda düşüncelerini toparladı ve "*İşte bu* evet demenin hak ettiği bir teklif." dedi.

Onu omzuma atıp mağara adamı gibi yatağımıza taşımak istedim.

Saatlerce vücudunu yalamak istedim.

Onun artık benim yumuşak kalpli olduğumu bildiği gibi ona tapınmak istedim.

Harlow soğuk kalbimi alıp sevgiyle sarmıştı. Başka birini sevmenin kendi yaralarını nasıl iyileştirebileceğini göstermişti. Ve fırtınanın içinde gerçekten bir lütuf olabileceğini öğretmişti.

Bazen mücadele, sonucuna kesinlikle değirdi.

Harlow

Elim Scott'ın kafasına konduğunda gözlerimi açtım. Derin uykudaydım, onun hırıltılı sesi ve vücudumdaki dudaklarını hayal ediyordum. Meğer o da kulağıma hırıltılı sözler fısıldıyor ve dudakları vücudumdaymış.

Cennet.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken sırtımı yataktan kaldırdım. Saçlarını yumruklayarak yalvardım, "Asla durma."

Ağzını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Yakın zamanda öyle bir planım yok, tatlım," dedi boğuk bir sesle, ellerini kıkımın altına sokup amımı ağzına kaldırdı. Sanki onsuz yaşayamayacağı bir ziyafetmişim gibi.

Tanrım, evet.

Uyanmak için en iyi yol.

Bacaklarımı omuzlarına dayadım ve Scott Cole'un verebileceği türden bir zevk yaşarken gözlerimi bir an için kapattım. Adamımın usta ağzı ve dili beni her zaman çılgına çevirirdi. Tanrı, bana bu adamı verdiği gün beni kutsamıştı.

Ve en güzel yanı, onu hayatımın geri kalanında benim olacağı.

Vücudumdan bir mutluluk dalgası geçti ve o beni bırakıp yatakta yukarı çıkabilmek için pozisyonumu değiştirirken, onun dokunuşuyla titredim. Elleri ve dizleri vücudumun iki yanında yatağa yerleşti ve boynuma ve ağzıma doğru ilerlerken karnımı ve göğüslerimi öpmek için eğildi.

"Yaptığın şeyi durdurmaya niyetin yok sanmıştım." Dudaklarımı büzüştürdüm.

Dudakları dudaklarımı yakaladı ve sert bir öpücükle morarttı. "Buna daha çok ihtiyacım olduğuna karar verdim," diye homurdandı ve ıslak kıvrımlarımın arasında penisini gezdirdi.

Dudaklarımı ısırdım, kıkımı yataktan kaldırdım ve kendimi ona doğru ittim. Kollarımı boynuna doladım ve düşük bir inilti çıkardım. "Bana uyar."

Penisini tekrar girişime bastırdı, hala içime girmiyordu, ama onun için olan ihtiyacımı artırmaya devam ediyordu. "Öyle olacağını düşündüm."

Onu daha sıkı tuttum ve tırnaklarımı derisine batırdım, dudaklarından çıkan hırıltıyı severek. "Neye daha çok razı olurdum biliyor musun?"

Sikini girişime dolandırırken sordu, "Ne?"

Tanrım, beni deli ediyor.

Tam doğru anı bekledim ve o an geldiğinde bacaklarımı onun etrafına doladım ve onu içime almak için amımı yukarı ittim. "*Bu*," diye inleyerek söyledim, o beni doldururken.

Yine tısladı. "*Siktir*." Derinlere yerleşirken nefesi hızlandı. Sonra tekrar etti. "*Siktir*."

Kalçalarını sallayarak onu içime almaya çalıştım ama o, ben ileri geri sallanırken sadece içimde olmaktan memnun görünüyordu. "*Scott...*"

Ağzını ağızıma yaklaştırıp beni öptü ve "*Evet?*" dedi.

Hayal kırıklığıyla nefes verdim. "*Beni sikmeyecek misin yoksa sikin içimde uyuyacak mı?*"

Yüzünü benden çekip dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi. "*Bana pis konuşmana bayılıyorum, bebeğim.*"

Kaşlarımı kaldırdım. "*Ee?*"

Sikini çıkardı ve yavaşça tekrar içime girdi, olabildiğince derine girip bir an için içimde sallandı. "*Çok talepkarsın*," diye mırıldandı.

Yavaş hareketleri dayanılmaz derecede zevkliydi. Her zamanki hızındaki değişikliği sevdim, ama sert ve hızlı hareketlerini arzuluyordum.

Onun beni sikmesi

lazım. Ve beni

boşaltması lazım.

Üzerimde durdu, ellerini vücudumun iki yanına koydu ve yavaş ve derin işkencesine devam etti. Gözleri tatminle parladı ve ara sıra orgazmını geciktirmek için homurdandı.

"Hoşuna gidiyor mu, bebeğim?" diye sordu, hızını artırmaya başlarken.

Odaklanmaya çalışırken içim sıkıştı. *O kadar iyi geliyor ki, konsantre olamıyorum.* "*Evet*," diye nefes nefese cevap verdim.

Vücudunu biraz indirdi ve daha sert ve hızlı itmeye başladığında ona sarıldım.

Evet.

Tanrım, evet.

Mutluluk zihnimi ve bedenimi sardı ve tüm dikkatimi Scott'a ve bana yaşattığı orgazma verdim.

*Çok
yaklaştım*

*Oh, lanet
olsun.*

Onunla daha sert sallandım.

*Neredeyse
geldim.*

Lütfen.

Şimdi.

Onu daha sıkı kavradım, orgazmın vücudumu parçalaması için çaresizce uğraşıyordum.

Hadi.

"Siktir!" diye bağırды
boşalırken. Tekrar daha sert
salladım.

Çılgınca.

Lütfen.

Şimdi ihtiyacım var.

"Scott... oh Tanrım, evet!" Orgazm olurken çığlık attım.

Sonunda.

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve Scott'a sıkıca sarıldım, orgazm her sinir uçumu ateşledi. *Çok iyi.*

Yüksekten inerken birbirimize sarıldık, nefesimizi toparlayıp zevk dalgalarının üstesinden geldik.

Scott yanımdaki yatağa yığıldığında, elini karnıma koydu ve "Günaydın, tatlım" dedi.

Yana dönüp ona sokulurken yumuşakça güldüm. Başımı omzuna yasladığımda, beni kendine yakın tutmak için kolunu bana doladı.

Onunla geçirdiğim bu zamanı çok sevdim. Birbirimize bağlı olduğumuz hissi ve ruhlarımızın birbirine bağlanması beni dengeledi ve ne kadar sevildiğimi hatırlattı. Şükretmem gereken çok şey olduğunu hatırlattı. Ayrıca bu mücadelede yalnız olmadığımı da hatırlattı.

"Korkuyorum," diye fısıldadım, sonunda korkumu dile getirdim.

Yüzünü bana çevirdi ve bir an sessizce beni izledi. "Bebeği kaybetmekten mi?"

Gözlerimden yaşlar süzölmek üzereydi. Son birkaç aydır yeterince ağlamıştım, artık ağlamak istemiyordum. "Evet."

Bana dönerek göğüslerimizi birbirine yaklaştırdı. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek, "Biliyorum. Ama bunu birlikte atlatacağıız, Harlow. O korkunu bana anlatmaya devam edeceksin ve

ben her adımında yanında olacağım. Ne olursa olsun, bununla yüzleşeceğiz ve üstesinden geleceğiz. *Birlikte.*"

Gözleri benimkileri aradı, muhtemelen bunu onunla birlikte yapacağıma ve onu tekrar dışlamayacağıma dair bir onay arıyordu. Ona bunu vermem gerekiyordu. Onu bir daha asla dışlamayacağımı bilmesini istiyordum.

Başımı salladım ve ona aylar önce vermem gereken bir şeyi verdim. "Jane ile bir sonraki randevuma benimle gelir misin? Onunla bu konuyu konuşmak istiyorum ve ikimizin de bu konuşmaya katılması iyi olur diye düşünüyorum." Ona psikolog randevularına gelmesini hiç istememiştim çünkü bunun benim sorunum olduğunu ve kendim halletmem gerektiğini düşünüyordum. Ama uzun bir yol kat ettim ve artık sorunlarımın Scott'ın da sorunları olduğunu anladım.

"Orada olacağım," diye cevapladı ve sadece üç kelime söylemiş olmasına rağmen, bu üç kelimenin onun için derin bir anlamı olduğunu biliyordum.

Ona yaslanarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Kalbimde umut yeşerdi. Korkuyordum, ama Scott bu durumu atlatabileceğime inanmamı sağladı. Bunu atlatacaktık.

"Alınmaya hazır olduğunda beni ara," dedi Scott, o sabah veda öpücüğü verdikten sonra. Saç randevum vardı ve beni götürmek için ısrar etmişti. Rogue ve Bourne ile olan olaylardan beri, beni gözünün önünden ayırmıyordu ve randevuma güvenli bir şekilde gitmemi sağlamak, benim güvenliğimden emin olmak için yaptığı bir şeydi. Ona bunu verecektim; bana çok şey verdiği için, ne isterse verecektim.

"Tamam, ama bugün kulüpte meşgul olmayacak mısın?"

"Sadece bu sabah. Sen buradan çıkınca ben de boşalıyorum."

"Tamam, bebeğim, görüşürüz."

Roxie'nin dükkânını işaret ederek çenesiyle bana içeri girip onu beklememi işaret etti. Son bir öpücükle ondan ayrıldım, uzaklaşırken gözlerinin üzerimde olması çok hoşuma gitmişti. Scott, beni sevme şekliyle kendimi on kat daha kadın hissettiriyordu.

"Günaydın güzelim," Bobby, salonun kapısından girerken beni selamladı.

Roxie'nin kuaförlerinden biri olan Bobby'yi çok severdim. Alaycı ve abartılı davranışları beni her zaman gülümsetirdi. "Selam Bobby. Sabahın nasıl

nasıl?"

Gözlerini devirdi ve bileğini salladı. "Sakın o konuya girme, Harlow. Bu sabah dünyayı fethedecek gibi uyandım ama dünya beni fethetti. Dün gece hayallerimin erkeğini tanıştım, onu eve götürdüm ve hayallerini gerçekleştirebileceğim tüm yolları gösterdim, ama bu sabah eski sevgilisi ona geri dönmek istediğini söyleyen bir mesaj attı. O *benim* yatağıma oturdu ve eski sevgilisiyle içten içe konuşup, sonra da bana benimle harika vakit geçirdiğini, ama kahvaltıyı atlamak zorunda olduğunu çünkü şimdi eski sevgilisiyle kahvaltı yapacağını söyledi." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve elini kalçasına koydu. Diğer elini havada sallayarak devam etti: "Ben de hemen cevap verdim ve ona yatağımdan defolup gitmesini söyledim, böylece onunla ilgili anılarımla birlikte çarşaflarımı da yakabilecektim."

Zavallı Bobby. Her zaman çabuk ve derinden aşık olurdu ve kalbinin kaç kez kırıldığını sayamazdım. "Onun bir pislik olduğunu şimdi öğrenmek, ona bağlandıktan sonra öğrenmekten iyidir, değil mi?"

Gerçekten ikna olmamış gibi dudaklarını sıktı. "Haklı olduğunu biliyorum, ama lanet olsun, bu adamda *her şey* vardı. Ve böyle bir şey pek sık olmaz."

"Seni anlıyorum Bobby, tamamen anlıyorum. Ben de *öyle* erkeklerle tanıştım ve sonunda *hepsi* boş vaatler çıktı. Aramaya devam et, eninde sonunda doğru adam karşına çıkacak ve seni ayaklarından uçuracak."

"Pfft, Coleminator senin yatağını ısıtıyorken bunu söylemesi kolay. Bil diye söylüyorum, ben o adamı ne olursa olsun kabul ederdim." Beni eliyle uzaklaştırdı. "Roxie arka odada. Gitmelisin, çünkü bugün o mutlu suratını görmek istemiyorum." Ve bununla birlikte, doldurduğu evrakların üzerine bakmaya devam etti ve beni görmezden gelmeye başladı.

Gülerek tezgahın üzerine eğildim ve fısıldadım: "Bilgin olsun, Coleminator ile evleniyorum. Davetiyeni gönderirim, salya akıtabilirsin."

Gözleri benimkilere dikildi. Roxie'nin bulunduğu arka odayı işaret ederek bana emretti. "Git! Scott Cole hakkında bir kelime daha duyarsam, yaptıklarından sorumlu tutulmam."

Roxie arka odanın kapısında belirdi. Bobby'ye gözlerini kısarak, "Yine dün geceki o salak hakkında mızımızlanıyor mu?" dedi.

"Evet. Zavallı Bobby," dedim ve onun yanından geçerek küçük odaya girdim. "Zavallı Bobby mi?" Bana dönüp el çantamı güvenli bir yere koymamı izledi. Kollarını göğsünde kavuşturarak, "O adam kendini erkeklere adıyor. Bu saçmalığı bırakıp daha seçici olmaya başlamalı daha seçici olmaya başlamalı."

Ona başımı salladım. "Sen ve senin soğuk kalbin, Roxie."

"Hayır, ben ve benim *pratik* kalbim. O, her gün yeni birine aşık olan bir kız öğrenciden daha kötü. Yemin ederim, onu birkaç ay kilit altına alıp ona yeni şeyler öğreteceğim." Bana yaklaştı ve saçımı okşadı. "Bugün ne yapıyoruz? Saçını daha yeni boyattın."

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evleniyorum," dedim, heyecandan nefesim kesilmişti.

Tipik Roxie tarzında, gözünü bile kırpmadı. "Zamanı gelmişti." "Evet, gerçekten."

Saçımı bırakıp dolabı karıştırmaya başladı. "Demek bu yüzden bugün bütün kızlar geldi. Merak etmiştim."

Madison, Velvet ve Layla'yı bugün gelmelerini istemiştim, düğün için saçım hakkında fikirlerini almak için. Ama asıl nedenim bu değildi. Son zamanlarda kulüpte olanlardan sonra, kızlar arasında biraz zaman geçirmemiz gerektiğini düşünmüştüm. Kulüp yeniden inşa edilmeliydi ve bunun kadınların da dahil olması gerektiğine inanıyordum. Onların da güçlü olabilmesi için bizim de güçlü olmamız gerekiyordu. Erkekler bunu asla tam olarak anlayamaz, ama kızlar arasında vakit geçirmek, sadece kız muhabbeti yapmak ve takılmaktan ibaret değildir. Ruhun dinlendiği bir zamandır.

"Aman Tanrım!" Madison arkamdan bağırdı. "Doğru duydum mu? Sen ve Scott evleniyorsunuz?"

Gülümseyerek döndüm. "Evet!"

Sanki tüm vücudu ıslıl ıslıl parlıyordu. Mutluluğu her yerinden sızıyordu. Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "İkiniz için *çok* mutluyum!"

Beni uzun süre kucakladı ve sonunda bıraktığında, "Teşekkür ederim. Ve bugün geldiğin için teşekkür ederim. Heyecanlıyım ama aynı zamanda gerginim. Bu hafta kız arkadaşlarımla yanımda olmasına ihtiyacım var" dedim.

"Senin için buradayım, tatlım. Neye ihtiyacın olursa. Ve..." Bir adım geri çekildi. "Sophia'yı da getirdim. Onun da bu işe başlamasının zamanı geldi diye düşündüm."

Sophia'yı gülümseyerek karşıladım. "Bugün seni zor bir işe sokacağız. Üzgünüm."

O da gülümsedi. "Nişanınız için tebrikler. Derin suya atılmayı çok seviyorum."

Sophia'yı pek tanıımıyordum, ama sıcaklığını ve samimiyetini kolayca fark ettim. "Bizim kızlara çok uyum sağlayacaksın. Griff neye uğradığını şaşırarak."

"Onu yavaş yavaş alıştırmamız gerekebilir. Onu çok seviyorum ama beni kulübe tanıtmak konusunda biraz zaman aldı," dedi Sophia.

Velvet o sırada geldi ve lafa karıştı. "Bence sen bir azizin sabrına sahipsin."

"O adama karşı dünyadaki tüm sabrım var. Bana bu kadar iyi davranan bir erkek tanımadım," diye cevapladı Sophia ve bu sözleri için onu biraz daha sevdim.

"Bence Griff de harika bir adam," dedim. "Ve onu sevecek senin gibi iyi bir kadın bulduğu için çok mutluyum."

Roxie bizi keserek, "Tanrım, yeter artık aşk konuşmaları. Az kalsın kusacaktım. Düğün için saçını düşünmeye başlayalım," dedi.

Dükkânın önüne çıktık ve ben oturduğumda Bobby, "Layla az önce aradı. Bugün gelemeyecekmiş. Blade'le ilgili bir şey, onun izinli olması ve sizin bunu anlayacağınızı bilmesiymiş." dedi.

Velvet yanıma oturdu. "Nash'in iki gün boyunca sevgisini yaşadıktan sonra, o kızın neden böyle davrandığını çok iyi anlıyorum."

Bobby iç geçirdi. "Hastayım diye aramalıydım. Storm'un adamlarıyla yaptığınız seks maceralarını dinlemek bugün beni öldürecek."

Hepimiz kahkahalara boğulduk ve mutluluk içimi kapladı. Hayatı güzel kılan şey buydu: seni seven, iyi ve kötü günlerinde yanında olan arkadaşlar ve ailen. Kendine rehberlik edemediğinde elinden tutup yol gösteren arkadaşlar ve ailen. Kendimde hala geliştirmem gereken yönler olduğunu ve bu yolculuğun zorluklardan arınmış olmayacağını biliyordum, ama bu kızlar yanımda olduğu sürece, engelleri aşmak biraz daha kolay olacaktı.

Scott

"Julio'nun adamları ne durumda?" O sabah kilisede Nash'e sordum. King ve ben önceki gün Bourne'la hallettikten sonra, herkesi bir araya getirip Julio'nun ekibine kasabayı terk etmeleri için bir uyarıda bulunmuştuk – kan dökülecek ve ayakta kalan çok az kişi kalacak türden bir uyarı.

"Ayakta kalan az sayıdaki adamın hepsi Adelaide'ye geri döndü."

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım.

Tanrıya şükür.

Sandalyeye yaslanıp rahatlayarak başımı salladım. "King, Adelaide Storm'a misilleme yaparlarsa cehennemi yaşatacağını söyledi." Odanın içindeki adamların ciddi ifadelerine bakarak etrafa göz gezdirdim. Tekrar öne eğilip dirseklerimi masaya dayadım ve "Her şey bitti. Sonunda. Şimdi kulübümüzü yeniden kurup uzun süre huzur içinde yaşayabilmeyi umut edelim." dedim.

Ciddi ifadelerinin yerini gülümsemelere ve rahatlamış baş sallamalara bıraktığını gördüm. Ve tek düşünebildiğim, bunun zamanının geldiği idi.

Griff, Trilogi ve Indigo ile ilgili bazı acil konuları tartışmak için sözü aldı ve hepsi halledildikten sonra tekrar konuştum. "Bu Cumartesi evleniyorum." Wolf'un ısıkları ve tezahüratları sözümü kesti, ben de bir an için onlara izin verdikten sonra tekrar kontrolü ele aldım. "Bu hafta sonu şehirdeyseniz, düğüne gelmenizi istiyorum."

"Hayatta kaçırمام," dedi J bana sırtarak. "Scott Cole'un evlendiğini göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ukala," diye mırıldandım ve Church'ü bitirdim.

Herkes odadan çıkarken Griff'i kenara çektim. "Sağdıcım olmanı istiyorum."

İsteğimi dinledi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ancak nefes alış hızlandı ve sonra cevap verdi, "Benim için çok anlamlı, Scott. Son birkaç ayda yaşadığımız onca şeyden sonra, bu benim için çok anlamlı."

"Ailen hakkında bana anlattığında çok iyi davranmadım ve özür dilerim kardeşim. Senin benim için bazı kan bağımlı olan ailemden daha önemli olduğunu bilmeni isterim. Harlow ile evlendiğimde senin yanımda olmandan onur duyuyorum"

." Hayatımda pişman olduğum çok şey yoktu, ama Griff bana geçmişini anlattığında verdiğim tepkiyle gurur duymuyordum.

O da dikleştı ve omuzlarını geriye atarak şöyle dedi: "Senin sağdıcin olmak benim için bir onurdur."

Gülümsedim. Bu konuşmayı yaptıktan sonra omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Sırtına vurarak bir öneride bulundum. "Bira içmeliyiz."

O da gülümsedi ve başını sallayarak kabul etti. "Ya da iki tane."

Bazı insanlar Storm'un kardeşliğini anlamazdı. Ancak bu, hayatımda en çok inandığım şeydi. Bir şeye o kadar güvenip inanmak ki, onun için canını verebilirsin – kardeşlik benim için buydu.

Aile gibiydi.

"HARLOW, düğünü senin planladığını söyledi. Çok garip," dedi Cassie o öğleden sonra. Harlow'u kuaförden almıştım ve onunla yatakta uzun bir öğleden sonra geçirmeyi planlamıştım, ama Harlow dilini benim sikimde gezdirirken en iyi arkadaşı gelmişti.

En kötü zamanlama.

"Neden garip?" diye sordum, buzdolabından bir bira alırken.

"Öncelikle, planlamayı erkeğin yapması garip, bir de sen bir motorcusun... Hiç aklıma gelmezdi dostum."

Harlow, Cassie ve benim yanımdayken takındığı gergin gülüşüyle güldü. Arkadaşı bana meydan okumaktan hiç çekinmezdi, ama Harlow bu konuda tereddütlü görünüyordu. Tereddüt etmesine gerek yoktu. Cassie'nin söylediği her şeye her zaman katılmasam da, dürüstlüğüne büyük saygı duyuyordum.

Bir yudum bira içip arka terastaki masaya onlarla birlikte oturdum. "Yani motorcular kadınları için hiçbir şey organize edemiyorlar mı?"

Cassie, ona döktüğüm şaraptan biraz içti. "Garip olduğunu kabul etmelisin. Motosikletçileri düşündüğümde, kadınları peşlerinde koşarken erkekçe şeyler yapan erkekler aklıma geliyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Harlow ne zaman benim peşimden koştu ki?"

Cassie güldü ve başını salladı. "Doğru. Yapmıyor. Ama yine de bir kulüp başkanının düğünü organize etmesi garip geliyor bana."

Söylediklerini düşünürken biraz daha bira içtim. "Bunun normal olmadığını kabul ediyorum, ama ben normalden hoşlanmam. En başından beri Harlow'u karım yapacağımı biliyordum. Son birkaç aydır yaşadıklarını izlemek zordu, ama o günler ne kadar karanlık olsa da, onu ne kadar çok sevdiğimi daha da pekiştirdi. Bana o kadar çok şey verdi ki, en azından ona unutamayacağı bir düğün yapabilirim."

Cassie bana sanki iki kafam varmış gibi baktı. Sonra Harlow'a dönüp, "Tanrım, benim de bir Scott Cole'a ihtiyacım var. Sen çok şanslı bir kadınsın" dedi.

Harlow'un gözleri buğulanmıştı, ama gülümseyerek, "Biliyorum. Senin de mükemmel erkeğini bulmana yardım edebilirim. Bakabileceğimiz birçok yer var."

Cassie gözlerini devirdi. "Lütfen, her yeri aradım, dışarıda henüz kapılmamış iyi bir erkek yok."

Harlow başını salladı. "Buna inanmıyorum. Sana bir tane bulacağım."

"Tamam, sen bana bir erkek bul, ben de sana resimlerini sergileyebileceğin bir sanat galerisi bulayım.

Senin resimlerin ne durumda? Sanat odanda gördüğüm resimler?"

"Bitti," diye cevapladı Harlow ve uzun zamandır ilk kez sesinde korku duymadım. Son altı aydır sanatıyla ilgili sorulara verdiği standart cevap, bir sanat sergisi açmayı düşünmek bile istemediği idi.

Cassie'nin yüzünde heyecan belirdi. "Harika! Hala yapmak istiyor musun?"

Harlow derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet. Korkuyorum, ama terletmezse yapmaya değer, değil mi?"

Cassie kahkahalara boğuldu. "Vay canına, beni dinliyormuşsun!" Cassie uzun zamandır Harlow'a tam da bu sözleri söylüyordu ve Harlow onu duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyordu. Onun fikrini değiştirdiğini duyunca çok sevindim.

Harlow sırtıttı. "Fikrimi değiştirmeden önce beni yaz."

"Hayır, kızım, artık fikrini değiştiremezsin. Bu olacak!"

"Harlow!" Scarlett'in sesi ön kapıdan geldi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Harlow ayağa kalkarken. "Muhtemelen kapıyı çalıyordu ve biz duymadık."

O bizi bırakırken ben inledim. Scarlett beni deli eden bir tavrı vardı ve onunla tüm sorunlarımızı hallettiğimizi ve onu yoluna gönderdiğimizi sanıyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Cassie. "Onu sevmiyor musun?"

"Onu sevmiyorum ama beni sanıyeler içinde sinirlendirme yeteneği var."

Cassie alaycı bir şekilde güldü. "Herkesin sana karşı böyle bir yeteneği yok mu?"

"Öfkelenemediğimi kabul ediyorum, ama bunun üzerinde çalışıyorum.

Scarlett bu konuda konsantrasyonumu bozuyor."

Arka kapı açıldı ve Scarlett ortaya çıktı. "Oh, hey, işte huysuz motorcu."

Ayağa kalktım. "Bu şerefe neye borçluyuz?" diye sordum, alaycı tavrımı gizlemeye bile çalışmadan.

"Burada bir çift ayakkabımı unutmuşum. Ayrıca sana teşekkür etmek istedim."

"Gerçekten mi?"

O derin bir nefes aldı. "Evet, *gerçekten*. Saçmalama Scott. Ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Sen ve ben ne kadar çok kavga etmiş ve birbirimize ne kadar çok kötü sözler söylemiş olsak da, çoğu kişi yapmayacağı bir şeyi sen benim için yaptın ve bunu çok takdir ediyorum. Bu yüzden teşekkür ederim."

Scarlett, hayatımda tanıştığım çoğu kadına benzemiyordu. Olduğu gibi konuşuyordu, saçmalıklara tahammül etmiyordu ve anladığım kadarıyla çoğu erkek kadar cesurdu. "Bunu takdir ediyorum, ama bir şeyi netleştirelim: Beni hayalarımдан tekmelemen benim kitabımda bir kavga olarak geçmez, kavgadan çok daha kötüdür ve bir daha asla olmayacak."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama tam olarak oluşmadı. "Eğer bir eşek gibi davranırsan olur." gibi davranırsan olur."

"Tanrım," diye mırıldandım ve başımı salladım. Harlow'a bakarak, "Sizi kızlarla baş başa bırakıyorum, ama çok uzun sürmesin, bebeğim. Unutma, yapmamız gereken işler var."

Harlow gülmemeye çalıştı. "Hatırlıyorum."

Onu, benim çözülmemiş ereksiyonumla ilgili gülüşmelerinin arasında bırakıp oturma odasına gittim. Televizyonun önüne yerleşip ayaklarımı uzatmışım ki Lisa ön kapıdan içeri girdi. Ona bir süre önce anahtar vermiştik ama pek kullanmazdı, bu yüzden onu görünce şaşırdım.

"Merhaba Scott," diye selamladı.

"Merhaba tatlım, günün nasıl geçti?" Oturması için işaret ettim. Geçen bir yıl içinde kendine güveni artmış olsa da, hala alacağı çok yol vardı. Harlow ve ben, bizim evde kendini evindeymiş gibi hissetmesi için onu cesaretlendiriyorduk, ama o hala bu konuda biraz utangaçtı.

Kanepenin kenarına oturdu. "Haftaya yapılacak okul yüzme yarışmasına katılmaya hak kazandım, o yüzden bugün güzel bir gündü."

"Haftaya hangi gün?" "Cuma.

Neden?"

"Gelip izleyebilir miyim?"

Bana bakarken vücudu dondu. "Gerçekten mi?"

Soğukkanlılığımı korumak için uğraştım. Harlow'un ya da benim hayatına ilgi göstermesine şaşırması hala beni çok üzüyordu. "Evet, gerçekten."

Yüzü yavaşça gülümsedi. "Tabii, bu harika olur. Harlow da gelebilir mi sence?"

"İşten izin alabilirse, eminim gelir." Harlow o yüzme karnavalına gitmek için elinden geleni yapardı. Bundan emindim. "Annen de geliyor mu?"

Başını salladı. "Evet. Yani, sen, o ve belki Harlow da orada olacaksınız." Heyecanlı sesi beni derinden etkiledi. Sert ve hızlı. Bir çocuğu mutlu etmek çok kolaydı, ama bazı ebeveynler bunu başaramıyordu. Harlow ve ben başaramayacaktık. Çocuğumuzun, ne kadar sevildiğini ruhunun derinliklerinde hissetmesini sağlayacaktık. Ve Lisa'ya onu ne kadar önemseyişimizi göstermenin yollarını aramaya devam edecektik.

"Harlow sana cumartesi gününden bahsetti mi?"

"Evet! Yarın okuldan sonra elbise alışverişine gideceğiz. Sabırsızlanıyorum, ilk gerçek elbisem olacak." Aniden cebine uzandı ve bir şey çıkardı. Bana uzatarak, "Neredeyse unutuyordum, sana geri vermem gereken paran var," dedi.

Kaşlarımı çatarak sordum, "Ne parası?"

Bana uzattı. "Spor kıyafeti için ödünç verdiğin para."

Elimi kaldırarak istemediğimi işaret ettim. "Sende kalsın. Annene geri ver ya da acil durumlar için sakla." Onun parayı saklamayı seçeceğini umuyordum – elinde nakit para olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve başını sallayıp parayı cebine koyarken yumuşadı. "Teşekkür ederim." Sesi sessizdi ama duygu doluydu ve

ben de bu jestimin onun için çok anlamlı olduğunu biliyordum.

Ayrıca bunun onu rahatsız edeceğini de biliyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim. Çenemi televizyona doğru çevirerek, "Simpsons'ı izlemek ister misin?" dedim.

Gülümsedi ve sonunda kanepeye uzandı. "Evet."

Lisa The Simpsons'ı çok severdi. Ben pek sevmezdim ama onu izlemek bizim geleneğimiz olmuştu. Onu mutlu eden bir dünyaya götürüyordu ve ben ona bu mutluluğu yaşatmak için her şeyi yapardım, bu yüzden The Simpsons izlemeye karar verdik.

HARLOW, banyomuzdaki aynanın önünde, seksi kırmızı iç çamaşırlarıyla, yüzüne nemlendirici sürüyordu. Yaptığı şeye tamamen dalmıştı, bu yüzden kapıda durduğumu fark etmedi. Bu fırsatı onun güzelliğini takdir etmek için kullandım. Harlow, gördüğüm en güzel kadındı ve bakışlarımı onun kıvrımlarında gezdirdikçe, her zamanki gibi sertleşmeye başladım. Beni her zaman tahrik ederdi ve hayatımın geri kalanında onun yanında olacağım için dünyanın en şanslı piçi olduğumu biliyordum.

"Kıçımı mı izliyorsun?" Sesi beni düşüncelerimden uyandırdı.

Gözlerine bakarak gülümsedim ve arkasına geçtim. Ellerimi kıkına koyarak, "Hayır, ama oraya geliyordum," diye mırıldandım. Eğilip boynunu öptüm ve dudaklarımı bir süre onun cildinde gezdirdim.

"Cassie'nin bu kadar uzun kalmasına üzüldüm." Cassie akşam yemeğine kalmış ve saat dokuzu biraz geçe eve gitmişti, ama Harlow onun orada olmasına sevindiği için umurumda olmamıştı. Ve lanet olsun, Harlow'u son birkaç gündür olduğu kadar mutlu görmek *beni* de mutlu ediyordu.

Dudaklarım omuzlarından aşağıya doğru kayarken, "Benim için sorun değil, ama bil diye söylüyorum, şu anda sana ilk geldiği zamanki kadar sertim" dedim. Ellerim belinden kayarak karnına indi ve ben de aletimi kıkına sürtmeye başladım. "Tanrım, kimi kandırdığımı bilmiyorum tatlım, sana karşı her zaman bu kadar sertim."

O da bana döndü ve ellerini boynuma doladı. Dudakları dudaklarıma değdi ve bir erkeğin nefesini kesebilecek kadar tutkulu bir öpücük verdi. Bunu biliyordum çünkü o benim nefesimi her zaman keserdi. Öpücüğü bitirdiğinde, "Monty'yi veterinerine götürdüğün gün, en çılgın hayallerimde bile burada olacağımızı hayal edemezdin" dedi.

"O zaman seni çok yargılayıcı bulmuştum. Kahretsin, ne kadar yanılmışım." Anılar zihnime akın etti ve ilk izlenimim yüzünden onunla olan şansımı kaçırabileceğimi düşünerek içim sızladı.

"Madison beni o barbeküye davet ettiği için çok şükür." Parmakları saçlarımı okşadı ve yüzümü tekrar kendine çekerek öpücüğe devam etti.

O öpücükte kendimi kaybettim.

Harlow'da kendimi kaybettim.

Ellerim onun kalçalarını kavradı, dilim onun diline dolandı. Onu kaldırdım, bacaklarını bacaklarıma doladı, sıkıca sarıldı, ben de onu döndürdüm ve duvara yasladım.

"Siktir, bebeğim, bana ait olduğunu biliyorsun, değil mi?" Onun içinde boğulurken boğuk bir sesle söyledim.

Bakışlarımız buluştu. "Hayır, tam tersi, Scott. Ben tamamen seninim, bedenim ve ruhum. Her zaman."

Onu kaldırdım, vücudumu sertçe ona bastırdım, onu tüketme ihtiyacımdan, onun sunduğu her şeyi ve daha fazlasını tüketme ihtiyacımdan, ağzımla onu yutmaya başladım. Onu çok arzuluyordum.

"Sana şimdi ihtiyacım var," diye homurdandım. "Daha fazla bekleyemem." Bir adım geri çekilip onu yere indirdim ve çılgınca kot pantolonumu çıkarıp sikimi serbest bıraktım. Aynı anda o da külotunu indirdi ve ben de üstünü başından çıkardım. Sonunda onu çıplak olarak önümde dik dururken, ellerim ağzımdan önce göğüslerine gitti.

"Sadece hızlıca tadına bakacağım..." diye söz verdim, meme uçlarını yalayıp emerek. "Siktir, tadı çok güzel."

"Scott..." diye inleyerek tekrar kucağıma tırmandı.

O bana benim ona ihtiyacım kadar ihtiyaç duyuyordu.

Onu sıkıca tutana kadar beklemedim, bekleyemedim. Bunun yerine, içime girdim, gözlerimi kapatıp, amının sikimi nasıl da iyi hissettirdiğini inleyerek haykırdım.

Onu sikerken bana sıkıca sarıldı.

Sonunda.

Bütün gün bu anı düşünmüştüm ve bu gecenin ona olan ihtiyacımı tatmin etmeye yetmeyeceğini bilsem de, bu çok iyi bir başlangıçtı.

Serbest kalmak için elimizden gelenin en iyisini yaptık ve çok uzun sürmedi. Birlikte boşaldığımızda zevk tüm vücudumu sardı.

Fiziksel ve zihinsel olarak her yerime dokundu.

Harlow ile seksin bu kısmı, hayatım boyunca özlediğim şeydi. Onu bulmadan önce çok seks yapmışım, ama hiçbirisi Harlow ile yaşadığım gibi beni derinden etkilememişti.

Harlow ruhumun tüm parçalarını bir araya getirdi.

Beni bütünleştirdi.

Harlow

TÜM HAYATIM Hayalini kurduğum gün, koridorda yürürken sevdiğim adama hayatımın geri kalanını onunla geçireceğimi söyleyecektim. Ben hep romantik bir kızdım. Ama bunun böyle olacağını hiç hayal etmemiştim. Scott'la yaşadığım aşkın böyle olacağını hiç hayal etmemiştim.

Sihir.

Aşkımızı anlatabilecek tek kelime bu.

Düğün günümüz gelmişti ve ben hazırlıklarla meşguldüm. Roxie saçımı yapmıştı ve Velvet yüzümü hiç bu kadar güzel görmemişim.

Cassie bana gülümsedi. Tek nedimemdi ve uzun saçları ve güzel makyajıyla çok güzel görünüyordu. Onun için uzun, straplez, kırmızı bir elbise seçmiştik ve rengi bronz tenine çok yakışıyordu. "Bebeğim, rekor sürede hazırlandık. Scott erken hazır olduğun için çok etkilenecek."

Annem bize katılırken güldü. Roxie ve Velvet ona da sihirlerini yapmıştı. Elimi tutup sıktı. "Çok güzelsin Harlow."

Boy aynasında kendimi gördüğümde, ona hak vermemek elde değildi – kendimi çok güzel *hissediyordum*. Madison ve Cassie'nin yardımıyla, straplez organze bir elbise seçmişim. Elbisenin üst kısmı büzgülü, etek kısmı ise yere kadar uzanan fırfırlıydı. Bel kısmındaki dar nakış şeridinde gümüş rengi parılıyordu. Elbise çok zarif ve şık olsa da, turkuaz rengi botlarımla kıyafetime kendi country tarzımı katmayı başardım. Saçlarımı yumuşak bukleler halinde salmıştık ve Roxie ön kısmını geriye tarayıp annemin düğününde taktığı gümüş toka ile sabitlemişti.

Madison, ellerinde ne olduğunu tam olarak anlayamadığım şeylerle odaya girdi. Bana yaklaşırken gülümseyerek, "Eski bir şeyin var, ama hala yeni, ödünç alınmış ve mavi bir şey lazım" dedi.

Kolyeye dokunarak zinciri parmağımla okşadım. "Scott geçen gün verdi, yani bu benim yenim."

Madison kolyeye gözlerini kısarak baktı. "Aman Tanrım, bu çok güzel." Yüzüme bakarak devam etti. "Kardeşim bu hafta beni çok şaşırttı. Onun bu kadar derin biri olduğunu kim bilebilirdi?"

Scott, kolyeyi ortasında bir şimşekle birbirine bağlanan kıvrımlı S ve H harfleriyle tasarlattırmıştı. Onun bu kolyeye kattığı düşünceyi düşünmek bile kalbimi mutlulukla doldurdu. "O söylemeden yıldırımın sembolizmini bilmiyordum. Anlaşılan Keltler, yıldırımın düştüğü yerin kutsal ve mukaddes bir yer olduğuna ve sonsuz güçle bağlantı olduğunu inanıyorlar. Çinliler ise yıldırımın bereketle ilişkilendiriyorlar – besleyici yağmurlar ve yeni yaşam getiren bir lütuf."

"O adamı tanıştığımız anda, bana buzdolabını getirdiğinde iyi biri olduğunu anlamıştım," dedi annem yumuşak bir sesle, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onun sayesinde, seni iyi ellere bırakıp gidebileceğimi biliyorum."

Madison'ın gözleri de yaşlarla dolmuştu. "Kahretsin, şimdi beni ağlatıyor, makyajım bozulacak."

Velvet mendil dağıttı. "Sizi ağlattığı ve makyajımı mahvettiği için o adamla konuşacağım."

Gülerek, "Ağlaması gereken benim ama burada gözleri yaşlı tek kişi ben değilim," dedim. Roxie'ye bakıp göz kırptım. "Tabii, buradaki ağlamayan, pratik, işkenceci hariç."

O da bana kaşlarını kaldırdı. "Ne diyebilirim ki... Ben ve romantizm uzun ve zorlu bir ilişki içindeyiz ve kalbimi kırmak çok zor."

"Dur!" diye bağırdı Madison. "Gidiyorsun mu dedin?" diye sordu anneme.

"Evet, kafedeki yangından sonra birkaç ay seyahat etmeye karar verdim. Kendimi bildim bileli İtalya'yı ziyaret etmek istiyordum ve artık genç değilim, bu yüzden şimdi tam zamanı. Harlow da sanatına devam etmek istiyor ve kafedeki kira sözleşmemiz de bitmek üzere, sanki evren bana gidip gitmemi söylüyor gibi." Gözleri parlayarak ekledi: "Haftasonu gidiyorum. Ama torunumun doğumuna yetişirim."

"Gelmen lazım!" dedim, onsuz bu süreci atlatabileceğimi hayal edemiyordum.

"Peki, kiliseye nasıl gideceksin?" diye sordu Roxie eşyalarını toplarken.

"Oh, kilisede evlenmiyor," dedi Madison sinsi bir gülümsemeyle.

Roxie'nin merakla bakışına karşılık, "Nerede evleneceğimi bilmiyorum. Scott benden sakladı, ama King'in beni oraya götüreceğini biliyorum. Bizi almak için yakında gelecek."

"King mi?" Velvet, açıkça şaşkın bir şekilde sordu.

"Evet, Scott ona düğüne kalmasını istedi. King benim hayatımı kurtardıktan sonra aralarında bir bağ oluştu. Yani, kızların yaşadığı türden bir bağ değil, ama King Scott'tan yardım isterse, Scott ona ömür boyu sorgusuz sualsiz yardım edeceğini söyleyebiliriz. Ve bence King'i düğüne davet etmek, Scott'ın King'in yaptıklarının kendisi için ne anlama geldiğini ifade etme şekliydi." Bir an durakladım ve ekledim: "Ya da erkeklerin düşüncelerini çok fazla yorumluyorum ve bunların hiçbiri doğru değil. Gerçekten, erkeklerin ne düşündüğünü kim bilebilir ki..."

Madison bana katıldı. "Çok doğru, ama dediğim gibi, Scott bu hafta düğünü hazırlarken beni çok şaşırttı. Onun hiç görmediğim bir yönünü gördüm."

"Düğünü sen ve Scott mı organize ettiniz?" diye sordu Roxie.

"Çoğunu o yaptı, sadece birkaç şeyde yardımımı istedi," diye cevapladı Madison. "Sanırım Wilder onun için çok koşturdu, resepsiyon için gerekli şeyleri ayarladı."

"King geldi," dedi Velvet, oturma odamın perdesinden bakarak.

Karnımda kelekler uçuyordu. Ama gerginlikten değil. Heyecandan, bir şeyin olmasını sabırsızlıkla beklediğinizde hissettiğiniz keleklerdi.

Birkaç saniye sonra, King'in botlarının sesi ön kapıda duyuldu ve kapıyı çaldı. Cassie kapıyı açtı ve onu selamladı. King'in gözlerinin Cassie'nin vücudunu tembelce süzdüğünü kaçırmadım. "Merhaba," diye mırıldandı.

Cassie başını salladı. "Siz motorcular incelikten hiç anlamazsınız, değil mi?"

Gülümsedi ve şunu söylemek gerekirse, King seksi bir adamdı. Onu benim gözümde seksi yapan, kot pantolon ve dar siyah tişörtünün altında zar zor gizlediği kasları değildi. Daha çok, hareketlerindeki rahatlık ve kendine güveni, ve her şey ters gitse bile her şeyi halledebileceğini gösteren tavırlarıydı. Ve hissettiği farklı duygular arasında geçiş yaparken gösterdiği çabasızlık – hiçbir şey

King için zor gibi görünmüyordu. "İncelik geceleri yatağı ısıtmaz," dedi eve girerken.

"Kesinlikle ısıtmaz," dedi Cassie, kapıyı kapatıp onu takip ederken.

King'in bakışları benimkilerle buluştu ve sert bir adam olmasına rağmen, bugün onda biraz yumuşaklık gördüm. "Scott Cole şanslı bir piç," dedi, gözleri benimkilerde sabit kalarak. Ona hakkını vermem gerekirdi – bir kez bile bakışlarını indirmede. Adam kardeşine açıkça saygı duyuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

Bir kez başını salladı. "Hazır mısın, güzelim?"

"Neredeyse," diye araya girdi Madison. "Sadece ödünç aldıklarımızı ve mavilerini halletmemiz kaldı."

King ona kaşlarını çatarak baktı. "Onun ödünç aldığı ve mavisini mi? O da ne lan?"

"Benim dilimi konuşuyor," dedi Roxie, kendine özgü alaycı tavrıyla.

"Düğün gelenekleri," diye annem ona açıkladı ve sonra Madison'a, "Onun mavi eşyasını dün gece hallettim," dedi.

Bu benim için yeni bir bilgiydi. "Nedir?"

"Scott'la ilk randevunuzun tarihini ve bugünün tarihini gelinliğine mavi renkle işledim."

Şaşkınlıkla gözlerimi genişlettim. "İlk buluşmamızın tarihini nasıl bildin?"

"Ona sordum." Gururlu bir anne bakışıyla bana baktı – *"Çok iyi yaptın, tarihleri bile hatırlıyor"* diyen bir bakış, çünkü annem için özel anları hatırlamak her şey demekti.

Madison'ın yüzü benim hissettiklerimi yansıtıyordu. Anneme şaşkınlıkla bakıyordu. Bana dönerek, "J'nin kardeşimden öğreneceği çok şey var. Tamam, mavi halloldu, istersen ödünç alabilirsin." dedi.

Bana güzel bir çift küpe uzattı. "Bunlar senin mi?" diye sordum. "Evet. J ile evlendiğimde takmıştım, bu yüzden benim için anlamı var. Kızlarımız evlendiğinde onlara verebiliriz - Tanrı izin verirse kızlarımız olur - ve istersen Cole/Reilly ailesinin bir geleneği başlatabiliriz isterseniz."

Aile geleneği.

Aşk içimi kapladı ve ona sarıldım. "Seni seviyorum, Madison Reilly. Bu geleneği seninle başlatmak isterim." Onu bırakınca

onu bıraktığımda, gözyaşlarım makyajımı bozmak üzere olduğu için mendil aradım.

Madison gözyaşları arasında bana gülümsedi. "Çabuk, King, onu buradan çıkar, yoksa hepimiz ağlayarak mahvolacağız."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi. "Ağlayan kadınlardan daha kötüsü yoktur." Elbisemi toplayıp aşağıya, Scott'ın arabasına doğru yürürken Charger'ına doğru yürürken, kalbim neredeyse patlayacak kadar doluydu.

Hepimiz fırtınayı atlattığımız ve artık sonsuza kadar mutlu yaşayacaktım.

Scott

"EVET."

Harlow, ağzımdan çıkacağını hiç düşünmediğim kelimeleri söylerken bana gülümseyerek baktı. Tüm güzelliğiyle karşımda duruyordu ve kalbimin göğsümden fırlayacağından emindim. Onun için hissedebileceğim her şeyi hissettiğimi sanıyordum, ama yanılmışım. O anda, bunun yepyeni bir duygu dünyasının sadece başlangıcı olduğunu anladım. Harlow'a kadar hayatımı aşk hissetmeden ve ifade etmeden geçirmiş bir adam olsam da, tüm bu duyguları yaşamaktan çok mutluydum. *O benim yanımda olduğu sürece.*

Yeminlerimi ettikten sonra nikah memurunun söylediklerini neredeyse hiç duymadım, ama "Artık gelini öpebilirsiniz" dediğini çok net duydum.

Dudaklarımı Harlow'un dudaklarına bastırarak, "Bayan Cole" diye homurdandım. O da dudaklarımdan çıkan bu kelimeleri ne kadar sevdiğini, yasaklanması gereken türden bir öpücükle gösterdi. Sonunda beni bıraktığında, "Siktir, bebeğim, buradan tanıdığımız herkesin önünde çıkmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?" dedim.

O da bana o seksi gülümsemesiyle bakıp başını salladı. "Evet."

Ona başımı sallayarak gülümsedim ve mırıldandım, "O öpücük sayesinde, bunu sertleşmiş bir şekilde yapacağım."

"Daha önce yapmadığın bir şey değil," diye karşılık verdi. Haklıydı.

Tören görevlisi dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırdı ve bizi oturup evlilik cüzdanlarını imzalamamız için yönlendirdi, ardından nihayet bizi Bay ve Bayan Cole olarak ilan etti.

Karımın elini tutup, erkeklerin benim için hazırladıkları uzun kırmızı halıdan oluşan koridordan yürüdük.

Harlow eğilip, "Düğünümüz için tam doğru yeri seçmişsin. Beni buraya ilk kez getirdiğin anı asla unutmayacağım, şimdi de tüm hayallerimi gerçekleştirdiğin yer olarak unutmayacağım" dedi.

Kahretsin.

İlk randevumuzda onu götürdüğüm Wynnum'daki parkın, yeminlerimizi etmek için harika bir yer olduğunu düşünmüştüm, ama bunun onun için ne kadar önemli olacağını hesaba katmamıştım.

"Umarım tüm hayallerini gerçekleştirebilirim, tatlım." *Bunun için elimden geleni yapacağım.*

Elimi daha sıkı tuttu. "Zaten gerçekleştirdin, Scott. Hayalimi yaşıyorum." *Sanki damarlarıma doğrudan uyuşturucu verilmiş gibi.*

Ve bir bağımlı gibi, Harlow'un bana verebileceği her yüksek hissi arzuluyordum ve hayatımın geri kalanında her gün o yüksek hissi yaşamak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Kırmızı halının sonuna geldiğimizde onu durdurdum ve kollarıma aldım. "Seni seviyorum, Harlow Cole. *Her şeyini* seviyorum." Elimi karnına koydum. "Ve benim çocuğumun annesi olacağın gerçeği beni bu gezegendeki en mutlu adam yapıyor. Hayalimi yaşayan benim."

Hiç bilmediğim bir rüyayı.

Dünyanın sonuna kadar korumak için gideceğim bir rüya.

Onun güzel yeşil gözleri benimkileri aradı, milyonlarca söz fısıldadı ve sonunda yaramazca parladı ve dedi ki, "Scott Cole tatlı olmayı gerçekten, gerçekten, *gerçekten* iyi beceriyor. Kim bilebilirdi ki?"

"Bu sır bizim aramızda kalacak," diye emrettim ona.

"Ve işte sevdiğim adam, patronluk taslayan haliyle."

Sevdiğim adam.

Onun bunu söylemesinden asla bıkmazdım.

Dudaklarını dudaklarımla okşayarak, "Tamam, Bayan Cole, bir resepsiyonumuz var, sonra seni eve götüreceğim ve vücudunu ağzımla ve dilimle kutsayacağım." dedim.

"Peki ya senin siki?"

Kıkırdandım. "Siktir, kadın, ne pis ağız..." Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Hep sikim. Seni tanıdığım günden beri o şeyi lanet olası Kral Shit gibi sallıyorum."

Indigo'ya ilk geldiği gece bana söylediği sözleri tekrar ettim ve hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Ağzı açılıp nefesini tuttuğunda, hatırladığını anladım.

"Bunu bunca zaman hatırladın mı?" diye sordu, açıkça şaşkın bir şekilde. "Senin hakkında hatırlamadığım hiçbir şey yok, bebeğim."

Ve gerçekten de yoktu.

Harlow James hayatıma girip onu alt üst etmişti ve ben yolculuğumuzun her adımını hatırlıyordum. İlişkimizin kontrolünü ele geçirip onu benimle olmaya zorlayan

ilişkimizin kontrolünü ele geçirmiş ve onu benimle olmaya zorlamış
olabilirdim, ama o benim kalbimin kontrolünü ele geçirmişti ve her zaman ona
ait olacaktı.

EPILOG

Harlow

1 YIL SONRA

"Ben gidip babamın nerede olduğunu bakacağım, BLADE AMCA'nın yanına otur," dedim Aurora'ya ve Blade'in Layla'nın yanında oturduğu yere doğru yürüdüm.

Onungözleri parladı parladı onun gördüğünde
gördüğünde bizi yaklaşıırken, ve kolları
kollarını otomatik olarak uzattı ve kızımı benden aldı.

"Teşekkürler," dedim. "Sadece Scott'ı bulmak istiyorum, sonra onu almaya geleceğime söz veriyorum."

Layla gülümsedi. "Acele etme, Harlow. Gerçekten, o sana doyamıyor. Onu

Blade'in Aurora'nın karnına öpücükler gönderdiğini izledim ve Layla'nın yalan söylemediğine karar verdim. "Görünüşe göre senin de gelecekte bebeklerin olacak?"

Blade bir an için Aurora'dan dikkatini ayırdı ve "Evet, olacak, ama karım denemeye başlamadan önce biraz daha beklememiz gerektiğini düşünüyor."

Layla iç geçirdi, ama onun da en az onun kadar istediğini anlayabiliyordum. "Tek söylediğim, barımı daha karlı hale getirmek için altı ay kadar daha beklemek istediğimdi, sonra bebek için çalışmaya başlayabiliriz."

"İyi ki sabırlı bir adamım," diye mırıldandı ve Aurora ile oynamaya devam etti.

"Olacak," dedi Layla ve ben de onaylayarak başımı salladım, sonra Scott'ı aramak için yanlarından ayrıldım. Bunun gerçekleşeceğini biliyordum, çünkü Blade istediğini elde eden bir adamdı. Layla da gerektiğinde onu hizaya getiren sert bir kadındı, ama hepimiz onun Blade'e nefes almaya ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duyduğunu biliyorduk. Onlar sonsuza kadar sürecektir bir çift olduklarını bilirdiniz.

"Harlow!" Velvet, Nash ile oturduğu masadan seslendi. Yönümü değiştirip, ne istediğini görmek için yanlarına gittim. "Ne oldu?"

"

"Sadece Scarlett'in harika bir iş çıkardığını söylemek istedim!"

Restoranın dekorasyonuna bakarak ona hak verdim. Scarlett Trilogy'yi hayata geçirmişti. "Gerçekten öyle."

"Huysuz bir kaltak olabilir, ama bugün harika bir parti düzenledi," dedi Nash, sesinde çok az bir şikayet tonuyla. Onun ve Scarlett'in çatıştığı bir sır değildi, ama o her zaman hakkını verirdi. "Wilder onunla bu kadar yakın çalışıp onu öldürmeden nasıl başardığını ancak Tanrı bilir."

Benim önerim üzerine, Wilder, Scott ve ben evlendikten hemen sonra Scarlett'i işe almıştı. Storm'un restoranlarının imajının yenilenmesi gerektiğine karar vermiştim ve Scarlett'in dekorasyon yeteneklerini gördükten sonra, onun bu iş için doğru kişi olduğunu anlamıştım. O, Storm için çalışmak istememişti, ama azalan mali durumu ona iş bulmasını gerektiriyordu ve evren hepimizi bir araya getirmek için komplo kurmuştu.

Gerisi tarih oldu.

Belki de değil. Belki bu hikayenin daha fazlası vardı. Scarlett'in Wilder'la bir şey hakkında tartışmasını izledim ve bu ikisinin birbirlerine olan çekiciliğini ne zaman itiraf edeceklerini merak ettim. Bir yıldır tanışıyorlardı ve aralarında kıvılcımlar uçuşuyordu.

"Scott'ı gördün mü?" diye sordum Nash'e.

"Hayır, ama Griff'e sor. Sophia'yla barda," dedi. "Teşekkürler, sorarım," dedim.

Birkaç dakika sonra Sophia'nın bakışlarıyla karşılaştım ve gülümsedim. Griff barda oturuyordu ve Sophia onun önünde durmuş, kollarını boynuna dolamıştı. Onu bir yıldır tanıyordum ve her geçen hafta daha mutlu görüldüğüne yemin edebilirim. Aynı şey Griff için de geçerliydi. Geçen bir yıl içinde, neredeyse hiç tanımadığım, az konuşan bir adamdan en yakın arkadaşlarımdan biri haline gelmişti. "Merhaba Harlow," diye selamladı beni. "Harika parti."

"Kocamı bulabilseydim harika olurdu," diye mırıldandım.

Griff başını çevirdi. "Onu on dakika önce mutfakta gördüm. Orada bak, yoksa Wilder'a sor."

Sabırsızlığım artmaya başlamıştı.

Bunu hemen yapmam gerekiyordu.

"Tamam, teşekkürler. Bu arada, yeni evinizin açılışı gelecek hafta sonu, değil mi?" Yakın zamanda yeni bir ev inşa etmişler ve sonunda taşınmışlardı.

Sophia gülümsedi. "Evet, geliyorsunuz, değil mi? Tanrı aşkına, *lütfen* geliyorsunuz deyin. Tanımadığım o kadar çok insan geliyor ki, iş arkadaşlarımin eşleri, kız kardeşlerimin arkadaşları... Gergin olursam bütün gün saçma sapan konuşup dururum, biliyorsun. Orada olmana ihtiyacım var Harlow, beni sakinleştirip sakinleşmemi söylemen için."

Gözleri çaresizlikle büyüdü ve ben gülmekten kendimi alamadım. Sophia kendine özgü bir kadındı ve bu, onda sevdiğim birçok şeyden biriydi. Sözlerin ağzından dökülüğü beni her zaman gülümsetirdi. *Özellikle de bu. Onun gibi daha fazla kadın olmalı – hepimiz bu dürüstlüğe ihtiyacımız var.*

Elimi uzattım ve koluna koydum. "Söz veriyorum, orada olacağım."

Rahat bir nefes aldı. "Oh, şükürler olsun."

"Yakında dönerim, ama Scott'ı bulmam lazım." Beni eliyle uğurladı. "Git."

Birkaç saniye sonra mutfağa açılan kapıyı ittim. Mutfak hareketliydi, ama Scott orada değildi.

Kahretsin.

Nerede bu adam?

Telefonumu çıkardım ve ona üçüncü mesajımı attım.

BEN: Neredesin???? Beni görmezden gelmeyi bırak yoksa en az bir hafta boyunca koca ayrıcalıklarını elinden alacağım.

CEVABI ÇOK HIZLI GELDİ. Böyle tehditlerin erkeklerde her zaman işe yaraması ne garip.

SCOTT: Ben bir hafta dayanabilirim, ama sen dayanamazsın.

Ben: Ha! Bu teoriyi test etmek ister misin?

Scott: Tabii. En fazla iki gün veriyorum, sonra benim sikimi yalvararak isteyeceksin.

Ben: Nerede olduğunu söyle, hemen gel yalvarayım.

Scott: Otoparktayım.

Ben: Benden mi saklanıyorsun?

Scott: Hayır, siktir.

Ben: Şanslısın.

SONUNDA ONU GÖRDÜĞÜMDE, kalbim sevgiyle doldu. Hareketsizce onu izlerken elim farkında olmadan karnıma gitti.

Lisa'yla birlikteydi ve ikisi de kafalarını onun Charger'ının kaputunun altına sokmuşlardı. O, motorun çeşitli yerlerini göstererek ona bir şeyler açıklarken, Lisa onu dikkatle dinliyordu. Kendi babamın da aynı şeyi yaptığı anılar bir anda zihnime hücum etti ve gözlerim yaşlarla doldu.

Onlara doğru kısa bir mesafe yürüdüm ve yaklaşmamı duyunca ikisi de başlarını çevirdi.

"Merhaba, Harlow," dedi Lisa rahat bir gülümsemeyle.

"Merhaba tatlım," diye gülümsedim ve Scott'a baktım. "Selam." *Tanrım, bu adamı çok seviyorum. Çok.*

O eğilip beni öptü. "Üzgünüm tatlım, Lisa'nın yarın okula ödevi var ve bir kısmında zorlanıyordu, bu yüzden partiye dalmadan önce ona açıklamak istedim."

Lisa arabalarla ilgili her şeyi severdi ve ödevlerinden birini araba motorları üzerine yapmaya karar vermişti. Scott haftalardır ona yardım ediyordu ve ben de bu dünyada bir erkeğin çocuğuna yardım etmesini izlemekten daha güzel bir şey olmadığını düşünmüştüm. Lisa bizim çocuğumuz olmasa da ikimiz de ona kendi çocuğumuz gibi davranıyorduk. Annesi uzun bir yol katetmişti ve uyuşturucu bağımlılığından kurtulacağına inanıyordum, ama Lisa'yı ailemizin bir parçası olarak görmeye devam edecektik.

"Anladım, şimdi içeri girip takılacağım, sorun olmaz değil mi?" dedi Lisa.

"Tabii, tatlım," diye cevapladı Scott. Çenesini restorana doğru sallayarak ekledi, "O çocuk sana kötü davranmasın, yoksa onunla konuşarım."

Lisa kızardı. "Söylemem."

Lisa içeri koşarken ona bir tokat attım. "Bunu söylemek zorunda mıydın?"

Gülümseyen gözleri benimkilere baktı ve gözlerinin etrafındaki kırıksıklıkları görünce nefesimi tuttum. O lanet kırıksıklıklar. *Her seferinde beni etkiliyorlar.* "Bu onun ilk erkek arkadaşı, Harlow, ve ona, belirli bir şekilde davranılmayı beklemeye hakkı olduğunu en başından itibaren öğretmek istiyorum. Benim sözüm geçerse, hiçbir erkek onu ezip geçemez."

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun, Scott Cole?" diye sordum, vücudumu ona yaslayarak.

Yüzümü tuttu ve ağzımı kendininkine yaklaştırdı. "Seni sevdiğim kadar," diye mırıldandı ve bu kez daha yavaş ve daha derin bir öpücük verdi.

Karnım her öptüğünde olduğu gibi titredi. Ağzına inleyerek, "Bebeğim, sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

Yüzünü benden çekip, "Bir yıl önce benimle evlendiğine memnun olduğunu mu? Bu, şimdiye kadarki en güzel birinci yıldönümün olduğunu mu?" dedi.

"

"Bugün çok şakacısın, değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Hayat güzel, Harlow. Storm'da bir yıldır büyük bir sorun yok, güzel bir kızım, mutlu bir ailem ve en sevdiği şey dudaklarını benim sikime dolamak olan seksi bir karım var... Gülmek için dünyadaki tüm nedenlere sahibim."

Sözlerinin ruhuma işleyişini hissettim, bu his çok hoştu. Sonra fısıldadım, "Gülümsemen için bir nedenim daha var."

O benim söylediklerimi sindirirken etrafımız sessizleşti ve yavaşladı. Sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre sessiz kaldı, sonra sonunda "Söyle" diye talepte bulundu.

Elini tutup karnımın üzerine koydum. "Yine baba olacaksın."

Gözleri benimkileri aradı ve dudakları yavaşça benim için var olan Scott-Cole gülümsemesine yayıldı. "Yine baba olacağım," dedi, söylediklerimi tekrarladı.

"Evet."

Kollarını bana dolayarak beni tekrar kendine çekti. "Bu, şimdiye kadar geçirdiğim en güzel birinci evlilik yıldönümü," dedi, gözleri kolayca alılabileceğim bir şakacılıkla parladı.

"Benim de, ama senden bir ricam var." "Ne kadar zor?" "Senin için çok zor olabilir."

Kıkırdadı. "Söyle bakalım, tatlım."

"İkinci yıldönümümüzde bunu tekrarlamamaya çalışabilir miyiz?"

"Hiçbir şey garanti etmiyorum. Seni hamile bırakmak en sevdiğim eğlence haline geldi."

"Beni hamile bırakmaya çalışmak ne demek? Bunu planladın mı?"

"Fark etmedin mi?"

"Hayır, sadece sikini çıkarmayı sevdiğini sanıyordum. Bunun hayat planının bir parçası olduğunu bilmiyordum."

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Evet, sikimi çıkarmayı seviyorum, ama senin hamile olmanı da seviyorum. Karnımın karnında benim çocuğumu görmekten daha güzel bir şey yok."

"Sadece göğüslerimin büyümesini sevdin." Onunla oynamaya devam ettim. Bu çok eğlenceliydi.

Gözleri göğüslerime düştü. "Tanrım, nasıl unutabilirim? Lanet olsun, sabırsızlıkla bekleyeceğim o kadar çok şey var ki."

Ona sormam gereken tek şeyi sormadan önce derin bir nefes aldım. "Yani, bu kadar çabuk tekrar hamile kaldığım için kızgın değilsin, değil mi?" Birkaç gün önce hamile olduğumu öğrenmişim ve o zamandan beri ona söylemek için endişeleniyordum. Aurora daha dört aylıktı ve bu kadar çabuk tekrar hamile kalacağımı hiç beklemiyordum.

Beni daha sıkı sarıp, şakacı tavırları bir anda kayboldu. Tanıdığım ve sevdiğim Scott Cole geri dönmüştü ve onu neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlattı. "Harlow, beni kızdıracak hiçbir şey yapamazsın. Sen ve Aurora benim her şeyimsin, ve gelecekte olacak tüm çocuklarımız da öyle. Her zaman yanında olacağım, elini tutacağım ve neyle karşılaşırırsak karşılaşalım birlikte yüzleşeceğiz. Birlikte."

"Seni seviyorum," dedim. Ona olan sevgimi ve minnettarlığımı ifade etmek için söyleyebileceğim o kadar çok söz vardı ki, ama bu üç kelime hepsini özetliyordu.

Beni kucakladı ve uzun uzun öptü. Muhtemelen saatlerce orada kalırdık, ama Madison bizi böldü.

"Siz ikiniz! Herkes sizi arıyor. Yani, bu sizin partiniz," dedi bize öfkeyle bakarak.

Scott'ın kollarından çıkarken sıırıttım. "Sadece sandalyenizden kalkıp bizi aramak zorunda kaldığınız için sinirlisiniz," dedim ve hamile karnını okşayarak onu kızdırdım. Her an doğurabilirdi ve huysuzluğu doruk noktasına ulaşmıştı.

"Siktir git," diye mırıldandı ve içeri girip gürültüyle kapıyı kapattı.

Scott kolunu omuzlarıma attı ve biz de onu takip ettik. "Annenin partiye gelememesi çok yazık," dedi. "Nerede o?"

Aurora'nın doğumu için eve gelmiş ve birkaç ay kalmıştı, ama iki hafta önce tekrar yurt dışına uçmuştu. "Bu sabah Skype'ta konuştum, Hawaii'deymiş ve başka bir adamla tanışmış."

"Siktir, umarım bu sonuncusundan daha iyidir, çünkü ben şaka yapmıyorum Harlow... Eğer onun kalbini kırarsa, ben de onun bacaklarını kırarım."

J, Scott bacaklarını kıracağına dair tehdidini savururken Trilogy'nin ön kapısında bize katıldı. Kaşlarını kaldırdı. "Kimin bacaklarını kıracağız kardeşim?" diye sordu.

"Onu cesaretlendirme!" Sharon J'yi azarladı, ama ben yüzündeki mutlu gülümsemeyi fark ettim. Aurora, babasını görür görmez ona uzanmıştı ve Sharon onu kucağına almıştı.

Artık kendimi tutamadım ve gözyaşlarım akmaya başladı. Bunlar üzüntü gözyaşları değildi, mutluluk gözyaşlarıydı. Restoranın girişinde durup ailemiz ve arkadaşlarımızla dolu salonu seyrederek, ruhumun derinliklerinde kendimi çok şanslı hissettim.

Yaşadığımız tüm zorluklara rağmen, daha güçlü çıkmıştık. Aşk için savaşmış ve kazanmıştık.

Ve hayat daha da güzel olmuştu.

TEŞEKKÜR

Okurlarıma – kalbimin derinliklerinden, karakterlerimi benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Arkadaşlığınıza için teşekkür ederim. Nezaketinize için teşekkür ederim. Gerçekten dünyanın en iyi okurlarına sahibim. Command, Storm MC Serisi'nin ilk bölümünün son kitabıydı, ama Storm MC'nin sonu kesinlikle değil! Sırada Havoc'un kitabı var ve Wilder'a ne yaptığımı gördünüz mü? Onun da yakında bir kitabı çıkacağını bilmelisiniz! OH, peki ya King? Tanrım, sanırım o adamı kendime istiyorum... Onun kitabını da takipte kalın. Onu Sydney Storm MC serisinin son kitabı olarak yazmayı planlamıştım, ama ona sıırıslıklam aşık oldum ve sanırım onu listenin başına alacağım.

Arkadaşım Jodie'ye – Arkadaşlığımıza çok değer veriyorum. Bu kadar gelişeceğini hiç hayal etmemiştim, ama hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Bana nasıl daha iyi bir arkadaş olunacağını gösterdiğin için teşekkür ederim. En iyi halim olmam için beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Bazı insanların benim büyük, sert sikimi yalayabileceğini öğrettiğin için teşekkür ederim. Ne kadar harika olduğunu gerçekten bilmiyorsun, arkadaşım xx

Uzun zamandır bana katlanan editörüm Karen'a – bana katlandığın için teşekkür ederim... yine! Bazen kelimelerin çıkmadığını anladığın için teşekkür ederim. Teşvik ve desteğine gerçekten değer veriyorum.

Eric Battershell'e – kitabımın kapağını süsleyen fotoğrafın için teşekkür ederim. Bu kitap için tam da uygun bir fotoğraf ve onu satın aldığım günden beri her geçen gün daha çok seviyorum. Bu yılın başında tanıştığınıza çok sevindim, umarım yakında tekrar görüşürüz. Çok güzel bir ruhun var Eric – kimse için asla değişme xx

Kapak tasarımcım Letitia'ya – bugüne kadarki en sevdiğim kapağı tasarladığın için teşekkür ederim! Bu kitabın basılı halini almak için sabırsızlanıyorum – saatlerce bakıp bakabilirim! xx

Blogcularıma – yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Eskiden ben de blog yazarıydım, çoğu yazarın sizin adanmışlığınızı ve harcadığınız zamanı tam olarak anlamadığınızı düşünüyorum. Ben anlıyorum ve hepsine çok minnettarım.

Levine's Ladies ve Team Levine'deki kızlarıma – Benimle sohbet etmek, kitaplarımı paylaşmak ve beni desteklemek için zaman ayırmış olan her birinizin muhteşem olduğunu biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, o kadar çoksunuz ki bazılarınızı unutmaktan korkuyorum ve bu da benim için

kimseyi anmamaktan daha kötü olur. Grubumda veya internette herhangi bir yerde sohbet ettiysek, arkadaşlığımızı çok değer verdiğimi bilin lütfen. Bazıları sosyal medyanın şeytan olduğunu düşünür... Ben öyle düşünmüyorum, bana çok özel arkadaşlıklar kazandırdığı için onu seviyorum.

Patti West'e – Harlow'un Scott için yapacağı Sex In A Pan tarifini paylaştığın için teşekkür ederim. Ve güzel dostluğunuz için de. Bir gün seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum, Patti. Seni çok seviyorum – altın bir kalbin var, çok nazık ve cömertsin xx

Aileme ve arkadaşlarıma – hayallerimin peşinden giderken beni sevdiğiniz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

COMMAND PLAYLIST

Bu playlist'i hazırlamama yardım eden Levine's Ladies'e kocaman bir teşekkür!

This Means War – Nickelback
Sad – Maroon 5
Never Tear Us Apart – INXS
Last Request – Paolo Nutini
Locked Away – R. City, Adam Levine
Scars – James Bay
Incomplete – James Bay
Wings – Birdy
Güzel Savaş – Kings of Leon Beni
Sevdiğin İçin Teşekkürler – Bon Jovi
Tanrı Beni Sana Verdi – Blake Shelton
Kırık Yollara Şükürler Olsun – Rascal
Flatts Seni Sevmek Kolay – Zac Brown
Band
Beni Sevdiğin Gibi Sev – Ellie Goulding
Yıkıcı Top Gibi – Eric Church Tüm Ben
– John Legend
Nefes Almak – Lifehouse Bir
Anlık Hayatta Kalmak – Lifehouse
Her Şey – Lifehouse Aile
Ağacı – Kings of Leon
Kelimelerden Fazlası –
Extreme Kırılmaz – Jamie
Scott
Burada Bekliyorum – Richard Marx
Kalplerimizi Değiş tokuş Edelim – Jason
Derulo
Bana Bir İşaret Ver – Breaking
Benjamin Sana Ait – Skillet
Kırık – Seether, Amy Lee
İyileşme – James Arthur
Takdir Edilmek – Rixton
Kimse Bilmez – Pink
Düş ve Düş – Little Big Town Bana Bir
Sebep Ver – Pink. Nate Ruess

Dene – Pink
Beni Aşağı Çek – One Direction
Tanrı'nın Lütfuyla – Katy Perry
Süpermen'i Bekliyorum – Daughtry
N'aber – 4 Non Blondes
Cesur – Sara Bareilles Bana
Ara Ver – Keith Urban
Making Memories of Us – Keith Urban
For You – Keith Urban

AYRICA NINA LEVINE TARAFINDAN

Storm MC Serisi

Sırayla:

Fırtına (Fırtına MC

#1) Şiddetli (Fırtına

MC #2) Alev (Fırtına

MC #3) Canlanma

(Fırtına MC #4) Öldür

(Fırtına MC #5)

Illusive (Storm MC #6)

Sassy Christmas (Noel Romanı

ÜCRETSİZ) Command (Storm MC #7)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (Kitap 1)

Nitro'nun Eziyeti (Kitap 2) – 2016'da Çıkacak – OKUMA LİSTESİNE

EKLE Şeytanın İntikamı (Kitap 3) – 2016'da Çıkacak – OKUMA

LİSTESİNE EKLE Hyde'in Afi (Kitap 4) – 2016'da Çıkacak –

OKUMA LİSTESİNE EKLE Kralın Gazabı (Kitap 5) – 2016'da

Çıkacak – OKUMA LİSTESİNE EKLE

Crave Serisi

Tüm Sebeplerin (Kitap 1)

Be The One (Kitap 2)

Untitled – Van's Story (Kitap 3) – 2016'da Çıkacak

Kitaplarımla ilgili güncel bilgileri **web sitemden**

takip edin *Facebook'ta okuyucu grubumuza katılın*

YAZAR

Hayalperest.

Kahve sever.

Kalbinde bir

Çingene. Kötü

ocuk bağımlısı.

USA Today'in en çok satan Avustralyalı yazarı, alfa erkekler ve sevdikleri kadınlar hakkında yazıyor.

Yazmadığım zamanlarda ya kağıtlarla yaratıcılığımı sergiliyorum ya da iyi bir kitap ve çikolata eşliğinde kendimi kitapların dünyasına kaptırıyorum.

Keith Urban, Maroon 5, Pink, Florida Georgia Line, Bon Jovi, Matchbox 20, Lady Antebellum ve country veya rock türündeki hemen hemen tüm şarkıcıları ve grupları seviyorum.

Nashville ve The Good Wife dizilerine bağımlıyım ve Sons of Anarchy dizisinin hiç bitmeyen bir sezonu olmasını diliyorum.

Nina ile buradan iletişime geçin:

- [@NinaLWriter](#)
- [Yazar Nina Levine](#)

www.ninalevinebooks.com

authorninalevine@gmail.com

Telif Hakkı© 2015 Nina Levine

Yayıncı: Nina Levine

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, yayıncının yazılı izni olmadan elektronik veya mekanik dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere veya gerçek olaylara herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Nina Levine, bu kitapta bahsedilen hiçbir marka, şarkı, müzisyen veya sanatçı ile hiçbir şekilde bağlantılı değildir. Bu kitap, yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Bu kitap başkalarına satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alınız. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, kitabı satıcıya iade edip kendi kopyanızı satın alınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Düzenleme: Karen Louise Rohde Faergemann, [The Word Wench Editing Services](#)

Kapak Tasarımı: [Romantic Book Affair Designs](#) Kapak

Resmi: Eric Battershell

Modeller – Jelena Abbou ve Billy Cluver

[Vellum](#) ile oluşturulmuştur

İçinde

[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[İsimsiz](#)
[Adanma](#)
[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22 Son](#)
[Teşekkürler Komut](#)
[Çalma Listesi Nina](#)
[Levine'in Diğer](#)
[Eserleri Yazar](#)
[Hakkında Telif](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

